

La proposta cristiana de la família

12-14

Carlo Caffarra:
«Fonaments
doctrinals
de la família»

2

Editorial
Josep Boix: «Família:
bona notícia!»

III Afinant

Francesc Forcadell i Esquerda: «Com les estrelles del cel»

IV-V Afinant

Entrevista amb el nou delegat de la Família de Barcelona

DOSSIER:
**La família
cristiana**

Presència a Barcelona del líder tibetà

El Dalai Lama elogia la figura de Joan Pau II

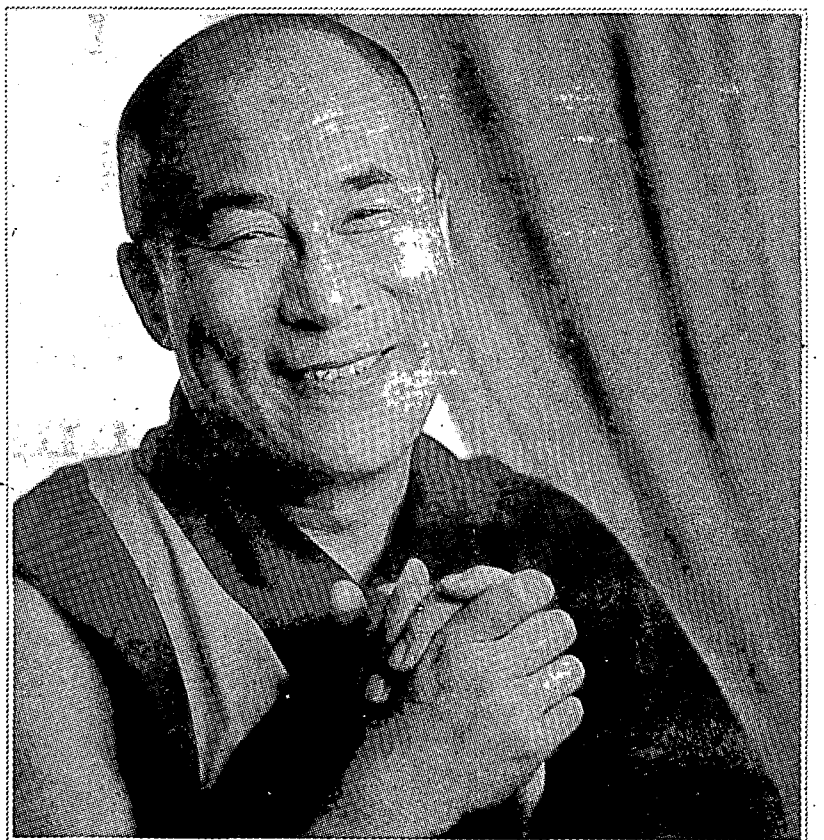
Tensin Guiatso, de 59 anys, que el 1989 va rebre el premi Nobel de la Pau, és un gran líder de la religió budista i cap d'Estat del Tibet a l'exili. Barcelona l'ha acollit respectuosament aquests dies. Hi ha vingut a portar el seu missatge de pau i a celebrar el *Kalachakra*, un dels ritus iniciàtics al budisme que ha aplegat uns 4.000 seguidors d'aquesta religió vinguts de tot l'Estat i d'Europa.

«M'he trobat amb el Papa i puc dir que la seva actitud respecte a les altres religions és pluralista i de reconeixement d'altres realitats», ha declarat.

Molt prudentment s'ha referit també al problema de la inculturació occidental del budisme: «canviar de religió no és una cosa fàcil, és molt delicat. És millor mantenir la pròpia del lloc on has nascut. Ara bé, pot haver-hi casos en què algú senti que una nova religió és més efectiva, i si ho creu així, té el dret de canviar-s'hi. Però després del canvi sempre hi ha una tendència a justificar-lo i a criticar la religió d'origen. La veritat és que aquella mateixa religió l'estan practicant milions de persones, els és útil i cal mantenir-hi el respecte sempre».

En el llibre *Travessant el llinar de l'Esperança*, Joan Pau II es refereix a la figura del Dalai Lama: «Ell apropa el budisme als homes de l'Occident cristià i suscita interès, sigui per l'espiritualitat budista, sigui pels seus mètodes de pregària». Tanmateix, el Papa recorda als cristians el caràcter *negatiu* de la soteriologia budista: «El budisme és, en una mesura notable, un sistema *ateu*. No ens alliberem del mal a través del bé, que prové de Déu; ens n'alliberem només mitjançant el deseiximent del món, que és dolent... *Salvar-se* vol dir, abans que tot, *tornar-se indiferent davant el món que és font del mal*».

Editorial

Visquem l'Advent

Aquesta d'Advent és una època de l'any propícia a la vida interior: vida interior personal, vida interior familiar.

Tot i una certa frenesia ambiental, ja inevitable i comprensible, de vigília de festes... els cristians tenim el pensament posat en el Senyor que va venir a habitar entre nosaltres, que vol venir més a la nostra vida, que tornarà gloriós. L'Eucaristia de cada diumenge ens orienta cap a Ell: ens el fa desitjar i alhora ens el dona. Per l'Advent també mirem de pregar una mica més i trobem la pregària personal més gustosa.

Aquestes vivències, quan són autèntiques, no ens aïllen. Al contrari, ens fan pensar en les nostres responsabilitats socials. Fa ben pocs dies que hem escoltat aquestes paraules de Joan Baptista: «Qui tingui dos vestits, que en doni un a qui

no en té, i qui tingui menjar, que també el comparteixi» (Lc. 3, 11). Per això és en aquests dies d'Advent que les comunitats cristianes fan una aportació especial als germans necessitats a través de Càritas.

Pel que fa a la vida familiar, estem a punt d'acabar l'Any Internacional de la Família. N'hem sentit de totes, en aquest temps... de vegades amb dolor. Nosaltres hem volgut aportar-hi la bona nova de l'amor com a fonament de la felicitat. Amor entre els esposos que, malgrat totes les dificultats i totes les febleses, mira, com a referent decisiu, la fidelitat indefectible de Jesucrist. Amor de pares a fills i de fills a pares. Amor dels avis i als avis. Amor entre els membres de tot el cercle familiar. La família és escola d'amor gratuït que

projecta el seu escalf a la societat. Sense homes i dones que, des de petits, hagin viscut dins la família l'experiència de ser estimats i d'estimar, difícilment aconseguirem una societat solidària.

Aquesta bona nova de la família fonamentada en l'amor ha d'animar, cada dia més, les nostres famílies. Sabem que la nova evangelització comença amb l'autoevangelització... Però no ha de quedar tancada en nosaltres. Hem d'anunciar-la. El nostre testimoni pot ajudar moltes altres famílies a trobar la felicitat.

Tant per a enfortir-nos, nosaltres com per a donar un testimoni visible de la nostra fe, convé que les famílies cristianes participin en les diverses trobades que les diòcesis i les parròquies promouen des d'ara fins a la festa de la Sagrada Família.

Animem, especialment, les famílies de la diòcesi de Barcelona a participar en la gran trobada del diumenge, dia 18, al Palau Sant Jordi de Montjuïc.

Tribuna

Família: bona notícia!

Josep Boix i Puig

Rector de Sant Josep Oriol de Barcelona

Aquestes ratlles estan inspirades en el missatge dels bisbes francesos, d'ara fa dos anys, com a preparació de l'Any Internacional de la Família. Algunes de les idees coincideixen amb la nota de la Subcomissió de Matrimoni i Família de la CEAS, també amb el mateix motiu.

La família segons Crist és una bona notícia per al món

És veritat que la moral familiar és un dels elements constitutius de la vida cristiana, però abans de presentar una moral, l'Església ha de presentar la família inspirada en l'Evangelí, com oferta d'un missatge d'amor.

Hem de superar la visió deformada que es té de l'Església en la qüestió familiar, centrada només en «l'Església està contra», hem de ser més valents i anunciar amb seguretat i sense orgull la nostra concepció del home i de l'amor. Amb seguretat i sense orgull perquè ens refiem de la força del do de Déu. Aquesta visió joiosa es fonamenta en tres motius:

• L'home ha estat creat a imatge de Déu, que és amor.

L'home es realitzarà més i més a mesura que estimi. L'amor és per tant la vocació fonamental de l'home.

Una de les formes de realitzar la vocació de la persona humana en l'amor, és el matrimoni. L'estimació de l'home i la dona, d'acord amb les característiques de l'amor de Déu manifestat en Jesucrist, és un camí de realització personal. Evidentment no és el moment de baixar a detalls, voldria només destacar, com ho fan els bisbes francesos i espanyols, i proclamar la necessitat d'oferir el matrimoni i la família, comunitat de vida i amor establerta pel Creador, com a font de realització personal.

Per això l'amor entre home i dona viscut d'aquesta manera, és una Bona Notícia, que ja molts cristians i no cristians reben amb goig.

• L'amor encarnat de l'home i la dona és un misteri.

Misteri. Una realitat visible que en significa una altra d'invisible i salvadora. Quan els esposos s'estimen d'acord amb l'Amor, fan present Déu, perquè on hi ha amor Déu hi és.

L'amor conjugal viscut, d'acord amb el pla de Déu, com a comunitat de vida i amor és una manifestació de l'Amor de Déu. L'amor dels esposos és un signe de l'amor de Déu. A través de la realitat sensible del seu amor fan present el Déu que és amor. És una notícia certament engrescadora, que pot omplir de joia, també de responsabilitat, als esposos cristians. És capaç d'omplir i donar sentit a la vida.

• El matrimoni és una bona notícia perquè

és una mística i una espiritualitat. És un camí de santedat. L'amor dels esposos pot fer-los comprendre l'amor de Déu, i aquest perfeccionar el seu propi amor. Ascendent i descendent. L'experiència del seu amor els pot ajudar a comprendre l'amor de Déu (aspecte ascendent) i la contemplació de l'amor indefectible, únic, fecund i crucificat del Crist, els és un model, un estímul i un do per a viure i millorar el seu amor conjugal (aspecte descendent).

La visió de l'Església sobre el matrimoni i la família, és un vot de confiança en la persona

L'Església afirma que són possibles la fidelitat i l'acolliment generós de la vida. Aquesta possibilitat és a vegades qualificada d'irrealitzable, desfasada, o passada de moda. Aquestes acusacions són greus, perquè la fidelitat i l'acolliment generós de la vida, estan estretament lligats a la persona. Aquests valors pertanyen al missatge bíblic i són conservats per l'Església catòlica.

Només cal recordar que el conflicte fidelitat-infidelitat és un tema bíblic privilegiat. La tradició dels dos Testaments, l'ensenyament constant de l'Església, fa de la infidelitat conjugal una falta greu que, però, no allunya mai, el perdó i la fidelitat de Déu. La fidelitat honora la persona, perquè la fa semblant a Déu que és sempre fidel. Defensar la fidelitat és donar un vot de confiança a la persona. És elevar la seva dignitat.

El sentit cristià de la sexualitat també demana un grau de responsabilitat que dig-

nifica la persona. Segons el pensament de l'Església —tradueixo literalment el missatge dels bisbes francesos—: «Els creients no poden acceptar en la lògica de l'amor, en la comunió amb el misteri de Déu Creador i Redemptor, la pràctica moderna del refús de la vida. Aquesta condueix a una desconexió entre la sexualitat i la fecunditat, entre la procreació i la realització mútua dels cònjuges. Els esposos no poden conformar-se passivament a mitjans tècnics que condueixen a dissociar l'unió plena de tendresa i l'obertura a la vida. La responsabilitat dels cristians és la d'afavorir l'encaminament de les persones, d'afirmar la possibilitat de conversió permanent en aquest aspecte de la vida. Aquests reflexos nous no es poden adquirir d'una forma instantània, sinó que es tracta de l'interiorització progressiva d'unes opcions reflexionades. En efecte, la consciència no és una alternativa a l'autoritat del Magisteri. Per seguir lleialment la consciència, s'ha d'aclarir, d'educar i de formar».

Evidentment això no ens fa autòmats, sinó persones lliures i responsables. Per això, el sentit cristià de la sexualitat s'ha d'anunciar com una forma de defensar la dignitat de la persona, de donar-li plena confiança.

En resum, diria que l'Església vol oferir, presentar, brindar als homes un missatge que està convençuda que els dignifica i els realitza, i això vol fer-ho amb humilitat, amb esperit de servei, amb el suport de la força de l'esperit i amb una confiança immensa amb la capacitat humana d'obrir-se a la Veritat i el Bé, malgrat els errors i el mal que hi ha en el nostre món.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Manuel Valls i Serra

Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Puntí, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Joan Salvador, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA: Jaume Montaña, LLEIDA: Antoni Mirabet, SEU D'URGELL: Lluís Badia, SOLSONA: Joan Boronat, TARRAGONA: Joaquim Blanc, TORTOSA

Autoedició i compaginació: Josep Samper i Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggarí 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88, Fax 490 20 35

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30, 08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454 16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 9.100 Ptes.
Resta d'Europa: 19.604 Ptes.
Amèrica i Àfrica: 24.804 Ptes.
Àsia i Oceania: 35.724 Ptes.Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbó, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·li Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Humet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per
MEMBRE DE LA UCIP

Tres són de l'orde dels dominics

Vaticà

Beatificació de cinc membres d'ordes religiosos

ROMA.— Joan Pau II va beatificar cinc persones el diumenge 20 de novembre. Entre elles el P. Yacinthe-Marie Cormier (1832-1916), superior dels dominics i fundador de la Universitat *Angelicum* de Roma, i un artista franciscà, escultor, el germà Claudio Granzotto (1900-1947).

En un ofici solemne celebrat el diumenge a la basílica de Sant Pere, el Papa va declarar també benaurades dues religioses dominiques franceses, una religiosa mística, la germana Agnès de Jesús (1602-1634) i la germana Marie Poussepin (1653-1744) que va fundar una congregació dedicada a l'ensenyament. Actualment aquesta congregació compta amb unes 3.500 religioses arreu del món. La cinquena persona elevada als altars és la germana Eugénie Joubert, membre de la congregació de la Sagrada Família, nascuda el 1876 a Yssingeaux i morta el 1904 a Lieja, Bèlgica. Es va ocupar sobretot de l'educació dels infants. Va patir una pneumònia a l'edat de 22 anys i va morir sis anys després tot donant un gran testimoniatge de fe durant la seva malaltia.

El germà Claudio Granzotto, nascut a

Venècia, va començar una carrera molt prometedora com a escultor. A l'edat de 33 anys va ingressar en l'orde dels Franciscans. Els seus superiors li van demanar aleshores que construís una cova a Chiampo, en la qual hi posaria una estàtua de la Mare de Déu de Lourdes. Fins al final de la seva vida, va esculpir nombroses obres religioses i estàtues de sants. Va morir a l'edat de 47 anys d'un tumor cerebral.

A la pregària de l'*Angelus*, el diumenge al migdia, Joan Pau II va tornar a parlar sobre el sentit de les persones beatificades durant la missa a la basílica de Sant Pere. «En la vida dels sants, l'Església reconeix la seva pròpia imatge ideal» —va dir el Papa. «Les persones que han estat beatificades han mostrat aquesta

imatge amb una força renovada. Al mateix temps, també han mostrat que preparar un any sant, per l'any 2000, seria inútil si no desvetllés en les comunitats cristianes una crida a la santedat. Tots els qui han estat

beatificats, han donat testimoni amb la seva vida que la seva donació a Déu no els va ofegar la seva part humana. Al contrari, el seu ésser va ser elevat i això els va donar una nova embranzida d'intel·ligència i d'amor». (SIC)

L'església assignada al nou Cardenal Carles

Santa Maria Consoladora, una parròquia romana

Junt amb el nomenament, el Papa assigna a cada nou cardenal una església de Roma com a senyal de comunió amb el mateix Sant Pare que és bisbe de la ciutat eterna. A monsenyor Ricard-Maria Carles i Gordó li ha estat assignada l'església parroquial de Santa Maria de la Consolació, propera a la universitat i al cementiri de Verano.

Jordi Sánchez Bosch

El barri també es diu de Casal Bertone, per alguna casa de pagès que hi devia haver abans. Queda a l'altra banda del gran cementiri de Roma (el de *Campo Verano*) i limita amb tot un entrellat de vies de tren. Poc abans de la Segona Guerra Mundial, hi va sorgir, de sobte, tota una ciutat, i no pas de les més lletges: era una iniciativa sobretot de la companyia de trens les FS i la companyia de tramvies l'ATAC i s'hi va acollir una gran massa de gent jove.

Es pot ben dir que l'Església va captar el repte, i s'hi va llançar amb tota l'ànima. El primer pas va ser una escola fundada per les monges de Santa Maria Consolatrice, amb la idea clara d'arribar a través de les nenes a les mares i, sens dubte, a les futures mares. Poc després, l'any 1945, es va bastir la parròquia sota aquesta advocació ja popularitzada de la Mare de Déu. Com a característiques de la parròquia s'han mantingut: un nombre respectable de sacerdots (apro-

fitant, en part, els qui van a Roma per estudis), una atenció important als nens (l'*oratorio*, conegut per tota Roma) i una preocupació, dintre de les seves capacitats, pels problemes del barri. De fet va ser un rector qui va fer posar un autobús, que propaga, pels llocs més pintorescos de la ciutat (l'Aventí, el Colisceu, el Cel·li, el Laterà), el nom de Santa Maria Consolatrice, tot deixant als habitants del barri la sensació de ser veritablement romans.

Resulta que a aquesta parròquia hi vaig anar cada diumenge durant cinc anys. Recordo molt aquells capellans, per la il·lusió que posaven en tot el que feien i per una gran humanitat, dintre d'una gran concentració en la feina. El primer rector que vaig tenir és l'actual arquebisbe de Gènova, cardenal Canestri; el segon és l'arquebisbe metropolità de Potenza i l'actual (un o altre s'havia de quedar a la parròquia!), és un dels vicaris que hi havia en el meu temps.

La cosa més coneguda d'aquella parròquia era la missa de les *mil criatures*, cada diu-

menge a les nou del matí. Potser en el meu temps eren unes vuit-centes i ara són certament menys, senzillament perquè en el barri ja predominen els jubilats. Però imagineu la quantitat de mares que s'havien llevat d'hora per portar a l'església aquells princesets i aquelles princesetes! Pecats a part, les confessions d'aquella canalla eren una delícia: un hi aprenia inflexions gracioses de la llengua italiana, pronunciades a més amb aquell aplòm de tribuns o de matrones romanes en miniatura.

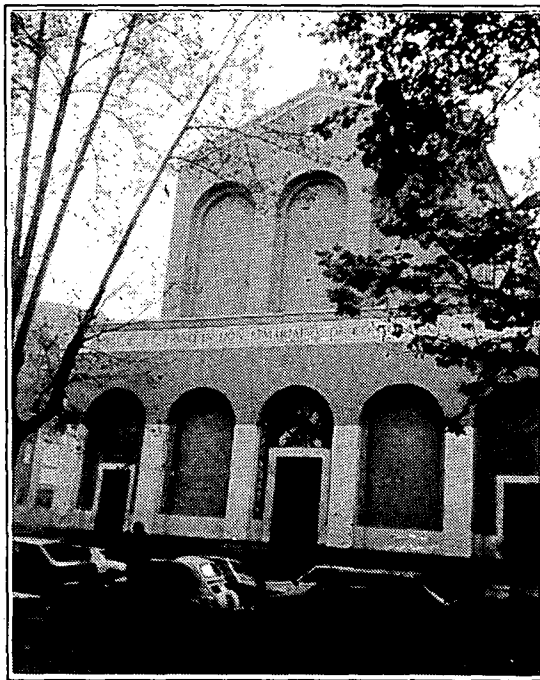
Les celebracions eren certament pre-conciliars. Per exemple, era essencial en un casament el cant de l'*Ave Maria* de Schubert per part d'un tenor. Una vegada, el tenor els va fallar i els capellans estaven desesperats: «A aquesta gent els hem espatllat el matrimoni!». Amb una mica d'assaig, m'hi vaig atrevir jo. I va ser, certament, el meu debut en el gènere.

Per una *bella combinazione* (i perdó per la italianada!), tinc ocasió de transmetre-us la salutació del rector d'aquella parròquia, que se sent unit a

la diòcesi de Barcelona des que el seu arquebisbe, Ricard-Maria Carles cardenal, ha rebut el títol de Santa Maria Consolatrice.

El mateix títol ha portat fins fa poc el cardenal Joseph Ratzinger, que hi va accedir com a arquebisbe de Munic i ha mantingut una gran germanor entre aquesta parròquia de Roma i aquella estranyament «mediterrània» diòcesi de la Baviera.

L'autobús, persi hi voleu anar, és el 15. Té parada davant Santa Maria in Cosmedin: aquella església preciosa que té una roda de molí al vestíbul. Recordareu que la gent acostuma a posar la mà pel forat d'aquella roda, dient que és la boca de la veritat.

AVANÇ DE LA PROGRAMACIÓ

ITINERARIS 1995

ITINERARIS PENSATS AMB TOTA CURA

- per aprofitar els temps al màxim, sense pressa
- per conèixer bé els països i els llocs visitats
- per gaudir de les belleses naturals
- per assaborir l'arqueologia, l'art, la cultura
- per visitar i saludar les Esglésies locals.

GRUPS DE VIATGE MOLT AGRADABLES

- integrats per amics actuals o, ben segur, futurs
- fent reunió abans i després de cada viatge
- amb uns interessos bàsicament comuns

UNA BONA DIRECCIÓ, RESPONSABLE I EFICAÇ

- des del punt de vista tècnic de la nostra agència
- per l'experiència del cap de grup (tour leader) del Amics de CC que acompanya cada viatge/pelegrinatge

ASSISTÈNCIA CULTURAL I ESPIRITUAL

- garantida, quan cal, per guies locals escollits
- complementada pel mossèn que acompanya sempre cada grup
- amb celebracions de l'Eucaristia a llocs adients i amb pregària diària

TERRA SANTA

Viatge com a «pelegrins de la Paraula» al país on va néixer i va créixer Jesús; on va viure i va acomplir la nostra redempció, i on va crear i impulsar la seva Església.

Tot un recorregut per la Judea i la Galilea, amb estades a Jerusalem i a Natzaret.

Visites: Betlem, Betània, Ain Karem, mar Morta, Jericó, Jordà, Genesaret, Cafarnaüm, Canà, Tabor, Akko, Carmel, Cesarea Marítima, etc.

Del 15 al 24 de març.

Del 15 al 24 de maig.

Del 10 al 19 de juliol.

Del 4 al 13 d'agost.

Del 18 al 27 d'octubre.

Del 1 al 10 de desembre (Puríssima).

Del 27 de desembre al 5 de gener (cap d'any).

TAILÀNDIA

el món siamès

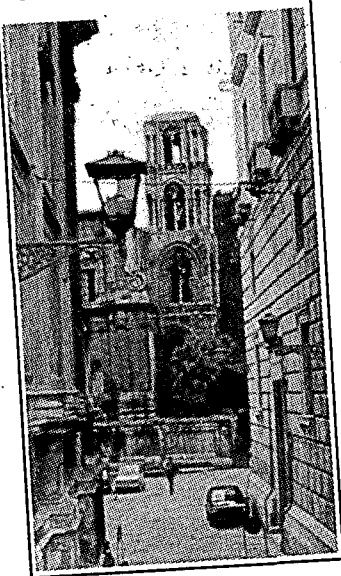
Del 20 d'abril a l'1 de maig
Un viatge molt exòtic per terres de l'Orient

SICÍLIA/MALTA

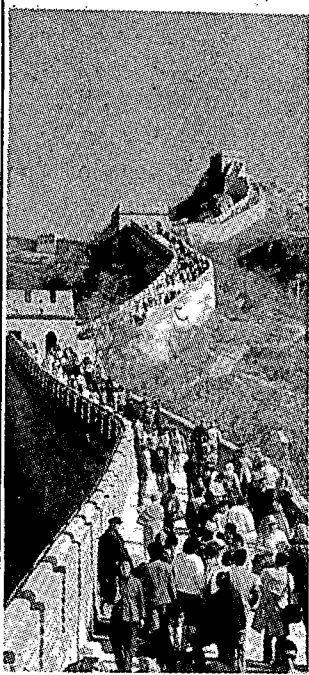
Illes del Mediterrani

Del 2 al 13 de juny
Arel de civilitzacions i implantació del cristianisme

Els tresors de LA XINA

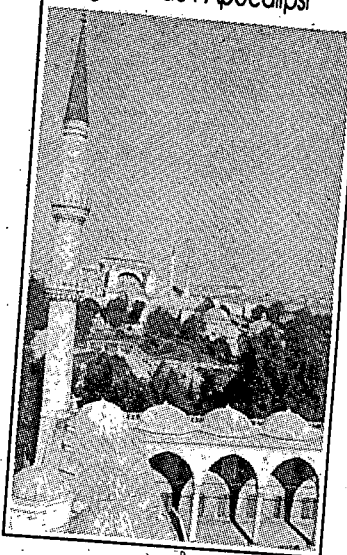
Del 1 al 18 d'agost
Un itinerari selecte per l'antic i gran imperi

RUTA DE SANT PAU

(Turquia i Grècia)

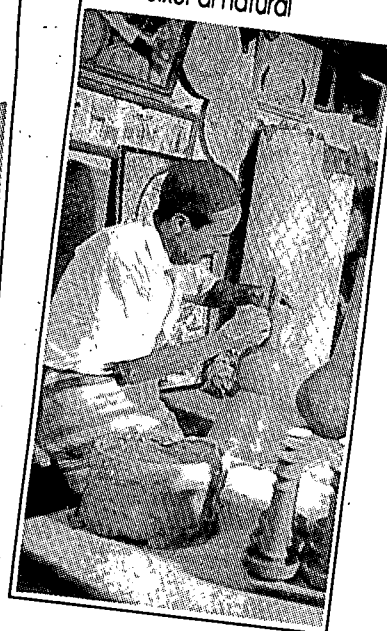
Del 20 de setembre al 8 d'octubre
Seguint els indrets de l'expansió apostòlica i les esglésies de l'Apocalipsi

MARROC

Illes del Mediterrani

Del 7 al 18 de novembre
Un país per anar a conèixer al natural

VIATJANT AMB «CATALUNYA CRISTIANA» PODEU FER MOLTS I BONS AMICS

FE, CULTURA I PENSAMENT

Així són els viatges de «**CATALUNYA CRISTIANA**»

PER INFORMACIÓ:

Amb l'assistència tècnica de

UE ULTRAMAR EXPRESS

Associació
AMICS DE

CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11 3r. 3a. A.
08010 Barcelona

Telèfon: **301 37 18**

Fax: **302 32 64**

Trobada nacional a Madrid

Més de 7.000 persones aposten per la vida i els valors de la família

MADRID.— Vermell, blau, verd i groc, els quatre colors del parxís, donaren la nota de color a la Trobada Nacional de Famílies, organitzat el 19 de novembre a Madrid per la subcomissió de Matrimoni i Família de la Conferència Episcopal i la Unió Familiar Espanyola (UFE). Tots els participants, fins i tot els bisbes, duïen un mocador de color al coll amb el lema escollit per a la jornada: «La família, futur de la Humanitat».

Eva Galvache
(Ecclesia)

El bon temps acompanyà la concentració de famílies, arribades de tot Espanya, convocada amb l'objectiu de «manifestar l'estimació i reconeixement de la família i els seus valors i la importància transcendental que la institució familiar té en la societat».

Els set mil assistents a l'acte se sentiren molt ben acompanyats pels 33 bisbes i els 80 preveres que assistiren a l'auditori Juan Carlos I, de Madrid.

L'acte va estar dividit en tres moments: Testimoni de famílies, missa concelebrada pels bisbes i sacerdots, i lectura d'un manifest final.

Defensa de la vida

El manifest, amb el suport de més de 30 organitzacions familiars, recollia peticions expressades per als bisbes, les famílies cristianes, els mitjans de comunicació i els poders públics. Les famílies criticaren la política familiar del Govern, al qual exigeixen «que tota família disposi d'uns ingressos que li permetin viure amb dignitat i que es presti una atenció especial a les famílies

afectades per l'atur». Se li demana, també, un habitatge digne per a totes les famílies i que les lleis «respectin i defensin realment i eficaçment la vida humana des de l'instant de la seva concepció fins al moment de la mort». «Refusem obertament —s'assenyala en el manifest— l'avortament, la pena de mort, l'eutanàsia o qualsevol altra forma d'atemptat contra la vida i defensem el dret de tota persona a una vida i una mort dignes.» Aquesta petició va rebre una forta ovació, com la que demanava que s'impedís de forma eficaç que els mitjans de comunicació emetin programes que fomentin el consumisme, la violència, la vulgarització del sexe, l'alcoholisme, la droga i el joc, o atemptin contra valors fonamentals de la persona, de la família i de la societat.

Les famílies cristianes demanaren als bisbes que considerin la necessitat de crear dins la Conferència Episcopal una comissió de Matrimoni, Família i Vida, «com hi ha a tots els països del nostre entorn».

L'ambient era de festa des del moment de l'arribada. Cada participant era obsequiat amb un llibret per seguir l'eucaristia i un mocador. Càntics a càrrec d'un grup juvenil caldejaven l'ambient entre els testimonis de les famílies.

L'eucaristia va estar presidida per monsenyor Yanes. La seva homília féu referència al missatge de les famílies aprovat per l'Assemblea Plenària que havia acabat la vigília, i en el qual els bisbes mostraven la seva oposició a la decisió del Parlament Europeu sobre les unions homosexuals i a la possible ampliació de l'avortament. Per la seva part, el nunci Tagliaferri llegí un missatge del Papa en què animava els catòlics espanyols «a aprofundir i difondre els ensenyaments de l'Església sobre el matrimoni, la família i la defensa de la vida».

La Conferència Episcopal proposa modificar unes altres festivitats

Rebuig frontal dels bisbes a traslladar la festa de la Immaculada

J.I.

MADRID.— La Conferència Episcopal Espanyola rebutjà frontalment un possible traspass, per als propers anys, de la festivitat de la Immaculada del dia 8 de desembre, que, per la seva proximitat a la festa de la Constitució —6 de desembre—, provoca greus distorsions laborals davant la possibilitat de fer un llarg pont, el popularment anomenat «aqueducte». El Ministeri de Treball havia consultat als bisbes la possibilitat de traslladar la festa laboral del 8 de desembre a un diumenge com ha passat anteriorment amb altres festivitats.

Els bisbes manifestaren que «no entrem en el fet sociològic del possible absentisme laboral o de la pràctica dels ponts. Considerem

que les festes religioses amb acompanyament popular tenen molta importància per a la vida de fe del poble cristià i, fins i tot, valors humans i culturals de transcendència social, que aconsellen evitar la freqüent alteració del calendari festiu».

Per a la Conferència Episcopal, «la separació de la celebració religiosa i del descans, fixant-los en dies distints, perjudica greument la festa». Tanmateix, s'assenyala que el trasllat de la festivitat de la Immaculada «pertorbaria greument la comunitat cristiana».

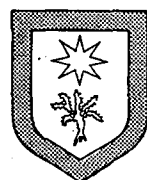
Propostes dels bisbes.

Tanmateix, els bisbes afirmen en el comunicat que «amb el desig d'assolir acords satisfactoris, la

Conferència ha ofert i continua oferint la possibilitat de traslladar la festa de l'Epifania o de Reis al diumenge següent, com passa en altres països. A més, per no ser festes religioses que obliguen al descans, no posa inconvenient que siguin dies laborables Dijous i Divendres Sant».

Els bisbes matisen que ja van suprimir sant Pere i sant Pau com a festa de precepte i que traslladaren a diumenge les festes de l'Ascensió del Senyor i Corpus Christi.

D'altra banda, segons dades del Departament de Treball de la Generalitat, a Catalunya un total de 296 empreses havien decidit traslladar la festivitat laboral de la Constitució d'aquest any al divendres 9 de desembre, amb l'objectiu d'evitar l'«aqueducte».

EL MIRACLE

PER A JOVES L'EVANGELI AL COR. EXERCICIS ESPIRITUALS

La solitud acollidora de la natura. La pregària personal i compartida. La contemplació de l'Evangelí. La guia d'una mà amiga...

T'ajudaran a percebre el batec de l'Esperit i la invitació de Jesús a seguir-lo, per estar amb Ell i per anunciar la seva Bona Notícia.

EL MESTRE ÉS AQUÍ I ET CRIDA! (Jn 11,28)

Serà company de camí el missioner claretà Josep Vilarrubias

Dies: Del dilluns, 26 tarda, al dissabte, 31 de desembre, matí.

Lloc: El Miracle (El Solsonès)

Per informació i inscripcions: Casa d'Espiritualitat
Tel. (973) 48 00 45

Internacional

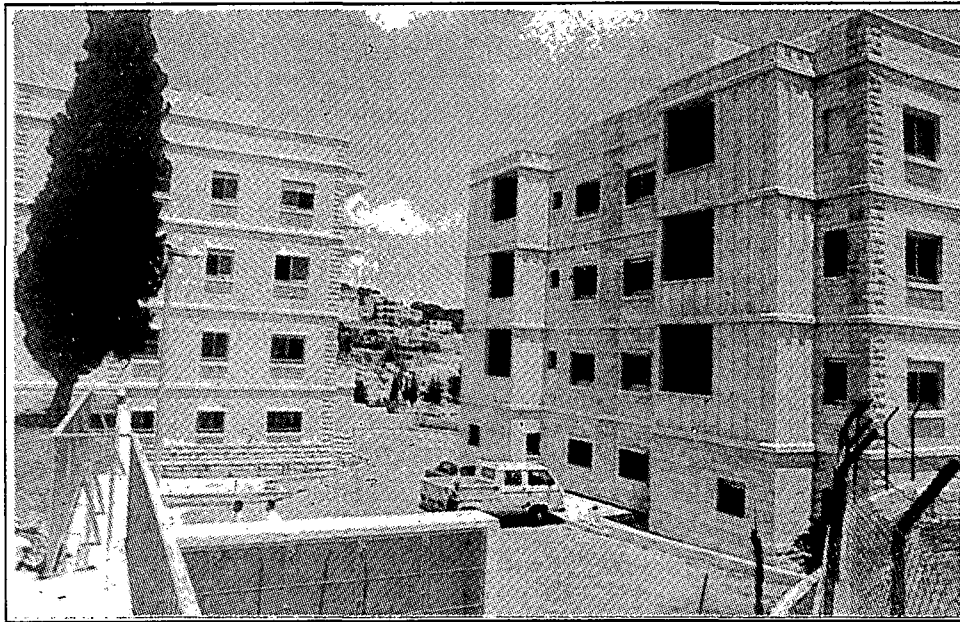
Pagats per la custòdia de Terra Santa

Dos blocs d'habitatges per als cristians de Jerusalem

T.S.

JERUSALEM.— Amb motiu de la seva visita a la Custòdia de Terra Santa, el General dels Franciscans va beneir dos blocs d'habitatges que la Custòdia de Terra Santa ha pagat a favor dels cristians de Jerusalem. Es troben a Betània, a un centenar de metres al nord-oest de la tomba de Llätzer, en un terreny adquirit per la Custòdia fa anys, on segons tots els indicis se situava l'evangèlica localitat de Betània, pàtria de Llätzer, Marta i Maria.

Els dos blocs comporten un total de 15 nuclis familiars. Cada bloc té tres pisos i l'àrea de cada apartament és de 128 metres quadrats, sense comptar els balcons. Cada apartament està format per tres dormitoris, sala d'estar, cuina, menjador, serveis i dos balcons. Els llogaters paguen al mes el 5 per cent del seu salari, xifra que no és suficient per la manutenció de l'edifici. L'arquitecte del projecte, el franciscà Alberto Prodomo, explica la finalitat d'aquesta obra assistencial: «La Custòdia dona en lloguer les cases però en conserva la propietat, així ho vol la Santa Seu. Això és per evitar que les cases siguin venudes als no cristians. Vivim en una regió que dona dret a no emigrar a qui té en

Els dos blocs d'habitatges a Jerusalem

propietat un tros de terra sota els seus peus. Sense terra de propietat els cristians desapareixerien en dues generacions».

L'interès de la Custòdia és, per tant, protegir els cristians de Palestina, la situació dels quals és molt precària per manca de feina i per la marginació a què estan sotmesos. L'emigració de famílies cristianes a altres països ha estat alarmant en aquests darrers anys. La

seva deserció suposa l'extinció de la presència de l'Església catòlica en la terra del Redemptor. «Cal ajudar les pedres vives de Terra Santa, com són les comunitats cristianes», deia el papa Pau VI després de visitar aquella zona. Sense la presència d'aquestes comunitats, els santuaris que recorden el pas de Crist pel món quedarien reduïts a mers monuments històrics.

Dotze nous cardenals del Tercer Món

ROMA.— Dels 30 nous cardenals creats per Joan Pau II, quinze són naturals dels continents d'Àfrica, Amèrica i Àsia, cosa que reforça el caràcter internacional del Col·legi cardenalici. Figuren entre els designats 6 nous cardenals d'Amèrica Llatina, 4 d'Àsia i 2 d'Àfrica. Dels nous cardenals asiàtics destaca l'arquebisbe de Hanoi, Mons. Pau Josep Pham Dinh Tung, amb qui s'honora el coratge de la comunitat catòlica vietnamita sota règim comunista. Els altres nous cardenals asiàtics són els arquebisbes de Tòquio i de Semarang, a Indonèsia. Completant el grup, el Patriarca dels Maronites, del Líban, Mons. Pere Nasrallah Sfeir. Els africans designats cardenals són l'arquebisbe de Kampala, a Uganda, i el de Tananarive, a Madagascar.

Amb les noves designacions, el Col·legi dels cardenals puja a 167 membres, dels quals 120 podran participar en l'eventual elecció d'un nou Papa. (OFIM)

No és possible construir una església a l'Aràbia Saudita

AR RIYAD.— El Secretari del Consell Islàmic Internacional, Kamel Al-Sharif, ha declarat, després d'una entrevista amb el Papa, que és impensable la construcció d'una església catòlica a l'Aràbia Saudita. En suport del seu criteri ha indicat dues raons: tot el territori de l'Aràbia Saudita és, ha dit, com una gran mesquita, una «terra santa», perquè en el país hi va viure Mahoma i va rebre la revelació de l'Alcorà; a més, ha comentat, la construcció d'un temple cristià a l'Aràbia Saudita seria una despropòsit tan impensable com sol·licitar l'edificació d'una mesquita dins les fronteres de l'Estat del Vaticà.

L'Aràbia Saudita, d'altra banda, financia la construcció de mesquites en diverses ciutats de tradició cristiana, com Roma i Madrid, però es nega a una pràctica de reciprocitat sobre el seu territori. (OFIM)

Augmenten les ordenacions sacerdotals

BOGOTÀ.—El nombre d'ordenacions sacerdotals cada vegada augmenta més a Colòmbia, segons han anunciat els bisbes del país. Constaten que la majoria són homes que tenen una gran formació professional des de fa anys i a partir d'ara es dedicaran al presbiterat, com és el cas de nombrosos metges, juristes i científics. L'any 1987, el país enregistrà 157 ordenacions. I l'any 1992 arribaren a 205. Aquesta tendència encara ha pujat més durant l'any 1994. (APIC)

Increment de les parròquies protestants a la Xina

PEQUÍN.—Cada tres dies es creen dues parròquies protestants a la Xina. Aquesta expansió cristiana dura ja des de fa dotze anys. Actualment hi ha a la Xina comunista gairebé 8.000 llocs protestants de culte, servits per uns 1.100 pastors, la majoria persones d'edat avançada, perquè els anys de persecució religiosa no permeteren la formació de nous pastors. Malgrat l'espectacular creixement del nombre de parròquies, nombrosos fidels no tenen on reunir-se i es veuen obligats a fer-ho a cases particulars sota la direcció de responsables seglars. (OFIM)

Crida a la reconciliació a Rwanda

KIGALI.— «Ha arribat l'hora de realitzar gestos eficaços de conversió i reconciliació», es llegeix en un comunicat subscrit pels sacerdots de l'arxidiòcesi de Kigali, diòcesi que, de moment, continua sense bisbe, per haver estat assassinat l'últim en els primers dies de la guerra civil rwandesa. El comunicat convoca els fidels a pregar «pels morts vivents» que són els qui han comès assassinats, i al mateix temps els demana que ofeguin tots els sentiments de venjança. Qualifiquen obertament de robatori l'ocupació que s'està fent de les propietats, sobretot cases, dels qui es troben fugits o desplaçats. Acaba el comunicat sol·licitant la construcció de «una Església nova», l'acollida cordial dels qui tornen al seu país després de molts anys d'exili i l'oferiment de gestos eficaços per a una societat en pau. (OFIM)

La coral de Sarajevo de gira a França

Durant el mes novembre, unes vint ciutats de França acolliren la coral Trebevic de Sarajevo. Croates catòlics, serbis catòlics i bosnians musulmans, en total 40 cantaires, anaren a la capital màrtir, a peu, per la muntanya per donar aquesta sèrie de concerts a les catedrals i les esglésies del país. Aquesta iniciativa, dirigida pel cardenal Lustiger, va fer que s'enregistrés l'hivern de 1993 un compacte a la catedral de Sarajevo: *Les veus de l'oblit*. Els beneficis seran tramesos a l'arquebisbat de Sarajevo que els donarà a tots els seus habitants, sense distinció de religió. Així fou acordat per unanimitat.

Barcelona

Celebració de la cloenda dels 400 anys del Seminari Conciliar

BARCELONA.— Sota el lema «Per enviar pastors a les comunitats» i amb molt bon ambient, més de 400 preveres, diaques i seminaristes es reuniren per commemorar la VIII Jornada diocesana sacerdotal en la qual foren presents l'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella; l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles; el bisbe emèrit, Ramon Daumal, i els cinc bisbes auxiliars.

N.O.P.

El Dr. Torrella va centrar les seves paraules en algunes actituds que els bisbes, preveres i diaques haurien d'enrobar amb la gràcia de l'Esperit Sant. I destacà en especial la pobresa espiritual, la humilitat i la pacificació.

Seguidament, l'arquebisbe Carles presidí una concelebració eucarística a la capella del Seminari Conciliar, acompanyat pels preveres ordenats durant l'any 1994. Un dels quals, Mn. Miquel Àngel Pérez, vicari a Mollet, dirigí unes paraules als presents i donà les gràcies a tots els reunits per ser un testimoni de vida i un model per als joves preveres. També demanà que els ajudessin a mantenir viva la il·lusió, ja que necessiten encoratjament, optimisme i esperança. Sense oblidar demanar que els acceptin amb la seva manera de ser que vol obrir-se per a rebre la rica experiència pastoral de la diòcesi barcelonina.

Suscitar noves vocacions, eix de la jornada

Mons. Ricard Maria destacà a l'homília les virtuts sacerdotals del Dr. Pere Tarrès, en procés de beatificació, que va rebre l'ordenació presbiterial en aquesta mateixa capella.

Seguí un dinar de germanor; al final del qual pronunciaren unes paraules el Dr. Daumal i el Dr. Carrera. L'arquebisbe de Barcelona els contestà molt sentidament.

Per fer una reflexió sobre aquesta commemoració, hem parlat amb el bisbe auxiliar de Barcelona, Joan-Enric Vives.

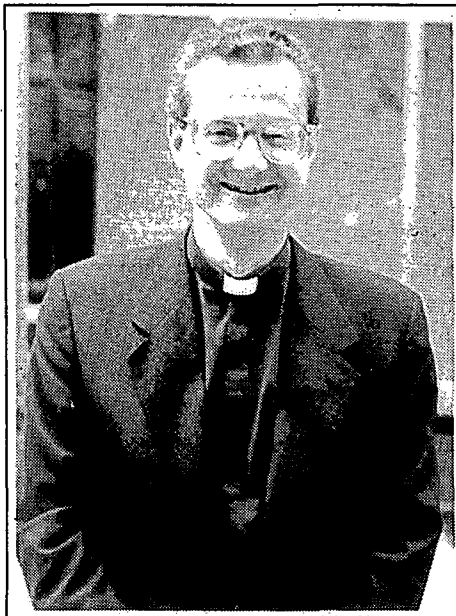
«El nostre Seminari en els darrers deu anys i com a fruit del bon treball mantingut pels diversos equips de formadors ha pogut doblar el nombre de seminaristes —explicà el bisbe Joan-Enric—. El Seminari Menor compta amb 120 alumnes, un bon grup dels quals manifesta llavors de vocació. I el Seminari Major compta aquest curs amb 71 seminaristes amb una mitjana d'edat de 30 anys. Han entrat 13 nous seminaristes i durant aquest any s'han ordenat 9 sacerdots nous».

«Voldria, però, afegir que hem de revisar què passa als nostres moviments juvenils, grups de voluntaris de joves, grups de catequesi de confirmació, monitors d'esplai i responsables de l'escultisme, alumnes de les nostres escoles cristianes, parroquials i de religiosos... què passa a aquests joves que sovint són tan generosos i entregats, i que sembla que la crida al lliurament de tota la vida al servei de Déu i dels germans no acaba d'arrelar en ells, o bé que només s'ho plantegen dins l'estat del matrimoni.

I continua dient: «¿No caldrà estar molt més atents a la iniciació dels nostres adolescents i joves a la pregària, a la vida eucarística, a la conversió i a la confessió individual? ¿Podran veure en les nostres vides d'adults la joia de ser cristià, de ser consagrat, de ser sacerdot seu? ¿Confiem prou i ens refi-

em de l'Esperit Sant o bé fem entrar la nostra fe en els límits de la raó i només del que el món accepta com a possible? Sense un plus de confiança en l'acció misteriosa de Déu, que tot ho pot, no naixeran vocacions entorn nostre. I crec que el desvetllament vocacional és potser la tasca més urgent en el nostre bisbat i en els altres bisbats de Catalunya.»

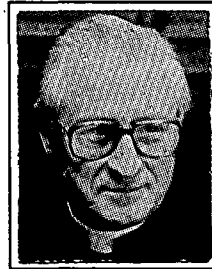
El bisbe auxiliar de Barcelona, Joan-Enric Vives, va cloure les seves declaracions remarcant que aquest tema «ha estat un punt fort en la commemoració dels 400 anys de Seminari, que ha por-

El bisbe Joan-enric Vives creu que el desvetllament vocacional és potser la feina més urgent de la diòcesi de Barcelona

tat a la creació a la diòcesi de la Delegació de Pastoral Vocacional, encomanada a Mn. Salvador Bacardit, i el Sr. Arquebisbe ha volgut que fos un objectiu prioritari del Pla Pastoral i del Treball d'aquest curs a la diòcesi. Caldrà que entre tots cerquem mitjans, dediquem esforços i persones i preguem intensament per les vocacions a la vida consagrada i al ministeri ordenat.»

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Canta la cascada

Fa dir el poeta a la cascada: «Tot i que amb una mica de la meua aigua en té prou l'assedegat, amb gran goig la hi dono tota!» Aquesta frase m'ha recordat una lectura del darrer llibre del Papa, quan, parlant de l'encarnació del Verb —diuenge vinent és Nadal—, diu que, si som imparcials en el nostre raonament, Déu no podia anar més lluny en la seva condescendència, en el seu apropament a l'home, d'acord amb les possibilitats cognoscitives que té.

Em fa goig el plantejament del Sant Pare, que coincideix amb la meua convicció, ben arrelada, que el Senyor, potser l'estimem menys del que ens en podríem enamorar, pel fet que no deixem de suposar, ja que ens ho van dir des de petits, que el seu amor fou desbordant. (¿És potser la manca d'aquest coneixement des de la infantesa el que ha donat a tants conversos una gran força? ¿Deu ser fruit d'un enlluernament davant la meravella de l'amor de Déu, que no s'havien imaginat pas abans de la conversió?)

Perquè el que és dolent no és pas saber-ho, sinó acabar considerant-lo tan natural que ja no ens causa admiració ni, per tant, agraïment. El Sant Pare parla de l'encarnació amb aquella frescor i novetat de mirada que demana força sovint al poble de Déu: mirar i admirar el lliurament de Déu a nosaltres, com si no ens ho haguessin dit mai.

«Veritablement, sembla que ha anat tan lluny com era possible. No podia anar més enllà —continua Joan Pau II—. En cert sentit, Déu ha anat massa lluny!» Imitant sant Pau, diu: «*Ut minus sapiens*», ara diré una bogeria: la provocació ve de Déu mateix», ja que ell s'ha fet home realment en el seu Fill i ha nascut de la Verge Maria. «Ha anat massa lluny. ¿Que no va ser Crist un escàndol per als jueus i una neciesa per als pagans? Com que anomenava Déu com el seu Pare, com que el manifestava tan obertament en ell mateix, no podia deixar de donar la impressió que allò era massa... L'home ja no estava en condicions de poder suportar tanta proximitat, i van començar les protestes. Aquesta gran protesta té uns noms concrets: primer s'anomena Sinagoga i després Islam. Cap d'aquests dos pobles no pot acceptar un Déu així d'humà... fins al punt de pagar les culpes de la creatura mateixa, els seus pecats.»

Em recorda una altra frase del mateix poeta: «La destrall del llenyataire va demanar un mànec a l'arbre, i l'arbre... l'hi va donar.» Jesús li ho va dir divinament a Nicodem una nit meravellosa a Jerusalem. «Tant ha estimat Déu el món, que li ha donat el seu Fill Unigènit.» L'arbre diví va donar la pròpia fusta a l'home, tot i saber que aquest amb ella el feriria: és la mort del Fill. Però sabia que aquesta destrallada donava a la humanitat la saba de vida immortal.

S'atreveix, a parer meu, a obrir la seva intimitat declarant que, si la seva encíclica primera (*El Redemptor de l'home*) va sortir pocs mesos després de l'elecció, era perquè «en realitat portava "amb mi" el seu contingut. En certa manera, només vaig haver de "copiar" amb la memòria i "amb l'experiència" allò que ja vivia, tot i estar al llinar del meu pontificat».

A l'agudesca del seu pensament s'afegeix la confessió clara de la seva íntima «experiència» espiritual de Jesucrist.

Vic

Ha mort el P. Pujadas, claretia

C.C.

VIC.— El 12 de novembre moria a la ciutat el P. Tomàs Lluís Pujadas i Roca, C.M.F. «Infatigable i polifacètic missioner claretia, apòstol del Cor de Maria i de la bona premsa», li posava Joan Pau II en la Benedicció Papal que li enviava amb motiu dels 90 anys. Compositor i organista, escriptor fecundíssim i polifacètic, va publicar més de trenta llibres. Mestre i professor, director de joventuts i

revistes, fundador de la Federació d'Amics del Cine, organitzador de les Setmanes cinematogràfiques pedagògiques, missioner a la Guinea Equatorial i al Darién (Panamà), destaca com a compositor de més d'un centenar d'obres, entre elles sis misses, setze obres escèniques musicades, dotze himnes oficials, el repertori d'autors espanyols contemporanis *Órgano Sacro-Musical* (Coculsa, Madrid, 1947) i nombrosos articles en revistes musicals. Era fill de Sabadell on ara reposen les seves despulles.

Tortosa

Reunió del Consell pastoral diocesà

«Per una església evangelitzadora i missionera»

El bisbe Lluís Martínez Sistach presidí la reunió del Consell Pastoral

TORTOSA.— Recentment es va reunir a la Casa diocesana el Consell Pastoral diocesà sota la presidència de Mons. Lluís Martínez i Sistach. Quan va començar el tercer curs pastoral, el Bisbe va destacar de l'ordre del dia, dos punts centrals: La catequesi de Postcomunió i l'elecció de dos membres laics que assistiran a les sessions del Concili Provincial Tarraconense. Es mantenen, però, els objectius prioritaris de la corresponsabilitat eclesial i joventut.

J. Blanc i Bahima

Mn. Ramon Gasulla com a Delegat de Catequesi es va fer ressò del Congrés de Catequesi i també del que diu Joan Pau II en la *Catechesi tradendae*. Segons aquestes cites cal fer un seguiment eficaç de la catequesi perquè només així l'Església serà evangelitzadora i missionera.

A petició del Bisbe, Mn. Ramon

Gasulla va explicar què fa la Delegació a la nostra diòcesi:

—Cada any hi ha un taller de Postcomunió organitzat en el decurs del Curs diocesà.

—Se celebra la Trobada diocesana del M.I.D.

—S'utilitzen materials del S.I.C. i també altres de la diòcesi.

—A nivell d'arxiprestats s'ofereix cada dos mesos una llarga sessió de

formació de catequistes.

Els participants van obrir un debat per trobar línies de conscienciació i operativitat.

Noves propostes per al jovent d'avui

Elegits els dos membres laics per al Concili Provincial, després el Secretari del Consell, R. Font va informar sobre les propostes aprovades el 14 de maig de 1994 sobre Pastoral de Joventut, remarcant els punts següents:

—Creació d'una Delegació de Joventut.

—Elaboració d'un Pla de Pastoral.

Finalment el Sr. Bisbe donà diverses informacions sobre l'Església diocesana.

Fets i criteris

RAMON TORRELLA
I CASCANTE

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Visquem sempre contents en el Senyor

Sant Pau exhorta els cristians de Filipis a la unitat, a la joia i a la pau (Fl 4, 1-9). La litúrgia del tercer diumenge d'Advent ens recorda aquestes paraules i ens exhorta a viure sempre contents i a alegrar-nos en el Senyor.

Pau VI, en una exhortació seva sobre l'alegria cristiana, proposava tres mètodes per a superar la infelicitat: un esforç comú per cercar el benestar fonamental, la seguretat i la justícia; un pacient aprenentatge per tastar amb simplicitat les nombroses joies humanes, i el retorn a la religió per augmentar la resistència contra el sofriment i la misèria.

En primer lloc Pau VI recordava la seva invitació a actuar solidàriament per tal de preparar una terra més habitable i més fraterna, i a realitzar, en la justícia i en la caritat, un desenvolupament integral per a tots els homes.

També recordava el papa que calia aprendre a trobar gust en les alegries humanes: l'alegria exultant de l'existència i de la vida, l'alegria pacificadora de la natura i del silenci, la satisfacció del deure complet, el goig transparent de la puresa, del servei i de compartir. Molt sovint Jesucrist anuncià el Regne de Déu a partir de comparances relacionades amb aquestes alegries naturals.

Pau VI, però, remarcava que el problema de l'alegria és, sobretot, d'ordre espiritual. És l'home qui, en el seu interior, es troba incapacitat per a assumir els sofriments i les misèries del nostre temps.

A l'home contemporani se li escapa el sentit de la vida, no se sent segur d'ell mateix, de la seva vocació i del seu destí transcendent. Déu li sembla abstracte, inútil: sense saber com expressar-ho, el silenci de Déu li pesa.

En un intent de trobar una millor comprensió de l'home, es tendeix a classificar l'alegria atenent els sentiments o les emocions. Quan actuem d'aquesta manera ens quedem en la perifèria de la persona sense arribar a la profunditat del seu ésser.

En la Paraula de Déu trobem les bases per a una pregona comprensió de l'alegria, ja que aquesta va unida a la conversió, a la realització personal, encara que sigui parcial o que vagi acompanyada d'adversitats i de persecucions.

L'Evangeli ens parla de l'alegria desbordant amb la qual el Pare celestial acull el nostre penediment: «Calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida» (cf. Lc 15,32).

Si volem viure la joia cristiana, hem de lluitar contra l'egoisme i contra la discòrdia. Tinguem, doncs, en els nostres cors, sentiments de germanor i de caritat. Aleshores es complirà en nosaltres allò que Pau desitjava als cristians de Roma: «Que el Déu de l'esperança ompli la vostra fe d'alegria i de pau» (Rm 15, 13).

L'Advent és temps d'esperança i d'alegria perquè el Senyor és a prop.

PESSEBRE VIVENT DE SANT FOST

El Primer Pessebre Vivent del Vallès

DIES DE REPRESENTACIÓ

18, 25, 26 i 31 de desembre 1994

1, 6, 7 i 8 de gener 1995

A les 6 i a les 7 de la tarda

Obsequi de pa torrat, amb all i oli i vi del poble a tots els assistents abans de les representacions.

NADAL DEL 1994

26 anys de Pessebre Vivent de Sant Fost

Inici de curs dels equips de la Mare de Déu

TORTOSA.— Recentment al Seminari diocesà s'aplegaren la major part dels matrimonis vinculats als Equips de la Mare de Déu amb els seus fills. Inicià la reunió el Consiliari diocesà J.M. Tomàs amb una pregària centrada en el tema d'aquest curs: *Convidats a les noces de Canà*.

Respectivament quatre parelles de matrimonis comentaren els següents punts:

—Els grups han de ser primer Moviment eclesial i després parelles.

—Moments actuals dels Equips i cap a on anem.

—Vivències viscudes en la trobada de Fàtima.

—*Convidats a les noces de Canà*.

Reunió preparatòria del curs pastoral

GANDESA.— Recentment els preveres de l'arxiprestat de la Terra Alta es reuniren al Monestir de Poblet. L'objectiu fou programar el curs de pastoral a la comarca però ja centrant-se en concrecions operatives.

En aquesta programació s'han fet presents els dos objectius prioritaris vigents a la diòcesi de Tortosa: es tracta del treball amb els joves i la corresponsabilitat fidels-preveres dintre de l'Església diocesana.

S'està restaurant el santuari de Quadres

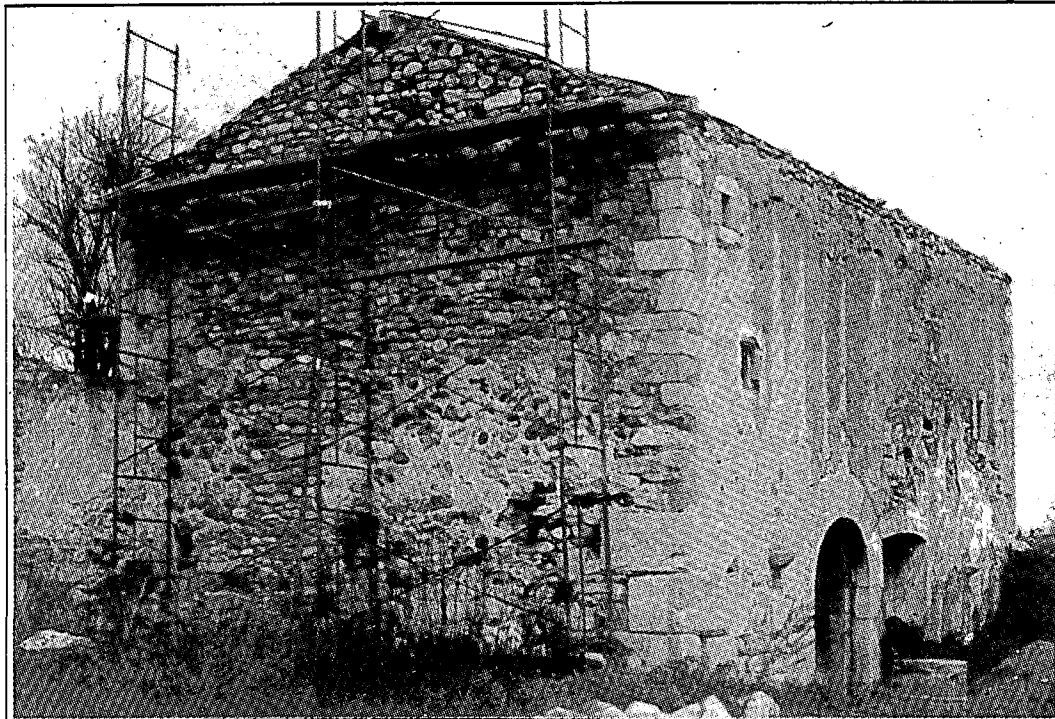
Antoni Mirabet

ISÒVOL.— El Patronat de la Mare de Déu de Quadres, recentment constituït, ha emprès obres de reconstrucció i restauració al santuari marià de La Cerdanya. La iniciativa suposa la salvació d'un santuari tradicional que ja estava en ruïna. Salvador Galceran, prevere i arxiver diplomad de Puigcerdà, l'any 1982 escrivia: «Malauradament avui el santuari es troba en estat ruïnós».

El 1993 es van emprendre les obres corresponents a la primera fase del projecte: reconstrucció del llosat i espadanya i construcció d'un cercle perimetral que consolida els murs. El projecte, amb un pressupost de 64 milions de ptes., preveu també la restauració de l'absis i dels murs del temple.

Aportacions de les diverses administracions

El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya ha destinat a la primera

etapa dos milions de ptes. i l'Ajuntament d'Isòvol una subvenció de dos milions més. La Diputació de Girona, per a facilitar la restauració de l'església de Quadres, ha re-

dactat els plànols del monument i plantes, façanes i seccions longitudinal i transversal.

El promotor de l'obra és el Patronat de la Mare de Déu de Quadres, recentment creat i

tota la contrada. Abans del 1936 hi acudien en solemne processó tots els pobles de La Solana de La Cerdanya en compliment d'un vot.

En la primera fase de la restauració es consoliden els murs

Urgell

integrat per dos representants de l'Ajuntament d'All, un del Consell Comarcal de La Cerdanya, un del Bisbat i un del Centre Cultural de Quadres.

El Centre Cultural de Quadres, respectant la identitat religiosa del santuari, vol donar-li més vida mitjançant l'organització d'actes i trobades culturals: col·loquis, seminaris, conferències, etc.

El santuari de Quadres està situat al bell mig de la plana de La Cerdanya, prop de la parròquia d'All. Datat ja l'any 1285, era un lloc d'acollida de peregrins i vianants. Arran de l'església encara hi ha vestigis de la casa—als segles XIII i XIV se'n deia *domus hospitalis*—on podien aixoplugar-se els vianants que seguien el camí de La Solana cap a La Seu d'Urgell. El santuari rebé molts llegats testamentaris i era centre de pelegrinatges de

Vic

Reunió d'animació missionera

Josep Nadal

IGUALADA.— Del 18 al 20 de novembre tingué lloc, a la Casa Diocesana d'Exercicis de la Selva del Camp, una reunió d'animació missionera adreçada als cristians de la diòcesi de Vic amb el desig d'aprofundir la dimensió missionera de la seva fe, així com als catequistes i als monitors, entre d'altres, que volen donar una dimensió missionera a la seva tasca.

Ajudar que a les parròquies i moviments hi hagi grups i persones que tinguin cura de la dimensió missionera; conèixer experiències i testimonis missioners, a fi d'aconseguir una vivència més universal de la fe, i fer presents les missions en altres camps de l'activitat eclesial com la litúrgia, la catequesi, la caritat, etc., són els objectius que es volien assolir.

Consells per a la família

D'altra banda, l'Escola Religiosa d'Igualada ha tingut l'encert de recordar alguns valors fonamentals de la família amb motiu de l'Any Internacional de la Família.

Entre els valors assenyalats convé destacar que una família és aquella estructura en la qual hi ha garantida la fidelitat dels qui la integren i hi ha assegurada l'afectivitat de tots els seus membres, malgrat les dificultats; té la necessitat de meravellar-se en descobrir quelcom de nou cada dia per l'atenció que cal tenir-se; té la inquietud per avançar en l'estima i poder defugir els problemes; ofereix la llibertat d'ésser feliç personalment i amb parella; dona la il·lusió de viure junts l'un per l'altre i necessita l'amabilitat per a ser prou creatius i delicats amb la parella en tot moment.

Si bé tot el que s'ha dit en el paràgraf anterior és prou difícil perquè se'n prengui consciència i es porti a la pràctica, és més problemàtic que els pares ho facin present en la seva relació amb els fills. La suggerència és que els pares facilitin el diàleg de tal manera que comprenguin que per a ells (els fills) allò que els pares viuen i volen dir a cada moment, és el més important; que s'accepti, a vegades, la seva incomprensió, ja que els manca l'experiència de la

vida i l'adult no els és vàlida; que siguin coherents en la manera de fer per ser convincents amb el propi testimoni; que solucionin els seus dubtes; destaquin allò que tenen de positiu; comentin les seves dificultats i anhels, perquè cal ser conscients que són fruit de l'edat i l'entorn més que no pas del seu criteri, i s'alegrin dels fills que tenen, perquè, al cap i a la fi, esdevindran allò que nosaltres els hàgim ajudat a ser.

Ministres extraordinaris de l'Eucaristia

Quatre noves persones més, tres homes i una dona d'exemplar conducta, han estat nomenats nous ministres extraordinaris a la parròquia de Santa Maria, d'Igualada.

Aquest costum fou instituït, després del Concili Vaticà II, davant la possibilitat que els laics poguessin col·laborar amb els sacerdots a l'hora de distribuir la Comunió als fidels en el decurs de la Missa i fora d'ella, especialment als malalts, així com fer l'Exposició del Santíssim en les trobades de pregària cristiana.

Girona

El capítol de la Catedral demana una subvenció a la C.E.E.

B.G.

GIRONA.— El capítol de la Catedral de la ciutat, a través del Patronat Català Pro-Europa, ha demanat una subvenció a la C.E.E., per tal de continuar la restauració del baldaquí i l'adaptació del presbiteri.

L'any 1995, la C.E.E. destinarà una ajuda de restauració d'edificis a catedrals i esglésies d'importància històriques obertes al culte, entre les quals entra la Catedral de Girona.

Després de la restauració, s'estudiarà el trasllat de l'orgue de la seu al lloc més adient.

El bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon, va dir en l'acte de presentació del llibre *Les Catedrals de Catalunya* que es va fer a la Catedral de Girona, que «existeix el conflicte de dues arts, l'art arquitectònic i l'art musical. El que interessa és que la solució es pugui aplicar sense que cap de les dues arts en quedi perjudicada».

De moment s'ha encarregat un estudi a diversos components del personal tècnic, per tal de buscar la millor solució sobre la ubicació de l'orgue.

TONA
Pessebre Vivent d'Osona

Dies: 18, 25 i 26 desembre 1994
1, 6, 8 i 15 gener 1995

Informació: (93) 887 05 65 i 887 02 23

Avisos i Comunicats

• EXERCICIS ESPIRITUALS PER A JOVES AL MIRACLE.

- Amb el P. Josep Vilarrúbias, c.m.f., del dilluns 26 (tarda) al dissabte 31 (matí), a la casa d'Espiritualitat del Miracle (Solsonès). Informació i inscripcions: tel. (973) 48-00-45.

BARCELONA

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax. 415 14 49

• **RECÉS PER A DONES I NOIES.** - Organitzat per la «Unión Adoradora» i dirigit pel P. Juan Martí Tusquets, s.i., dijous 15, a les 17.30h, a la capella interior de c/ Mallorca 234, de Barcelona (Esclaves del sagrat Cor de Jesús).

• **ASSOCIACIÓ «COLOMBIA EN CATALUNYA».** - Celebració de la «Novena de Aguinaldo» y cant de nades tradicionals, els dies del 16 al 24, a les 19.30h, a la cripta de l'Església de Pompeia (Av. Diagonal 450, 08006 Barcelona; entrada pel xamfrà).

• **AMICS DELS CLÀSSICS.** - Audició d'alumnes de la prof. Paquita Casanova, dilluns 19, a les 19h, al local social (c/ Ausiàs Marc 26, 8è, 08010 Barcelona). Més informació: tel. 315-03-99.

• **SUBHASTA DE CARITAT.** - 7 teles del pintor internacional, Pujol i Balades, recaptació per les obres socials de les Filles de la Caritat. Dilluns, 19, a les 18.30h, al Col·legi d'Advocats de Barcelona (c/ Mallorca 283. Donatius al Banc Exterior, oficina institucional) de Barcelona 305, c.c. 30-40240-A.

• **CONCERT A POMPEIA.** - Dins el cicle de tardor: dimarts 20, a les 20.30h, a l'església-santuari de la Mare de Déu de Pompeia, de Barcelona (Av. Diagonal 450; tel. 416-18-12), concert de Nadal, amb l'Orquestra Nostra Dona de Pompeia, dirigida pel P. Robert de la Riba i per Josep Guinart.

• **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.** - Trobada, dimecres 21, a Franciscàlia (c/ Riera St Miquel 1 bis, 08006 Barcelona): 16.30h, missa; 17.30h, conferència sobre «Nadal, revelació de l'Esperit», pel P. Josep Massana, ofmCap.

• **NADAL A LA CATEDRAL.** - Com a preparació, celebració comunitària de la Penitència, dimecres 21, a les 19.30h, amb absolució individual; dissabte 24, a mitjanit, solemnitat del Nadal, amb la missa del gall, que presidirà el Sr. Arquebisbe, cardenal Carles; l'endemà, diumenge, a les 10.30h, laudes, i a les 11h, missa de Nadal presidida pel cardenal Carles, el qual impartirà la benedicció papal

i, acabada la missa, beneirà el pessebre instal·lat al claustre de la catedral.

• **NADAL DELS UNIVERSITARIS.** - Celebració de la Penitència, dimecres 21, a les 20h; vetlla i missa del gall, amb la Delegació Diocesana de Pastoral Universitària, dissabte 24, a les 23.30h, a la capella de la Universitat de Barcelona (Pl. Universitat). Més informació: C.C.U. (Centre Cristià dels Universitaris), c/ Villarroel 81, 08011 Barcelona (de dilluns a divendres, de 17 a 21h); tel. 323-33-68.

• **SCHOLA CANTORUM DE BARCELONA.** - Concert nadalenç, dijous 22, a les 19h, a la Reial Acadèmia de Bones Lletres (c/ Bisbe Caçador 2, 08002 Barcelona), amb interpretació de peces gregorianes i del Codex Calixtinus, sota la direcció de Joan M. Aragonès.

• **NADAL AL MONESTIR DE PEDRALBES.** - L'horari de les celebracions és el següent: Dia 24, 18h, vespres; 19h, primera missa de Nadal; 23h, vetlla de Nadal (ofici de lectura); 24h, missa solemne de mitja nit. Dia 25, 13h, missa del dia; 19h, vespres.

• **ROSARI A LA RAMBLA DE BARCELONA.** - A iniciativa de l'Apostolat de la Divina Misericòrdia, davant la imatge de la Mare de Déu del palau de la Virreina (tocant al c/ Carme), diumenge 25, diada de Nadal, a les 20h, en honor de la Mare de Déu de Betlem.

• **EL PESSEBRE VIVENT DE CORBERA DELLOBREGAT.**

- Iniciat el 1962, a la Penya del Corb, es representa els dissabtes i vigílies de festa (a les 19 i 20h) i els diumenges i festius (a les 18, 19 i 20h), fins al darrer diumenge de gener. Informació: tel. 650-00-00 i 650-02-61, o bé 650-14-04; per a grups, 650-16-01.

• **EXERCICIS EN RECÉS COMPLET.** - Per a homes i joves, del 26 (a les 20h) al 31 (a les 18h); mètode ignasià, sota la direcció d'un P. Cooperador Parroquial de Crist Rei. A la Casa Nostra Senyora de Montserrat, Caldes de Montbui, tel. 865-00-96.

• **PREMIS JOSEP BREU 1994: D'ARTICLES O ASSAIGS SOBRE TERCER I QUART MÓN I NOSALTRES.** - Convocats per la revista «Foc Nou» i el Memorial Josep Breu per a treballs sobre el tema, inèdits o publicats (entre 1/04 i 15/12/1994); en català i en qualsevol altra llengua hispànica, i dotat cada un amb 100.000 pessetes. Termini d'admissió: 31 de desembre. Més informació: c/ Calvet 56, entl. 3a,

08021 Barcelona; tel. 200-51-45, fax 201-10-15.

• **«GRUPOS DE APOYO MISIONERO JUAN PABLO II» (G.A.M.).** - Equips de joves per a viure un estiu en zona de missió. Reunions: divendres, 19.30h, a la Parròquia de Maria Reina (Ctra. Esplugues 103). Informació: tel. 203-82-03.

LLEIDA

• **VETLLA DE NADAL.** - Organitzada per al dijous 22, per la Coordinadora de Moviments i Serveis.

VIC

• **EXERCICIS PER A JOVES.** - Dirigits pel P. Xavier Rodríguez, s.i., del dilluns 26 (a les 20h) al dissabte 31 (a les 10h), a la casa d'exercicis Cova de Sant Ignasi, de Manresa (tel. 872-04-22).

Associació Charles Péguy

«La tragèdia del poble ruandès explicada per un ruandès»

per

CHRISTOPHER HARIZABERA

Dia: 20 de desembre

Hora: 20.30 h.

Lloc: Sala Corpus Christi: c/ Bailèn xamfrà Còrsega

PREGUEM AMB EL SANT PARE JOAN PAU II

Antoni Ma. Serrallonga

s.j.

Aquest mes de desembre el sant Pare ens demana pregàries perquè la celebració del 150 aniversari de l'Apostolat de l'Oració serveixi per a reavivar en tots els cristians amb esperit apostòlic l'ànima per a la nova evangelització.

El dia 3 de desembre de 1844, el P. Francisco Gautrelet predicava als joves jesuïtes estudiants de Vals (França) que si oferien a Déu les seves oracions, els seus sacrificis i l'esforç de l'estudi la seva vida ja era missionera.

L'any 1849, aquest Apostolat de l'Oració ja tenia la benedicció del Sant Pare Pius IX. El P. Enrique Ramière, un d'aquells estudiants, va estendre pocs anys després l'Associació per tot el món. L'any 1883, a la mort del P. Ramière contaba amb 35.000 centres i més de 13 milions de socis.

Avui dia l'Apostolat de l'Oració agrupa uns quaranta milions de socis, un centenar de secretariats nacionals o regionals, i unes 50 revistes *Misatger* amb una tirada de conjunt de més del milió d'exemplars mensuals.

La seva espiritualitat basada en els Exercicis de sant Ignasi suggereix l'ofertament d'obres diàries, viure l'Eucaristia com a eix de la pietat personal, la confessió freqüent, l'amor als Cors de Jesús i de Maria, i la pregària per l'Església.

Intenció missional

El Sant Pare també ens demana pregàries perquè el Sínode especial per a l'Àfrica susciti en les esglésies d'aquell Continent el desig d'una profunda col·laboració, afavorint un fort impuls de l'esperit missioner.

El Sínode especial per a l'Àfrica s'ha preparat durant anys. Se n'esperen, sobretot, fruits de inculturació i de progrés en l'evangelització.

IMPORTANT PUBLICACIÓ PER A LES COMUNITATS CRISTIANES DE CATALUNYA

PREGUEM AL SENYOR

Pregàries dels fidels per a totes les festes i tots els dies ferials, preparades per Mn. Pere Farnés

- Fórmules pròpies per a tots els diumenges i festes.
- Col·lectes conclusives pròpies per a cada diumenge, amb al·lusió al missatge del dia.
- Pregàries per a totes les solemnitats i festes del Calendari universal, i textos propis per a les de Catalunya.
- Formularis per a les festes de les principals famílies religioses amb cases a Catalunya.
- Breus intencions per afegir a la pregària ferial de totes les memòries obligatòries.
- Pregàries per a les misses rituals, per a les necessitats ordinàries i extraordinàries de l'Església, per als aniversaris, per diverses necessitats dels fidels i de la societat.
- Diverses celebracions de difunts.
- Peticions per afegir en determinades circumstàncies.
- Formularis breus per a les misses amb nens.
- Fórmules melòdiques per a la pregària universal.

Format: 17 x 24 cm. 479 pàgines. P.V.P.: 3.500 ptes.

—De venda a les llibreries—

EDITORIAL REGINA, S. A. Mallorca; 87-89 - 08029 Barcelona

PER FER EL PESSEBRE AMB ART I TRADICIÓ

Artesania de la Família Monàstica de Betlem

Figures artesanals, úniques i de producció limitada, fetes als obradors de les Germanes de Betlem i de l'Assumpció de la Mare de Déu (monges betlemïtes, de clausura), i també altres imatges (baixos relleus, medalles, ceràmica, etc.), a base de dolomia (pedra del Pirineu reconstituïda) i acabades a mà: com a terracotta, policromades o en marfilina. Les podeu veure a l'Associació d'Amics de «Catalunya Cristiana» o bé a la llibreria La Formiga d'Or, de Barcelona. Us n'ofereim aquí una selecció (podeu demanar-ne el catàleg complet il·lustrat).

FIGURES DE PESSEBRE

1. JESUS, MARIA I JOSEP: 10.000,- Pts
2. ÀNGEL, MULA I BOU: 7.000,- Pts
3. ELS TRES REIS: 12.600,- Pts
4. PASTOR ADORANT AMB XAI: 5.600,- Pts

PESSEBRE DE MIDA GRAN

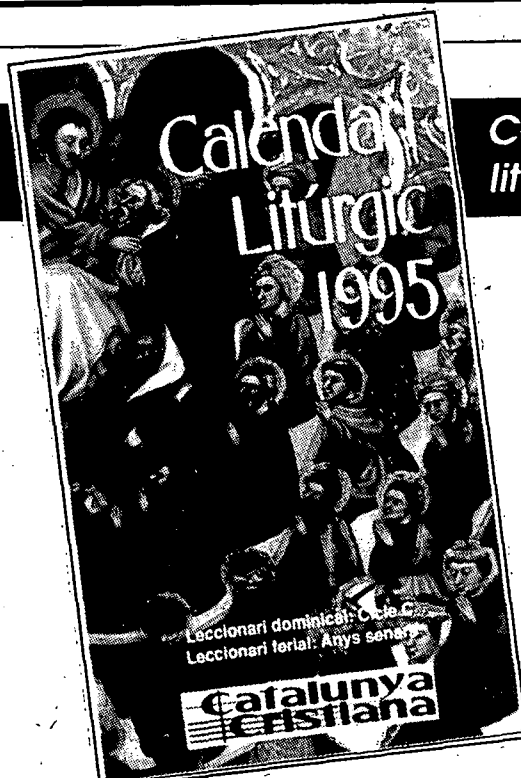
5. SAGRADA FAMÍLIA: 35.000,- Pts
6. PASTOR AMB ANYELLS: 17.400,- Pts
7. REI DRET: 17.500,- Pts
8. REI ADORANT: 17.500,- Pts
9. REI NEGRE: 17.500,- Pts

EN MARFILINA

10. MdD DE MONTSERRAT: 11.000,- Pts
11. STA. ANNA I MdD: 5.400,- Pts
12. SAGRADA FAMÍLIA: 8.700,- Pts
13. CALVARI: 6.400,- Pts
14. DÍPTIC MdD I SALVADOR: 6.400,- Pts

ALTRES IMATGES

15. ST. JOSEP: 11.500,- Pts
16. MdD TORRE DE DAVID: 11.200,- Pts
17. MdD ROMÀNICA: 17.000,- Pts
18. ST. BENET: 10.700,- Pts

**Calendari
litúrgic 1995**

CADA DIA DE L'ANY AMB «CATALUNYA CRISTIANA»

«Cal pregar sempre i no defallir», ens ha dit el Senyor (Lc 18,1). L'any de gràcia de 1885 és una part petetíssima d'aquell sempre... Important per a nosaltres que ens disposem a viure l'esperançadament. Catalunya Cristiana, en oferir-vos aquest Calendari, vol animar-vos a no defallir en la pregària. Voldríem que aquest Calendari Litúrgic us servís, aquest any, per estimular especialment la «Litúrgia de les Hores».

(De la presentació del bisbe Joan Carrera i Planas, president per delegació de la Fundació Catalunya Cristiana)

Calendari 1995 (mural)

Calendari

1995

**Catalunya
Cristiana**

19. CALENDARI LITÚRGIC 1995: 240,- Pts
20. CALENDARI 1995 mural: 450,- Pts

BUTLLETA DE COMANDA

nom: _____ cognoms: _____

adreça: _____

població: _____

codi postal: _____ telèfon: _____

☐ Indico el número, el nom i l'import del que desitjo que m'enviïn per correu:

Núm. _____ Import: _____ Pts. TOTAL PTS.

Núm. _____ Import: _____ Pts.

Núm. _____ Import: _____ Pts.

(Càrrec de 575,- Pts. per despeses d'embalatge i framesa)

☐ Adjunto xec barrat, a nom d'Amics de Catalunya Cristiana.

☐ Ho pagaré contra reemborsament
(hi carregarem les despeses corresponents).

Data: _____
Signatura: _____

☐ Voldria que m'enviéssiu el Catàleg d'Artesania.

PODEU FER LA COMANDA

PERSONALMENT:

A l'Associació d'Amics de "Catalunya Cristiana", i també a la llibreria La Formiga d'Or (Av. Portal de l'Àngel, 5, Barcelona).

PER TELÈFON:

Trucant al número (93) 301 37 18, de l'Associació d'Amics de "Catalunya Cristiana".

PER CORREU:

Omplint la Butlleta de Comanda i enviant-la tot seguit a l'Associació d'Amics de "Catalunya Cristiana". Ens permetrem carregar 575,- Pts. per despeses d'embalatge i framesa per correu.

Una interessant dissertació de monsenyor Carlos Caffarra, president de l'Institut Pontifici Joan Pau II

Fonaments doctrinals de la família

Amb motiu de l'obertura a València de la secció de l'Institut Pontifici Joan Pau II, el president d'aquesta institució, monsenyor Carlo Caffarra, va pronunciar la lliçó inaugural, titulada *Fonaments doctrinals de la família*.

Carlo Caffarra

El títol de la meua conferència exigeix un aclariment. Pretenc parlar d'allò que fonamenta en última instància la comunitat familiar en la visió cristiana. És una tornada a les fonts a les quals hem d'arribar amb la nostra reflexió, una tornada als orígens. Certament, sentint parlar «d'orígens», cadascú de vosaltres pensarà en la seva pròpia història, en com ha començat la història del seu propi matrimoni. Es tracta, però, d'una cosa molt més profunda. Des de la fe, la història sempre està en contrast entre dues llibertats: la llibertat de Déu i la llibertat de l'home. Voldria dir alguna cosa sobre l'arrel o fonament de la família; precisament en el punt en què les dues llibertats, la de Déu i la de l'home, es troben per constituir la família. Es tracta d'un esdeveniment admirable i misteriós sobre el qual podem dir alguna cosa.

1. En l'origen de l'aliança conjugal

La família troba el seu origen en la comunió conjugal, en el matrimoni. Aquesta radiació de la família en el matrimoni ha de ser percebuda profundament.

El punt de partença és la comprensió de la sacramentalitat del matrimoni. ¿Què pretén dir l'Església quan diu que el Matrimoni és un sacrament? Per arribar a entendre'l, hem d'explicar el concepte de *participació*.

Tots nosaltres, alguna vegada, hem dit o pensat: «aquesta persona és més o menys formosa o més bona que l'altra». Quan diem o pensem això, això és, quan establim una graduació dins la mateixa perfecció (la bellesa, la bondat), dins el nostre interior ha passat alguna cosa gran. El nostre esperit ha arribat a percebre com un ideal de bellesa, de bondat, sense límits. Després ha confrontat les diverses persones que tenien aquest ideal i ha pogut constatar que una s'apropava més que l'altra a aquell ideal pur de bellesa, de bondat plena. Una gran tradició filosòfica ha descrit tot això amb una sola paraula: *participació*. En aquest sentit, ¿què és la participació? És la relació que hi ha entre dues o més realitats, fonamentada en el fet que ambdues posseeixen una mateixa perfecció. Aquesta perfecció no es posseeix per ambdues amb un mateix grau, sinó més o menys, segons sigui el grau de veïnat-semblança amb qui posseeix plenament la perfecció. Es diu: *participen* de la mateixa perfecció. I

tornem, de nou, a la nostra pregunta: ¿què significa que el matrimoni és un sacrament?

L'evangeli segons sant Joan, sobretot, ens explica la naturalesa íntima de tot allò que va passar a la Creu. El que ha succeït és el *suprem* acte d'amor mitjançant el do que d'ell mateix ha fet Crist. Acte suprem: no hi pot haver un acte d'amor més gran. Brolla del cor de Crist tota la Sang. Més que això, no es pot pensar en un amor més gran. Per la qual cosa podem dir: en el Crist que hi ha a la creu es realitza la plenitud de l'amor humà. La perfecció absoluta de l'amor humà és Crist que es lliura Ell mateix a la Creu.

De fet, ¿què és el que s'esdevé quan un home i una dona es casen en el Senyor?, ¿quan es casen sacramentalment?

Són fets *participats* del mateix amor de Crist: se'ls concedeix per l'Esperit Sant *participar del mateix amor* de Crist. Recordeu el que hem dit sobre el concepte de participació. L'amor de Crist és la perfecció suprema, la plenitud de l'amor. Els esposos participen d'aquest mateix amor. Reben la capacitat de poder estimar com Crist ha estimat. Penseu que no es tracta, en primer lloc, d'una imitació, d'un model posat al seu davant. El que dic no s'ha d'interpretar d'aquesta manera: els esposos cristians es casen sacramentalment en el sentit que i perquè han d'imitar l'amor de Crist. El sacrament del matrimoni, en primer lloc, no és un quefer humà, és un do de Déu. Per tant, és el mateix amor de Crist que habita en el cor dels esposos. Entre l'amor de Crist i l'amor conjugal no hi ha diversitat en el sentit que es tracta de dues realitats que, com a màxim, tenen sols una semblança: *és el mateix amor*. La diferència consisteix només en el grau: un és ple, il·limitat, perfecte; l'altre és parcial, limitat, imperfecte. Però ¿com és possible aquest miracle? És possible perquè a través del ritu, l'Esperit Sant davalla en el cor dels esposos, els purifica, els santifica, això és el que els fa *participats* del mateix amor de Crist. Aquí arribem ja al terreny més profund en el qual cal posar l'arrel de la família, sobre el qual la família posa els seus fonaments.

La carta als Hebreus (9,14) ens explica que en l'origen de l'oferiment que Crist ha fet d'Ell mateix en la Creu hi ha l'Esperit Sant. És aquest mateix Esperit Sant el qui està en l'origen de la comunió conjugal dels esposos cristians, perquè en Ell els esposos

es fan partícips del mateix amor de Crist. L'Esperit, que empeny Crist al do d'Ell mateix en la Creu, és el mateix Esperit que introdueix la donació conjugal en el mateix esdeveniment de la Creu. Aquest text del Nou Testament ens obre el pas cap al Misteri més gran de la nostra fe.

En la Creu, Crist ens mostra el seu amor al Pare en l'Esperit: la comunió conjugal posa la seva arrel profundament en el misteri trinitari de la vida divina.

Hem intentat dir alguna cosa sobre el sacrament del matrimoni, sobre el qual es fonamenta la família. Tot sacrament, a la seva manera, és la presència de Crist en la seva Església: en tot sacrament l'Església realment troba el seu Senyor. El matrimoni és la presència de l'amor de Crist que es lliura Ell mateix en la Creu. És l'amor de Crist que ve a posar la seva estança a través del signe de l'amor conjugal. Aquesta reflexió ens duu a un ulterior aprofundiment en el nostre tema.

La fe de l'Església ens ensenya que la

dóna Ell mateix en la Creu, de part de l'amor conjugal. D'aquí que la conseqüència és que la unió cristiana troba la seva font en l'Eucaristia. No es pot viure en veritat l'estat conjugal sense una contínua, profunda vida i contemplació eucarística. Ara, doncs, podem fer una primera síntesi conclusiva del nostre discurs. Havíem partit d'una pregunta: ¿quins són els últims fonaments, les fonts més profundes de la família? I hem construït la nostra resposta de la següent manera:

*La font, el fonament, s'ha de buscar en la trobada de la llibertat de l'home amb la llibertat de Déu: en l'esdeveniment misteriós de la trobada d'aquestes dues llibertats.

*Ja que la comunió conjugal està en la base de la família, hem intentat veure en què fonamenta la comunitat familiar la seva arrel a través del sacrament del matrimoni: com es produeix la trobada de les dues llibertats.

*Hem descobert un fonament *cristològic*: a través del sacrament del matrimoni, la família es fonamenta i posa les seves arrels en l'acte de lliurament que realitza Crist en la Creu. Hem descobert un fonament *pneumatològic*: a través del sacrament del matrimoni, la família es fonamenta i s'arrela en la presència de l'Esperit, que viu en el cor dels esposos i infon en ells l'amor. I hem descobert un fonament *eucarístic*: en la participació real (no sols ritual) de l'Eucaristia, els esposos reben l'Esperit, que els comunica la caritat de Crist.

Arribats a aquest punt, podem dir que hem acabat la primera part de la nostra reflexió. Temo, malgrat això, que pugui sorgir en vosaltres un equivoc, si no s'aclareix, que amenaci amb impedir la vostra comprensió. L'equivoc seria que fins ara no hem parlat... del matrimoni *real*, sinó només del matrimoni *ideal*. M'explico. L'explicació precedent simplement es proposava explicar què significa: «el matrimoni és un sacrament». Però, ¿de quin matrimoni està parlant l'Església quan diu que és un sacrament? Molt senzill: del vostre *concret i quotidià* matrimoni. El vostre matrimoni: això és, els seus quotidians sofriments i les seves quotidianes alegries; les seves preocupacions i les seves esperances; les seves angoixes i els seus entusiasmes; el seu cansament i els seus fersors. Aquesta quotidiana i concreta vicissitud ha estat assumida i vivificada: és el sacrament del matrimoni. És la carn en què pren cos aquella comunió conjugal que mitjançant l'Eucaristia s'arrela pel do de l'Esperit en l'autodonació del Crist.

Hi ha certament un fet que és real i que pot donar peu a l'equivoc. En el moment en què la comunió conjugal pren cos en la concreta història del vostre matrimoni, es pot sentir l'aparició de contrastos o almenys de dificultats. Es pot advertir el contrast entre allò que Pau anomena la carn i allò que anomena

(Segueix)

Mons. Carlo Caffarra

presència més perfecta de l'amor de Crist, que es lliura Ell mateix, es dona en l'Eucaristia, en la celebració eucarística. Ella confia el seu amor a tot home, amb la finalitat que n'arribi a ser partícip. «Això és el meu Cos que serà entregat per vosaltres»: el cos de Crist immolat, en el seu lliurament complet. «Aquesta és la meua sang, vessada per tots vosaltres»: l'efusió de la seva sang perquè l'home sigui veritablement, profundament purificat i rebi precisament el *cor nou* de qui és la Nova Aliança.

Llavors, immediatament, ens ve al pensament una reflexió: entre l'Eucaristia i el Matrimoni, més concretament, entre la celebració de l'Eucaristia i l'estat/vocació conjugal hi ha una relació força més profunda. De fet, l'Eucaristia és l'amor de Crist, que s'ofereix Ell mateix en la Creu, el sacrifici de Crist, present realment en l'Església, perquè aquesta romanguí en Ell, hi posi les arrels cada vegada més profundament. El sacrament del matrimoni, com hem vist, és la participació en l'amor de Crist, que es

esperit. És en aquesta experiència on descobrim més profundament l'inici, la dimensió més existencial d'aquells tres fonaments dels quals hem parlat. Són aquests fonaments les forces divines que actuen i que de molt són les més potents en les vostres dificultats. Immensament molt més fort que la duresa del cor és la gràcia de l'Esperit, el seu consol és més consolador davant tot dolor.

2. Del matrimoni a la família

Obviament, la família no s'esgota en el matrimoni. El *nosaltres* conjugal s'expandeix en el *nosaltres* de la família a través del do de la vida: la generació i l'educació de la nova persona. Per tant, la nostra reflexió ara s'ha de completar. Hem de veure quins són els fonaments, les arrels sobre les quals es basa aquest *pas* de la comunitat conjugal a la comunitat familiar. Atès que la generació i l'educació de la nova persona és aquest *pas*, hem de veure concretament quins són els darrers fonaments d'aquest esdeveniment admirable de l'educació i generació d'una nova persona humana, de la constitució de la família.

Inicio aquest nou punt de la meua reflexió cridant la vostra atenció sobre una experiència molt profunda que ha viscut cada progenitor. Quan dos esposos, en el seu amor, desitgen tenir un fill, ells no saben i no poden saber *qui* serà el seu fill, *qui* serà precisament la nova persona que serà concebuda.

Simplement ells volen *un nen/una nena*: i res més que això. Ells saben i contempen *qui* és el seu fill només quan la mare, per primera vegada, li mira el seu rostre, després del naixement, i exclama: «aquest és el meu fill», i no aquell altre infant veí, nascut ahir. Utilitzant un vocabulari una mica més filosòfic: la identitat pròpia, la irrepetible unitat de la nova persona humana, la seva absoluta insubstituïbilitat no es decideix per l'home i la dona que l'han concebut. Aleshores, ¿per qui s'ha decidit? ¿qui ha decidit que vingues a l'existència *aquella* persona humana i no una altra entre les innombrables persones humanes possibles? Vosaltres enteneu que estem plantejant la més profunda pregunta humana: ¿qui o què hi ha en l'origen del meu ésser?

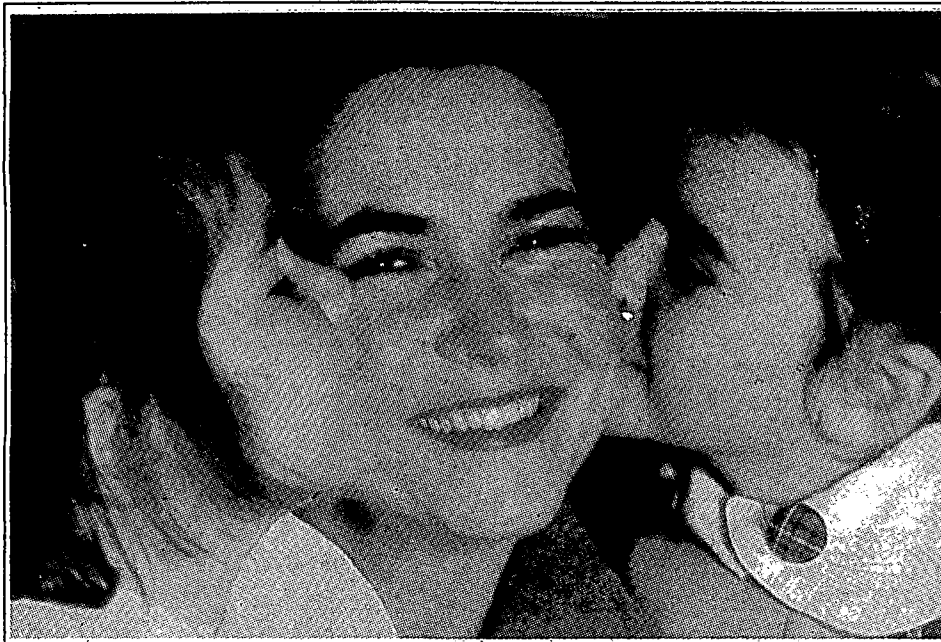
La fe de l'Església dona una resposta estupenda. En l'origen de la nova persona humana no hi ha la casualitat: ningú d'entre nosaltres ha vingut a l'existència per casualitat; no hi ha la necessitat cega; cap de nosaltres ha vingut a l'existència per necessitat. En l'origen hi ha la lliure decisió de la voluntat de Déu de fer-nos existir: hi ha un acte creador de Déu. Cada un de nosaltres, abans de ser concebut en el si d'una dona, ha estat concebut en el cor de Déu. I aquí descobrim el principal fonament de la família: està arrelada i fonamentada en l'amor creatiu de Déu.

Certament, en l'origen de tota persona humana hi ha un acte creador de Déu i un acte humà de concepció: tota persona és creada i concebuda. Les dues activitats, la creativa i la generativa, són ordenades jeràrquicament segons una relació de subordinació de la generació humana a la creació divina. Aquesta relació, com us deia, posa l'arrel i fonamenta la família en Déu mateix creador. Això té una enorme importància des de molts punts de vida.

En primer lloc, aquesta relació ens fa

descobrir l'íntima veritat de la sexualitat conjugal. La qual està orientada a cooperar amb l'amor creador de Déu. La sexualitat conjugal és el temple sant en què Déu celebra la liturgia del seu amor creador. La fertilitat humana, per tant, no és només una dada biològica. Té en si un misteri que transcendeix, ja que és l'espai obert en l'univers per a l'acte creador.

En segon lloc, la relació entre acte creador i acte de la concepció s'introdueix en el misteri de la *genealogia de la persona*. Certament, la paternitat i la maternitat humanes són arrelades en processos biològics i la genealogia de la persona, com la de tot ésser vivent, té una genealogia regulada per lleis naturals. Tanmateix, en la biologia de la persona, que ha estat concebuda, s'inscriu la realitat d'un *misteri*: la presència del Déu tres vegades sant que li dona l'ésser. És per això pel que, segons l'autor de la carta als Efesis, cada generació humana té la seva arrel en el mateix model original de la Paternitat divina. De la qual cosa es dedueix que tota persona humana que ve a l'existència és *un do* sempre nou, que, en primer lloc, ve realitzat per als seus progenitors, i a través d'ells per a la humanitat. Ara bé, no es pot disposar d'un do com si fos qualsevol cosa que és *deguda*, qualsevol cosa de la qual hem de tenir necessitat per a la nostra pròpia realització personal. Cada persona és portadora d'un projecte, d'una missió. És volguent per ella mateixa.

La família no s'esgota en el matrimoni. El «nosaltres» conjugal s'expandeix en el «nosaltres» de la família a través del do de la vida: la generació i l'educació de la nova persona

Meditant sobre el misteri de la genealogia de la persona, hem descobert el primer fonament de la família: la família està fundada i té la seva arrel, en primer lloc, en el mateix misteri de la potència, de la saviesa i de l'amor creador de Déu. Aquest fonament l'anomenem fonament teològic.

Ara voldria ajudar-vos a descobrir un altre fonament estretament unit al precedent. La genealogia de la persona no s'acaba en la generació. Continua en la seva *educació*, igual com l'acte creador continua en la permanent *conservació* de la nova persona creada. Hem de descobrir, per tant, una nova dimensió de la genealogia de la persona.

L'acte creador de Déu pretén realitzar una misteriosa decisió divina: la decisió de cridar l'home a ser partícip de la mateixa vida trinitària. Ens ha predestinat a ser conformes a la imatge del Fill (cf. Ef 2). El projecte de Déu creador sobre tota persona humana té un nom: es diu Jesucrist. Cada persona hu-

mana ha estat creada en Crist i en vistes a Crist, veritat plena de la persona humana. En aquesta visió descobrim que el Verb encarnat ha estat predestinat a ser «el primogènit de molts germans». Mitjançant el seu oferiment en la Creu, Ell reconstrueix la unitat de la família humana: del seu costat obert neix l'Església. Déu crea tota persona perquè arribi a ser partícip de la filiació divina del Verb; perquè en cada u es compleixi la plenitud que és Crist. La realització d'aquest disseny és l'Església: una realització que assoleix el seu moment més àlgid quan celebrem l'Eucaristia. L'Eucaristia se celebra perquè arribi a ser, es constitueixi l'Església.

La persona humana descobreix aquesta eterna predestinació en la fe que neix de l'anunci de l'Evangeli i es nodreix en l'Església. L'educació és aquell procés mitjançant el qual la persona humana és portada a la seva plenitud, la plenitud que és Crist i que en conseqüència es realitza en l'Església. Ara bé, és conegut per tothom que l'Església no bateja cap infant contra la voluntat dels seus progenitors a l'igual com cap nen pot ser batejat si no se suposa que els seus progenitors podran després educar-lo en la

gia-educació de la persona hi ha present el misteri de l'Església. Aquest fonament l'anomenem fonament *eclesiològic*. Això ha estat expressat amb l'acostumada profunditat i claredat de sant Tomàs quan escriu: «Alguns conserven i propaguen la vida espiritual amb un misteri, únicament espiritual,

que competeix al sagrament de l'orde. Uns altres ho fan respecte a la vida, alhora corporal i espiritual, cosa que passa amb el sagrament del matrimoni, en el qual home i dona s'uneixen per engendrar els fills i educar-los per al culte a Déu» (*Summa*

contra gentes IV, 58).

Podem, per això, concloure ara aquest segon moment de la nostra reflexió. Hem descobert un fonament teològic, cristològic, pneumatològic-eucarístic i eclesiològic de la família. Podem en conseqüència intentar oferir una visió més unitària, després d'aquesta reflexió analítica.

La família, fonamentada en el matrimoni, és un dels llocs fonamentals en els quals resplandeix la Glòria de Déu: del Déu creador que dona la vida perquè la persona humana arribi a ser partícip de la mateixa caritat de Crist, mitjançant el do de l'Esperit Sant.

3. «No us conformeu amb la mentalitat d'aquest món»

El darrer punt de la meua reflexió neix d'una constatació òbvia, però que presenta un problema molt seriós.

Els esposos viuen el misteri del seu matrimoni, la vida de la seva família en el context d'una cultura, d'una societat moltes vegades contrària a la visió cristiana. ¿Com viure en aquesta situació? En aquesta part de la meua reflexió voldria respondre aquesta pregunta.

En primer lloc, hem de tenir una visió lúcida de la situació real on ens trobem o cap a la qual caminem. Pretenc presentar un esbós, i remarcar les tres característiques que em semblen fonamentals de la *cultura* del món amb el qual no ens hem pas de conformar.

3.1. *La cultura de la separació*. Sembla que la visió actual del món sigui la conseqüència d'un *sistema* de separacions pensades prèviament i després viscudes. És en aquest sentit, que dic «cultura de la separació». S'ha començat per una separació a l'interior de la persona, del cos de la persona reconduïda de manera exhaustiva a la seva llibertat. Això és: davant la pregunta sobre «qui és la persona humana», progressivament s'ha anat construint la resposta: és la seva llibertat. El cos no forma part de la constitució de la persona. És *matèria*, de la qual hom pot disposar segons els seus projectes. Amb uns altres mots: l'expulsió del cos; en la constitució de la persona (=el cos no és persona) ha tingut com a efecte immediat la seva despersonalització, la seva «cosificació», com diuen els sociòlegs. Despersonalitzat, el cos humà ja no té una diversitat qualitativa davant altres cossos que

(Segueix)

l'home fa servir com a material per a la seva activitat, la qual conclou en la producció de béns de consum. L'única condició és que et plagui fer-ho lliurement.

Aquesta primera separació n'ha engendrat per necessitat lògica unes altres dues: la separació entre la sexualitat i l'amor, i la separació entre la procreació i la sexualitat.

La primera. En una visió dualística de la persona, no hi ha possibilitat d'entendre la sexualitat com a llenguatge de la persona, perquè justament no és possible contemplar el cos-persona ni la persona-cos. La sexualitat és senzillament una realitat a disposició de la llibertat, que decideix quin significat atribuir-li. No és un llenguatge original, dotat d'un significat propi: no és una partitura musical. És una plana en blanc damunt la qual la llibertat escriu el que vol. Pot ser un joc; pot ser una funció biològica que es pot prestar (o vendre, o llogar); pot ser una font de realització dels propis desigs. I res més.

La segona. Mancava, però, un fet tossut: la sexualitat és capacitat creadora. I aquest fet, caparrut com tots els fets, podia oposar-se a la lliure projecció de la persona, a l'ús lliure de la pròpia sexualitat. L'ideal seria poder decidir lliurement quan es vol una sexualitat procreadora i quan no. Per això, s'entén per què el descobriment de la contracepció química ha estat i és reconegut com el definitiu alliberament de la sexualitat humana.

I ara, fem un pas endavant. Separant la sexualitat de l'amor, separant la procreació de l'amor i, en conseqüència, l'amor de la procreació, s'ha posat la base fonamental per a l'eliminació completa de la institució

matrimonial i familiar. Rumiem-hi a l'atenció. Si s'accepta aquest sistema de separació, ¿és encara possible fer una definició que no sigui purament formal del matrimoni i la família? ¿Comunió entre home i dona? ¿I per què no entre dues dones/dos homes? Davant la procreació i l'educació de noves persones humanes, ¿per què no viure una amistat-relació homosexual? ¿Per què no es pot tenir dret a un fill si hom és solter? En un mot: no existeix una veritat del matrimoni i de la família. Cadascú la inventa. I justament això és el que s'ha esdevingut en els darrers temps.

3.2. La crisi de la veritat. L'última afirmació ens introdueix en un altre moment de la nostra lectura crítica. En la *Carta a les Famílies* del Sant Pare Joan Pau II, al n. 20, s'afirma que la cultura, en la qual vivim, està malalta. ¿Quina malaltia té? La crisi de la veritat (*ibid.*, n. 13). I, ¿què vol dir, «crisi de la veritat»? De primer, significa crisi de conceptes: els termes «amor», «llibertat», «do sincer»... ja no volen dir res. Són recipients buits, que cadascú emplea amb els continguts que vol. Amb això, hem caigut en una babel total: ¿no es diu «llibertat i responsabilitat» fins i tot de la mort de l'innocent avortat? Ara bé, «crisi de la veritat» vol dir una cosa encara molt més fonda.

És la negació que existeixi una veritat sobre l'home que no sigui una simple creació feta per la llibertat de l'home: és el gran tema de la *Veritatis splendor*. És el pur relativisme, la malaltia mortal de la nostra cultura. ¿Per què? Perquè, si jo elevo la meua llibertat fins que sigui la norma suprema d'allò que és veritable o fals, si nego la possibilitat

que abans que la meua llibertat existeixi res que la pugui jutjar, l'home es tanca a la presó de la seva subjectivitat, dins la qual no pot trobar altra cosa que la mort espiritual. És com si algú estigués cosint, però sense fer cap nus al fil: continua fent volts, sense treure'n res. I és aquesta, l'essència de la desesperació.

3.3. El rebuig del misteri. La darrera observació ens introdueix en un tercer moment de la nostra lectura crítica. «El racionalisme modern no suporta el misteri. No accepta el misteri de l'home, mascle i femella, i no vol reconèixer ni tan sols que la veritat plena sobre l'home ha estat revelada en Jesucrist» (*Carta a les Famílies*, 19).

L'Església, i fins i tot la recta raó, han copsat sempre en la sexualitat humana, en l'amor, en el matrimoni, la presència d'una realitat, que no era simplement humana. Una realitat que demanava que la respectessin; que la veneressin. El resultat és la impossibilitat que hi hagi un imprevist, una cosa nova. Això és: l'avoriment. I aleshores, s'entén que a la cultura moderna li calgui tot un sistema d'estímul cada cop més forts per viure la sexualitat: perquè és un bé de consum que, un cop fet servir, només engendra avoriment.

En aquesta situació cultural, es demana als esposos cristians una gran vigilància per tal de «no conformar-se amb la mentalitat d'aquest món», a fi d'exercir sempre una crítica fonda, més amb els fets que no pas amb les paraules, enfront d'aquesta cultura. És sobretot amb l'educació de la consciència vers la veritat del Misteri, que es pot transformar aquesta situació.

Arribats en aquest punt, la meua reflexió ha de concloure, ja que allò que calen són altres reflexions per tal d'ajudar els esposos a donar cos en aquest món al «gran misteri» del seu matrimoni: la reflexió política, social, econòmica.

Conclusió

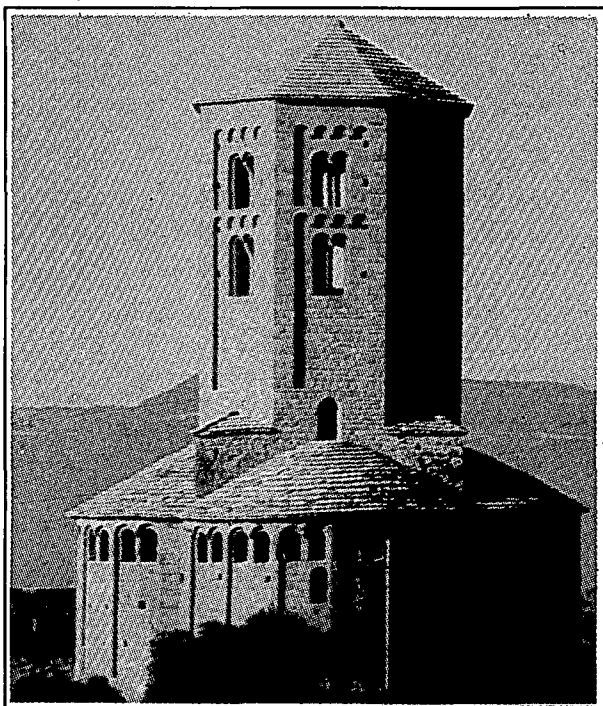
Diu una pregària litúrgica: «Infoneu sobre ells (els esposos) la gràcia de l'Esperit Sant, a fi que en virtut del vostre amor vessat en els seus cors, perseverin fidels en l'aliança conjugual». Aquest és el gran miracle que encara pot desconcertar el món: l'efusió de l'Esperit que faci que l'home i la dona siguin capaços d'estimar. Allà on existeix l'amor veritable, l'home i la dona descobreixen el mateix Misteri de Déu i fan resplendir l'única Bellesa veritable, que atrau l'home cap a la Salvació.

En el context d'aquesta visió de la persona, de l'amor humà del matrimoni i la família, és on es col·loca el nostre Institut, que vol ser un servei per a l'Església, un servei per als esposos, segons la manera pròpia d'una institució acadèmica. És una investigació feta només amb el desig de «veure com estan les coses», mitjançant una fidelitat absoluta al Magisteri de l'Església.

La precedent reflexió ha volgut oferir una mena de «marc general», en el qual treballa l'Institut. Com us deia: la Veritat revelada és l'única resposta veritable als desigs més pregons del cor humà, i el jutge d'un món dominat per l'esclavatge d'un permissivisme que engendra només desesperació, i només pretenem servir-lo.

XCIX Viatge Cultural

Diumenge 15 de gener de 1995

Ponts. Antic priorat de Sant Pere de Ponts

VISITAREM:

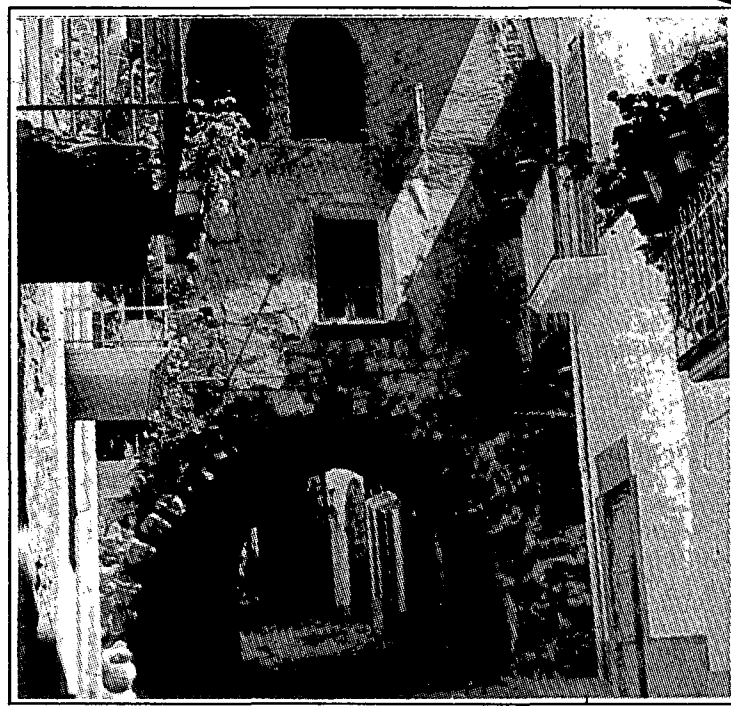
PONTS: Església romànica de Sant Pere. Col·legiata de Santa Maria

GUALTER: Monestir de Santa Maria

VILANOVA DE L'AGUDA

SANAÜJA

PANTÀ DE RIALB

Carrer Major de Vilanova de l'Aguda

DINAREM

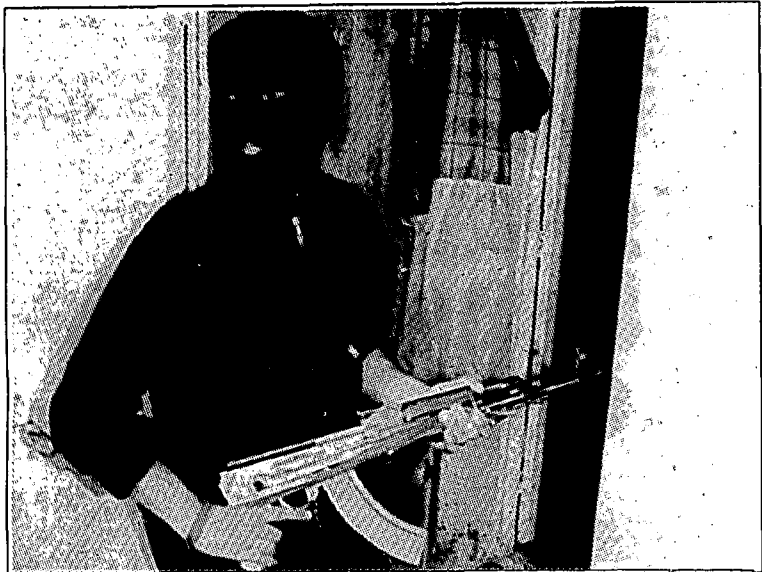
Restaurant BONCOMPTE
Plaça, Sant Cristofol N° 1
Telf. (973) 46 10 02 PONTS

Preu: 3.800 ptes., comprénent viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al tel.: 490 59 88. La sortida serà a les 8 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Baïmes.

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical

AVÍS: La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

Mirador

La policia governamental algeriana ha hagut de recórrer a la màscara per salvaguardar els seus membres de possibles venjances. I és que a Algèria ningú no es fia de ningú

Oriol Camps

Algèria

Les notícies que ens arriben d'Algèria, aquest país tan proper i llunyà alhora, no són gens bones. El problema plantejat per les primeres eleccions que va guanyar el FIS, triomf que el govern militar no va reconèixer, es va fent cada dia més present i més difícil.

La intenció original del FIS d'instaurar una República islàmica, topa amb les formes occidentals de vida que han adoptat la majoria d'algerians, sobretot a les ciutats, i també amb la voluntat dels barbarescs, una ètnia molt nombrosa que també presenta les seves reivindicacions, encara que es limiten molt a la defensa de la seva personalitat i cultura, no presenten políticament serioses dificultats, per bé que en realitat són un perill en embrió.

Però l'empresonament dels alts directius del FIS i la seva prohibició com organització política va fer que els seus partidaris passessin a la clandestinitat i des d'aquí a l'organització de tot un exèrcit de voluntaris i de terroristes que escampa la mort arreu d'Algèria, perseguint els estrangers que hi resideixen, sense cap respecte a la missió que allí els reté, ni a la col·laboració desinteressada pel bé del país, com en el cas de les dues monges espanyoles assassinades fa poques setmanes. El passat dissabte, dia 3 de desembre, foren assassinats el director del

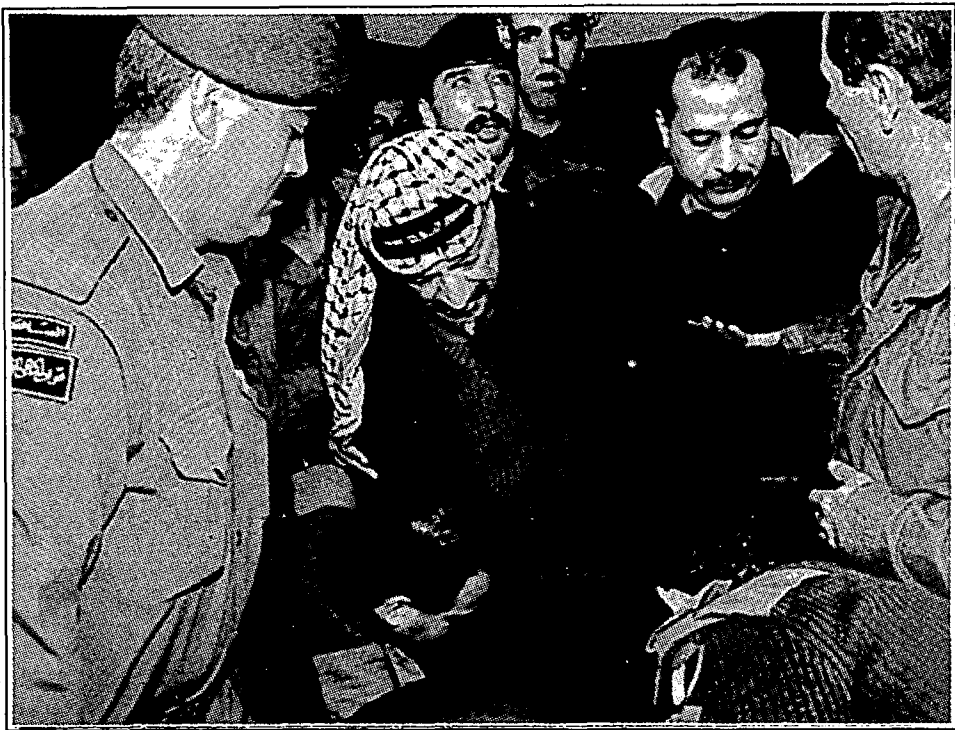
diari *Le Matin*, Said Makbel, i el ciutadà francès Lisian Maret. De res no ha servit que es canviés la presó per la llibertat vigilada als alts dirigents del FIS. El govern esperava que es podrien iniciar converses per resoldre la crisi. Però tot ha estat inútil, i cada dia que passa la situació es fa més tensa i enrareda.

La guerra de Bòsnia

Tot porta a la conclusió que la raó no té força. I per més raó que tinguin els musulmans de Bòsnia, no els val perquè els seus oponents tenen la força i l'han fet servir per presentar davant el món un fet consumat al qual s'han sotmès o se sotmetran tranquil·lament les Nacions Unides.

Els temors s'han confirmat. Les Nacions Unides, la Unió Europea i l'OTAN han canviat d'interlocutor: Milosević, el president ha substituït a Karadzic, i és a ell a qui se li reclama la pau per a la torturada zona, a canvi d'aixecar les últimes sancions que pesen sobre Belgrad i de poder constituir la Gran Sèrbia somia-

Curios gest el d'aquest soldat bosnià que besa una granada de mortir que sembrarà la mort al camp enemic...

Yàsser Arafat ha d'anar fortament escortat fins i tot quan es presenta a la mesquita d'Al Abbas, de Gaza, a l'hora de l'oració

da... Diríem que gràcies a Déu que el joc és a cartes vistes, o sigui que tots s'han tret la careta, i, si més no, ja se sap a què atendre's.

D'altra banda, en el Consell de Seguretat de l'ONU Rússia també s'ha tret la careta i ha vetat la resolució que pretenia tallar el subministrament de petroli a Sèrbia tota vegada que se suposa que el carburant serveix per alimentar l'exèrcit de Karadzic... O sigui que la mediació internacional a Bòsnia ha quedat en entredit, i ningú no podrà

confiar gaire amb les conciliacions que patrocini la que fou un dia esperançadora organització internacional, que recorda una mica aquella inoperant Societat de Nacions sorgida després de la Primera Guerra Mundial.

El gran conflicte d'Arafat

Quan es varen firmar els acords sobre l'autonomia palestina, és difícil saber si Yàsser Arafat comptava amb les dificultats que actualment troba mentre es va instaurant el nou règim, per part de molts palestins més atents a imposar les pròpies conviccions, que a col·laborar en la construcció de l'autonomia aconseguida que és, sens dubte, el primer pas per arribar a un futur Estat palestí. Possiblement esperava dificultats, però no tantes, i menys que hagués d'emprar les pròpies forces de seguretat contra els seus germans palestins. Però la facció Hamàs així ho ha volgut amb les seves intransigències i els seus tancaments ideològics. Ni que pogués pesar damunt seu l'acusació de promoure un Estat policíac que l'organització terrorista li ha llançat. No s'adonen, potser, que l'actitud extremista només és bona perquè a Arafat no li faltin, a l'exterior, somriures i bones paraules i en canvi se li neguin els mitjans per tirar endavant l'autonomia palestina, perquè la inestabilitat a què han sotmès el territori només inspira desconfiança en la possible inversió.

La identitat europea d'Andorra

Miquel Àngel Codina
Periodista

Marc Forné, diputat del Grup Lliberal, va ser investit el passat 7 de desembre nou president del Govern d'Andorra, en substitució d'Òscar Ribas. La candidatura de Forné fou acordada al llarg d'una tensa i complexa reunió que mantingueren l'anomenat «grup dels Tretze» —constituït pel Grup Lliberal, la Coalició Nacional Andorrana i el Grup Canillo-La Massana— juntament amb l'Agrupament Nacional Democràtic (AND), el partit del cap de l'Executiu sortint.

Òscar Ribas anuncià la seva dimissió un cop que el Consell

General de les Valls (Parlament del principat) va rebutjar la qüestió de confiança que recentment havia presentat sobre el programa econòmic del seu govern. Ribas presentà la qüestió de confiança davant la negativa de Nova Democràcia i d'Iniciativa Democràtica Nacional —els dos partits que donaven suport al Govern— als pressupostos generals de 1995 que suposaven un augment dels impostos indirectes per tal de retallar el dèficit públic. L'ex-president andorrà va comptar tan sols amb els vots dels vuit diputats del seu partit, l'AND. La resta de consellers, vint, votaren en contra.

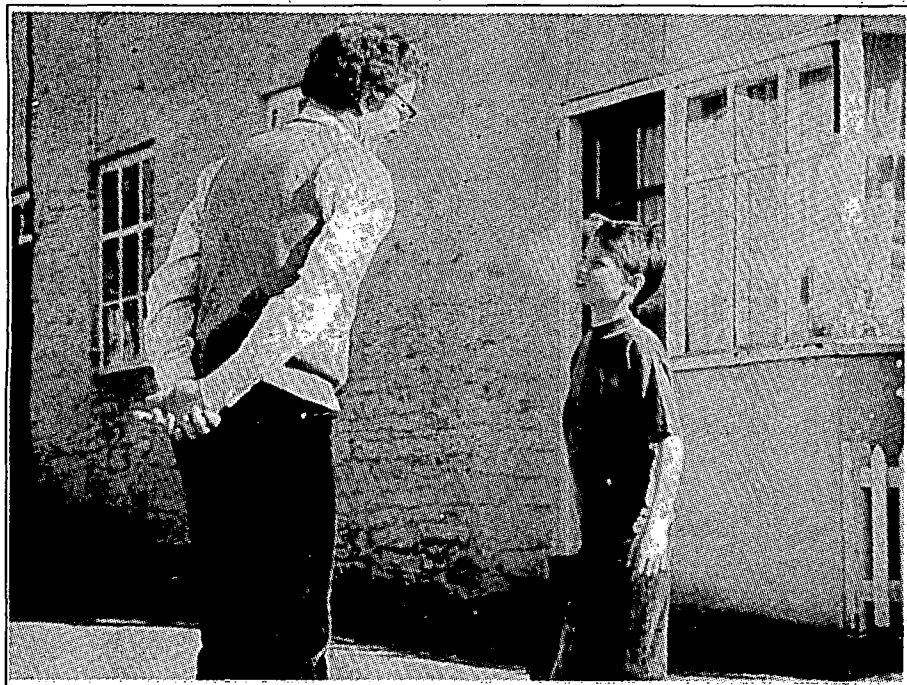
Des de l'entrada en vigor, el 4 de maig de 1993, de la nova Constitució, Andorra ha donat un pas gegantí per dur a terme la difícil transició d'un règim feudal —l'antiga Carta Magna datava del 1280— a un Estat de dret homologable amb

qualsevol altre país europeu. El juliol del 1993 ingressà a l'Organització de les Nacions Unides (ONU) i el desembre va celebrar les primeres eleccions per sufragi universal de la seva història. D'aquests comicis va sorgir un executiu que, en només deu mesos de vida, ha culminat el procés de modernització del país. Per exemple, ha organitzat el sistema sanitari. Fa unes setmanes el principat va convertir-se en el membre número trenta-tres del Consell d'Europa, l'organització política, amb seu a Estrasburg, dedicada a la defensa de la democràcia i els drets humans al vell continent. D'aquesta manera, queda cada vegada més llunyana l'època en què el petit país pirinenc es trobava immersit dins un aïllament polític i institucional. La identitat europea d'Andorra ja no és un repte a assolir sinó una palesa realitat.

Cinema

Second Best

Director: Chris Menges. Intèrprets: William Hurt, Chris Cleary, John Hurt.

J.J. Martín
(Aceprensa)

Després d'*Un mundo aparte* i *El abrazo de la muerte*, el prestigiós director de fotografia Chris Menges —guanyador de dos Òscars— retorna a les tasques de direcció amb *Second Best*. Es tracta d'un intens melodrama basat en la novel·la homònima de David Cook, autor també del guió.

James (Chris Cleary Miles) és un nen anglès d'onze anys que viu des de petit en un orfenat. Els records obsessius de la tràgica mort de la seva mare i de les furtives trobades amb el seu pare, que s'ha passat gairebé la meitat de la vida a la presó, el porten a ser molt introvertit i violent. La seva vida canviarà quan Graham (William Hurt), el solitari cap de correus d'un petit poble anglès, el sol·liciti en adopció. Les relacions entre Graham i James seran difícils: Graham tampoc no ha sabut assumir la mort de la seva mare, roman solter, i ni tan sols troba el sentit a la seva vida en l'heroica dedicació al seu pare, que sofreix una profunda malaltia mental. Poc a poc, aquests dos éssers turmentats s'enfronten a aquestes doloroses realitats i comencen a assumir amb valentia el salt al buit que suposa formar una família.

La posada en escena és brillant. Però, en el seu afany per reflectir el to introspectiu de la història, Menges perd moltes vegades el timó del ritme narratiu, en algunes seqüències reiteratives i una mica confuses. També és millorable la resolució, emotiva però una mica convencional. En qualsevol cas, aquests defectes es compensen amb una sòlida definició de personatges, amb les magnífiques interpretacions de William Hurt i del nen Chris Cleary Miles, i amb unes quantes seqüències de gran intensitat dramàtica i molt ben planificades, en les quals Menges maneja amb originalitat alguns recursos fílmics, com el *flashback*, l'*el·lipsi* i les formes de transició.

La pel·lícula planteja amb cruïra les dures situacions que descriu. Però, aquestes arestes queden suavitzades per la humanitat amb què es dibuixen i per la sincera apologia que es fa de la solidaritat.

La Sardana i la Dansa

Diccionari dels autors de sardanes

Josep Ventura

Sota el títol *De la A a la Z*, el Grup d'Informadors Sardanistes de Catalunya (GISC) ha anat publicant el primer i per ara únic diccionari dels autors de sardanes existent fins a la data. Aquest treball laboriós i exhaustiu ha estat fruit de l'esforç i dedicació d'un equip integrat per Josep Ventura, Carles Riera i Josep M. Serracant, que al llarg de més de cinc anys ha anat recopilant dades biogràfiques de tots els homes i dones que, en un moment o altra, han plasmat la seva creativitat en forma de sardana o de

música per a cobla. *De la A a la Z* s'ha anat editant en forma de fascicles, com un apèndix de la revista de cultura popular catalana *SOM*. El proper 17 de desembre es presenta com a diccionari dels autors de sardanes, en l'acte que tindrà lloc al Palau de la Generalitat amb motiu del lliurament dels Premis del Dia de la Sardana 1994.

PREMIS DEL DIA DE LA SARDANA.— El 17 de desembre, a les 7 de la tarda, tindrà lloc al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat, l'acte institucional de lliurament dels Premis del Dia de la Sardana

1994, atorgat per l'Obra del Ballet Popular i que van ser proclamats a Cervera la primavera passada. En el mateix acte es presentarà el diccionari de compositors de sardanes *De la A a la Z* i la cobla Sant Jordi interpretarà un breu concert en homenatge a Agustí Borguñó, en ocasió del centenari del seu naixement. L'acte serà presidit pel conseller d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, Joan M. Pujals.

Els Premis del Dia de la Sardana són els següents: Medalla al Mèrit Sardanista al Sr. Ramon Pedemonte; Medalla al Mèrit Musical, a títol pòstum, al Sr. Josep Colomé; i

Crònica televisiva

Deu anys al peu del canó

Miquel Àngel Codina

Periodista

30 minuts, una de les produccions més emblemàtiques de TV3, va celebrar recentment el seu primer decenni en antena amb un programa especial d'una hora de durada, titulat *Primera dècada*, on va fer-se una anàlisi dels canvis col·lectius i individuals que s'han produït al llarg d'aquests deu anys d'història. Dirigit des dels seus inicis per Joan Salvat, *30 minuts* s'ha caracteritzat sempre pel seu rigor informatiu, l'acurada realització dels seus reportatges i l'interès dels seus continguts. Avui dia és el líder, pel que fa als índexs d'audiència, dels informatius no diaris del canal autonòmic català. En total, s'han emès 609 reportatges, dels quals 395 foren de producció pròpia i 214 de procedència aliena. Deu anys al peu del canó tot oferint als espectadors un treball periodístic d'excel·lent qualitat.

El programa commemoratiu del desè aniversari s'estructurà en tres parts. A la primera, es van rememorar i es van actualitzar cinc dels reportatges més significatius d'aquesta dècada: la caiguda del mur de Berlín i la unificació alemanya, la situació del poble kurd després de la guerra del Golf, la vida a Sarajevo, el nacionalisme català entre el jovent —utilitzant com a fil conductor el grup de rock català Els Pets— i l'hegemonia actual dels Estats Units com a primera gran potència dins el nou ordre mundial. Posteriorment, diversos personatges que han passat per l'espai, van explicar l'evolució, positiva o negativa, de les seves vides. Recordem, entre d'altres, els colpadors testimoniats del nen que patia càncer i de la jove badalonina Yolanda Ming.

Finalment, el programa especial va oferir un bloc de música i imatges els protagonistes del qual foren elements de tota mena que, setmana rera setmana, han configurat un mosaic humà d'allò més heterogeni: conflictes bèl·lics, tractats de pau, odís i enfrontaments, llaços de germanor i solidaritat, etc. A més, *30 minuts* celebrà el seu desè aniversari amb nova imatge, ja que estrenà logotip. Enhorabona!

Medalla al Mèrit Cívic, al Sr. Manuel Cubelles. Altres guardonats amb motiu del Dia de la Sardana en reconeixement de rellevants actuacions de foment, promoció i enaltiment del fet sardanista són: la Colla sardanista Jovencells, de Cervera; el Grup Excursionista i Esportiu Gironí (GE i EG); la senyora Tona Devesa, de Sant Andreu de Llavaneres; els senyors Joaquim Canela, de Manresa, a títol pòstum; Josep M. Barbero, de Flix; i Francesc Triola, de Salt; i les emissores Ràdio Quatre de RNE a Catalunya, Ràdio Manresa i Ràdio Molins de Rei; i TV-Sant Andreu, de Barcelona.

La Gràcia

Consisteix, de fet, a participar de la vida de Déu, és a dir, més enllà de la vida natural, per donació gratuïta d'ell mateix a través de l'Esperit Sant. I això s'ha de traduir en glòria de Déu i de Jesucrist i en vida eterna.

La Mare de Déu, dit pel mateix missatger del «gran miracle», és la «plena de gràcia».

Hi ha, però, una gran diversitat de «gràcies»; tantes com dons concrets de l'Esperit segons les persones i les seves circumstàncies i funcions.

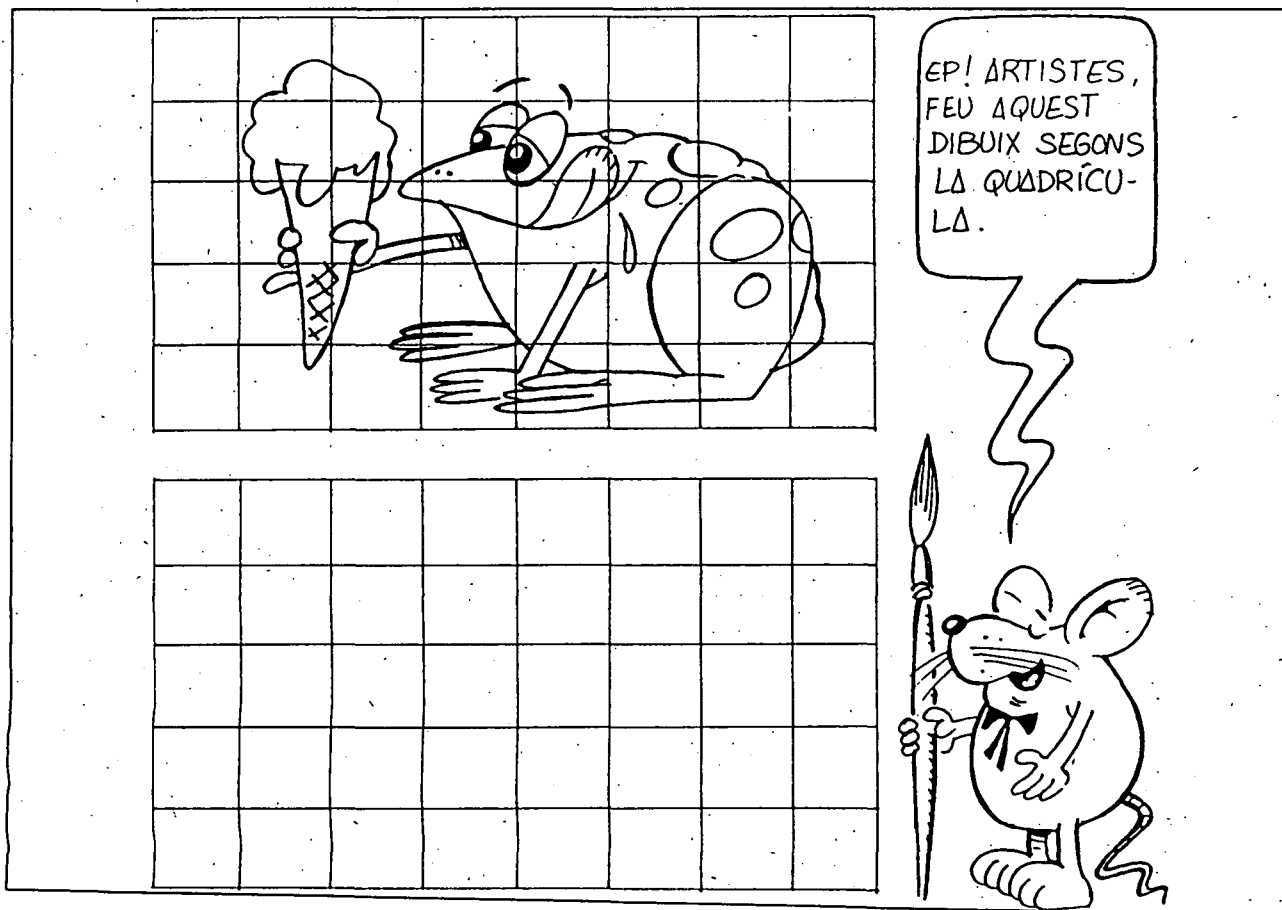
Sovint la «gràcia» traspua en fets i en actituds. Això fa que també humanament es conceptuïn unes determinades maneres agradables com a gràcia.

Posar gràcia en les coses deu ser un compromís cristià que consisteix a fer-les més atractives que no pas imposades, més acceptades que no pas estrictament suportades. I això també en la comunicació amb els altres.

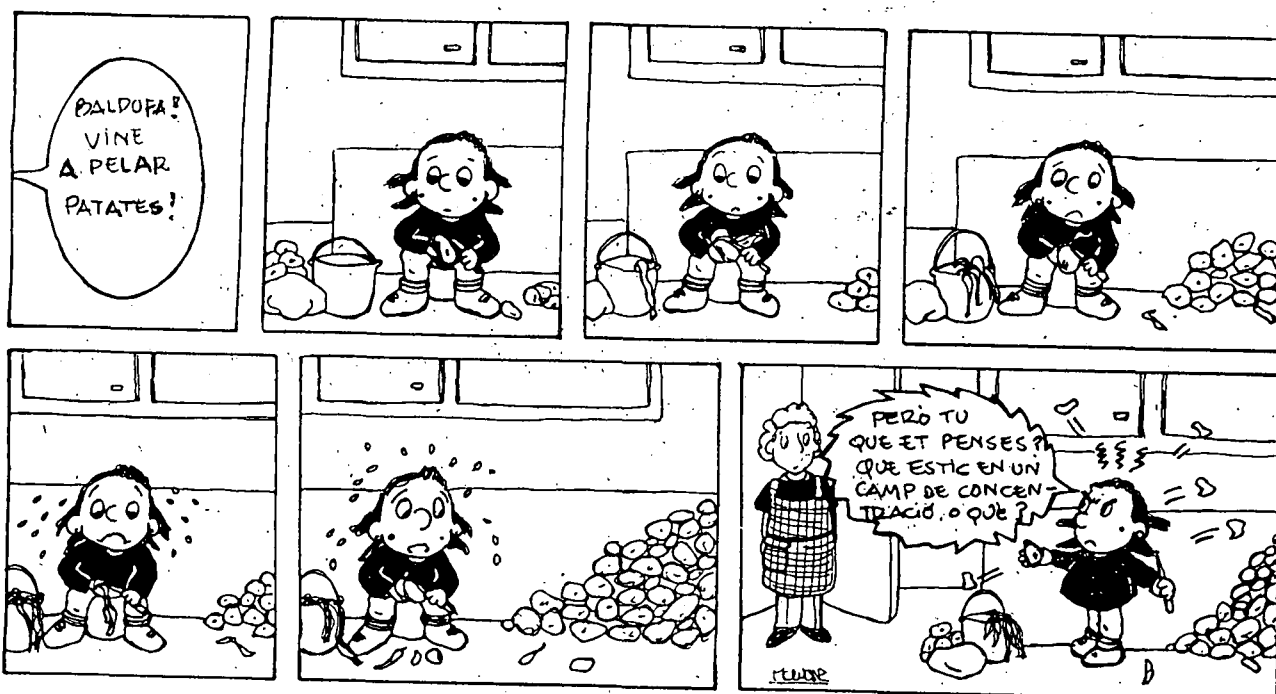
Posem per cas el d'una bona dona del barri barceloní de Gràcia, que havent-se trobat indisposada a causa de l'edat i d'alguns problemes de salut, es confia a la seva acompanyant improvisada fins al punt que, alternant l'esment d'alguns dels seus problemes, li explica uns quants acudits, per tal que no tot quedi en desgràcies.

Té gràcia, ¿oi?

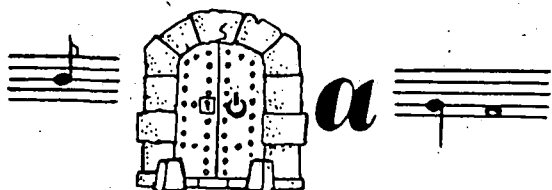
L'Eixerit

La Baldufa

Jeroglífic

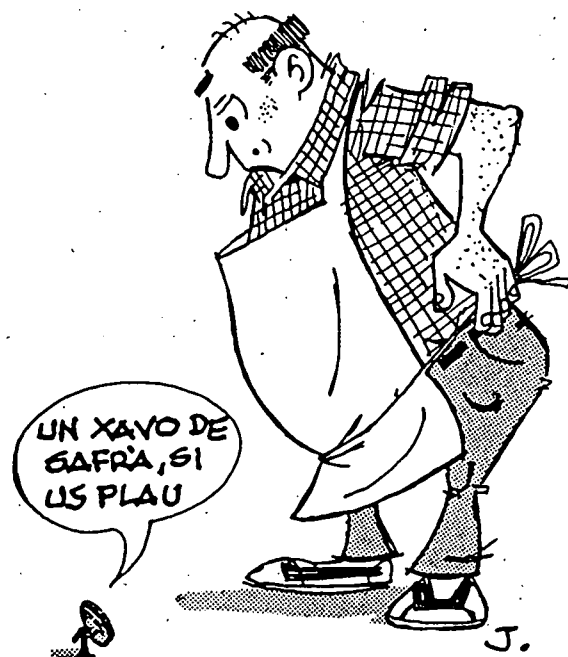

Cantarem?

Si pots la solfa

En Patufet

(Rondalla popular recollida per Joan Amades)

Vet aquí que una vegada hi havia un pare i una mare que tenien un fill tan petit com un gra de mill i molt treballador. Tot ho volia fer i per tot arreu volia anar. Un dia la seva mare anava a tirar safrà a l'olla i es va trobar que no en tenia, i en Patufet va dir:

—Ja n'hi aniré a comprar jo, ja n'hi aniré a comprar jo.

I la seva mare de cap manera no ho volia, perquè deia que tan petit com era la gent no el veuria i el trepitjarien; però en Patufet li va dir que ja aniria contant pel carrer i així la gent, si no el veien, el sentirien.

I pel camí cantava perquè la gent el sentís i no l'aixafés:

Pim pam
Dones no em xafeu
pim pam
dones no em xafeu.

Va arribar a la tenda i es posà a cridar:

—Un xavo de safrà, un xavo de safrà.

I el botiguer enlloc no veia ningú i tot era dir:

—¿Qui crida, si no veig ningú?

I en Patufet li contestava:

—¿Que no em veieu? Sóc aquí i vull que em doneu un xavo de safrà.

I el botiguer mira que mira i només veia un xavo que es bellugava.

Va recollir el xavo i vinga mirar i no veia pas qui era el qui el portava. Va agafar la dinada de safrà i la va posar a terra al mateix lloc d'on havia collit el xavo i va quedar damunt d'en Patufet, que la va agafar i se'n va anar.

Quan sa mare el va veure amb el xavo de safrà va estar tota contenta, i en Patufet tot satisfet li va demanar que el deixés anar a portar el dinar al seu pare. La seva mare de cap manera no ho volia perquè deia que no podria alçar el cistell del dinar; però en Patufet el va agafar i se'l va carregar al coll com si res, i quan la seva mare va veure que tenia tanta força l'hi va deixar anar.

Pel camí no parava de cantar:

-Acabarà-

Avet
LINGERIE

Set
UNDERWEAR

TELEVISIÓ

TV1

Dimarts 04.20 *Testimonio*: meditació sobre un tema religiós (catòlic).

TV2

Dissabte 07.30 *Últimas preguntas*.

Diumenge 12.00 *Jornada Cristiana de la Família*: retransmissió de la celebració de l'Eucaristia corresponent a l'Aplec Diocesà de Barcelona, presidit pel cardenal Carles, junt amb el Nunci Apostòlic i els bisbes auxiliars des del palau Sant Jordi, de Montjuïc.

CANAL 33

Divendres 16.30 *Signes dels temps*: Aquesta setmana entrevista al Dr. Ramon Malla i Call, bisbe de Lleida (director: Josep-Maria Pont)

Dissabte 12.50 *Signes dels temps*: (repetició).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 16/12 22.45 *Creure, avui*: Els figuraires de Mataró. El programa presenta algunes de les persones que fan figures de pessebre a la nostra ciutat. Informatiu i Agenda; (director: Ramon Safont-Tria).

DI 19/12 15.00 *Creure, avui*: (repetició).

Dv 23/12 22.45 *Creure, avui*: Els diners que rep l'Església, on van? Un espai de diàleg amb representants de Càritas i acció social de l'Església (director: Ramon Safont-Tria).

RÀDIO

CADENA NOVA (Barcelona: FM 100)

Diumenge

09.05 *Informatiu religiós* (director: José Lazaro).

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

10.00 *La música religiosa*: Missa en Do M, de Beethoven; *Lletanies a la Verge Negra*, de Poulenc.

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal*.

21.00 *El Espejo*.

Diumenge

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmèlites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós.

10.00 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Dissabte

08.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

14.00 *Avui és el teu dia*: informacions, comentaris i entrevistes.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 Déu vos guard! Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

22.05 *Objectiu, l'home*: el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb Mn. Ramon Cabanes i Antich; fets i notícies amb valors humans; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

de 07.00 a 01.00 h. *Emissió de música i informació*: religiosa, general, de serveis i cultura. Durant aquestes setmanes es van incorporant els programes a partir de les 22.00 h.

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)

Diumenge

09.30 *Reflexió*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL/COPE (OM 882)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal*.

21.00 *El Espejo*.

Diumenge

09.00 Retransmissió de la missa, des de Madrid.

09.45 *Testimoni*: recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

10.00 *Iglesia es noticia*: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris*: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 *Rosari*: en castellà des del Vaticà

22.10 *Noticiario*.

PROGRAMES PER MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes.

L'emeten: Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Alforja Ràdio (FM 104.3) diumenge 09.00h.

Calafell Ràdio (FM 107.7) diumenge 09.20h.

Cadena Cope-Reus (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»).

L'emeten: Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també:

Calafell Ràdio (FM 107.7) dissabte 12h.

Ràdio La Canonja (FM 102.3) divendres 20h.

L'Espluga FM Ràdio (FM 107.4) dissabte.

Ràdio Falset (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h.

Ràdio El Morell (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h.

Ràdio Montblanc (107.0) diumenge, a partir de les 11 h.

Ràdio Santa Coloma de Queralt (FM 107.5) dissabte 13h.

Ràdio Sant Pere i Sant Pau (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h.

Ràdio La Vilella Alta (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a, les 13h.

EL MIRALL: Cadena Cope-Reus (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *A la ribera del Jordà* (reflexions escrites per Miquel Àngel Ferrés), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i El significat de l'Evangeli* (amb Pere Carreras). Algunes d'aquestes seccions canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Figueres-la Jonquera (AM 1269-FM 88.0) diumenge 9.35h.

Ona Jove Riudellots (FM 104.0) dissabte 17.30h.

Ràdio Arenys de Mar (FM 91.2) diumenge 9.45h.

Ràdio Arenys de Munt (FM 107.0) diumenge 10.30h.

Ràdio Banyoles (FM 107.3) dissabte 9.00h.

Ràdio Begur (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Besalú (FM 107.8) diumenge 11.00h.

Ràdio Canet de Mar (FM 107.6) dissabte 10.30h.

Ràdio Grup Girona (FM 89.9) diumenge 8.00h.

Ràdio l'Escala (FM 107.6) divendres 16.05h

Ràdio la Vall (FM 107.6) diumenge 9.00h.

Ràdio la Vall d'en Bas (FM 107.9) diumenge 9.00h.

Ràdio les Planes (FM 107.9) diumenge 9.30h.

Ràdio Palafrugell (FM 107.8) diumenge 8.15h.

Ràdio Salt (FM 97.7) diumenge 9.00h.

Ràdio Sant Joan (FM 107.0) diumenge 9.00h.

Ràdio Santa Coloma (FM 103.6) diumenge 9.00h.

Ràdio Shalom Palau (FM 106.6) diumenge 10.30h.

Ràdio Sarrià de Ter (FM 87.6) diumenge 9.30h.

Ràdio Gironès-Antena Cassà (FM 92.8) dissabte 19.30h

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ona Jove Riudellots (dissabte 17.05h). Ràdio Arenys de Mar (diumenges 9.15h). Ràdio Banyoles (dissabte 9.30h). Ràdio Begur (diumenge 9.30h). Ràdio Besalú (diumenge 11.30h). Ràdio la Vall (dimecres 21.00h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dimarts 14.30h). Ràdio Sant Joan (dimecres 20.00h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes de la música lleugera, grups inoblidables i les grans cançons romàntiques. La música es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Café i pastes*: informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Ona Jove Riudellots (dissabte 15.00h). Ràdio Arenys de Mar (dissabte 19.00h). Ràdio Arenys de Munt (divendres 9.00h). Ràdio Banyoles (dissabte 10.00h). Ràdio Begur (per determinar). Ràdio Besalú (diumenge 12.00h). Ràdio la Vall (diumenge 14.30h). Ràdio les Planes (dissabte 17.00h). Ràdio Palafrugell (dijous 21.00h). Ràdio Sant Joan (dilluns 21.30h). Ràdio Santa Coloma (per determinar). Ràdio Sarrià de Ter (dissabte 23.30h).

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Camprodon i Rovira. Periodicitat setmanal amb 5 minuts de durada. L'emeten:

Ràdio Calella (FM 107.9) diumenge 11.00h.

Ràdio Malgrat de Mar (FM 107.4) diumenge 11.10h.

Ràdio Olot (FM 98.1) diumenge 9.00h.

Ràdio Tordera (FM 107.1) dissabte 9.05h.

Ràdio Vilafant (FM 107.3) diumenge 9.15h.

PUNT DE TROBADA: Programa magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, social i humana amb diverses seccions. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres-la Jonquera (dilluns 21.05h.)

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»).

L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també:

Ràdio Súria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»).

L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h.

Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h.

Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h.

Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30h.

Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h.

Ràdio Infant (l'Hospitalet (FM 107.9) dissabte 10.00h.

Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h.

Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h.

Ràdio Nueva Vinaròs (FM 98.2) dissabte 22.30h.

Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h.

Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h.

Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00h.

Ràdio Ulldecona (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSÓ: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans.

L'emeten:

Ràdio Pirineu (Puigcerdà, FM 89.8) diumenge 09.30h.

Ràdio Seu (FM 107.2) diumenge 9.00h.

Ràdio Valira (FM 98.1) dissabte 13.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE VIC

LLUITA I FESTA: Durada 15'. Lectura de l'Evangeli del diumenge i breu comentari a càrrec de Josep M. Masnou. Conversa setmanal del bisbe (es publica al Full Diocesà); bloc de notícies i informació religiosa. L'emeten:

Anoia Ràdio (FM 92.2) diumenge 10.05h.

Ràdio Montesquieu (FM 106.5) diumenge 13.00h.

Ràdio Moià (FM 107.8) dijous 21.30 h.

Ràdio Ona Juvenil (FM 103.8) diumenge 16h.

Ràdio Ripoll (FM 90) diumenge 9.45h.

Ràdio Voltregà (FM 101.1) diumenge 10h.

Ràdio Zènith (FM 103.1) dissabte 11h.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

Petits anuncis

VARIS

RESIDÈNCIA 3a edat amb jardí i terrasses. Hab. indi i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar, assistència mèdico-sanitària, permanents o temporal. Tel. 450 39 30.

LLOGO 40.000 pts. entresol 60 m. Apte consultori mèdic, oficines, per-rueria. Zona Correu. T. 315 17 45.

A TERRASSA, al centre (c/. St. Pere) s'ofereix una habitació amb bany a canvi d'una col·laboració, o com a pensió, Sra. Torras. Tel. 786 47 87

Família nombrosa compra pis mínim 200m² amb 6 habitacions amb possibilitat de permuta parcial amb pis de 140 m² amb garatge. Zona Putxet. No professionals. Interessats truqueu al tel. 219 04 96.

NOIA s'ofereix per feines. Tel. 359 80 12.

S'OFEREIX noia per cangur caps setmana menys dissabte matí. Bona referència i exp. T. 335 49 47.

LLOG. ESTUDI mobl. Putxet-Balmes. 40.000 pts. T. 200 26 59.

TINC CURA persones 3a. edat. T. 311 83 34.

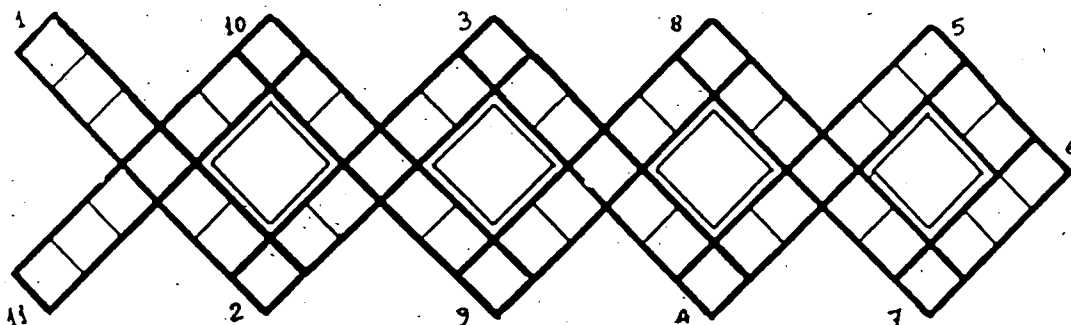
LLOGO pis. Tel. 200 46 17.

ENCREUATS

per Rosa Collell

LA TRENA

Es comença a dalt a l'esquerra, a la casella núm. 1, i es va seguint tram per tram fins a la casella 11, fent ziga-zaga, i que les lletres dels angles i d'intersecció de les paraules coincideixin.

1. Medicament en forma de boleta i recobert d'una capa de color.
2. Extremitat inferior metàl·lica de la llança.
3. Malaltia greu en què solen aparèixer a la sang leucòcits atípics.
4. Estat de dèficit d'intel·ligència equivalent a una edat mental de menys de tres anys.
5. Mesura agrària anglesa.
6. Paradís terrestre.
7. Moneda francesa d'or, encunyada del 1805 al 1815.
8. Fosca.
9. Venir just, bé, adaptar-se, una cosa a una altra.
10. Tornat a rebre, a acceptar.

Solució:

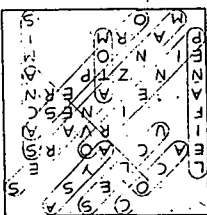
1. Píndola. - 2. Artístol. - 3. Leucost. - 4. Idiòcia. - 5. Acre. - 6. Edén. - 7. Napoleó. - 8. Obscura. - 9. Ajustar. - 10. Readmès.

SOPA DE LLETRES

per Montserrat Albert

SÓN DEU CASTELLS QUE
ET POTS TROBAR ANANT
PELS CARRERS DE
MADRID

PIPA CLSIANI
ECIOAEOSIAS
LECLLPYAZEL
EARCIAOLRSA
ICULARVAIAF
FLLUISNESCE
ALEEHAIERNS
ÑANIZTPOTAI
EIONYOILIMA
PAASRMCONIL
IMLOTIAGISA

Arévalo. Aysa. Coca. Manzanarés.
Oropesa. Peñaflor. Píñero. Simancas.
Ucles. Mola.

JEROGLÍFIC

per Núria Albert

AL MAR D'ULISSES

NOTA
NOTA
NEEE

Solució al 794

complet AMENT; X, OP
Completament dox

FILATÈLIA

per Enric Graupera

JOEL, profeta

Segell del Brasil, commemoratiu del bicentenari (1958) de la basílica de Jesús de Matosinhos, molt asequible (numeració Yvert 655). És un dels 12 profetes anomenats menors, el segon; se'l situa després de l'exili d'Israel (s. IV aC). No se'n sap res més que el nom (que vol dir «el Senyor és Déu») i allò que es desprèn del text profètic: la seva intervenció a convocar el poble a penitència i a conversió, davant la catàstrofe que s'acosta, en una recerca renovada de la voluntat de Déu, sempre present.

ESCACS

per Jaume Mora

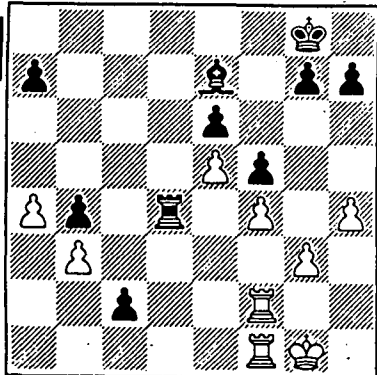
DIAGRAMA 564

Negres juguen i guanyen

No és equivocat el diagrama. Ben al contrari, encara no s'ha acabat la gresca.

Solució al diagrama 563

1 A6D DxP, 2 D6C 1-0

30 anys
de medicina
Solidària amb
el Tercer Món

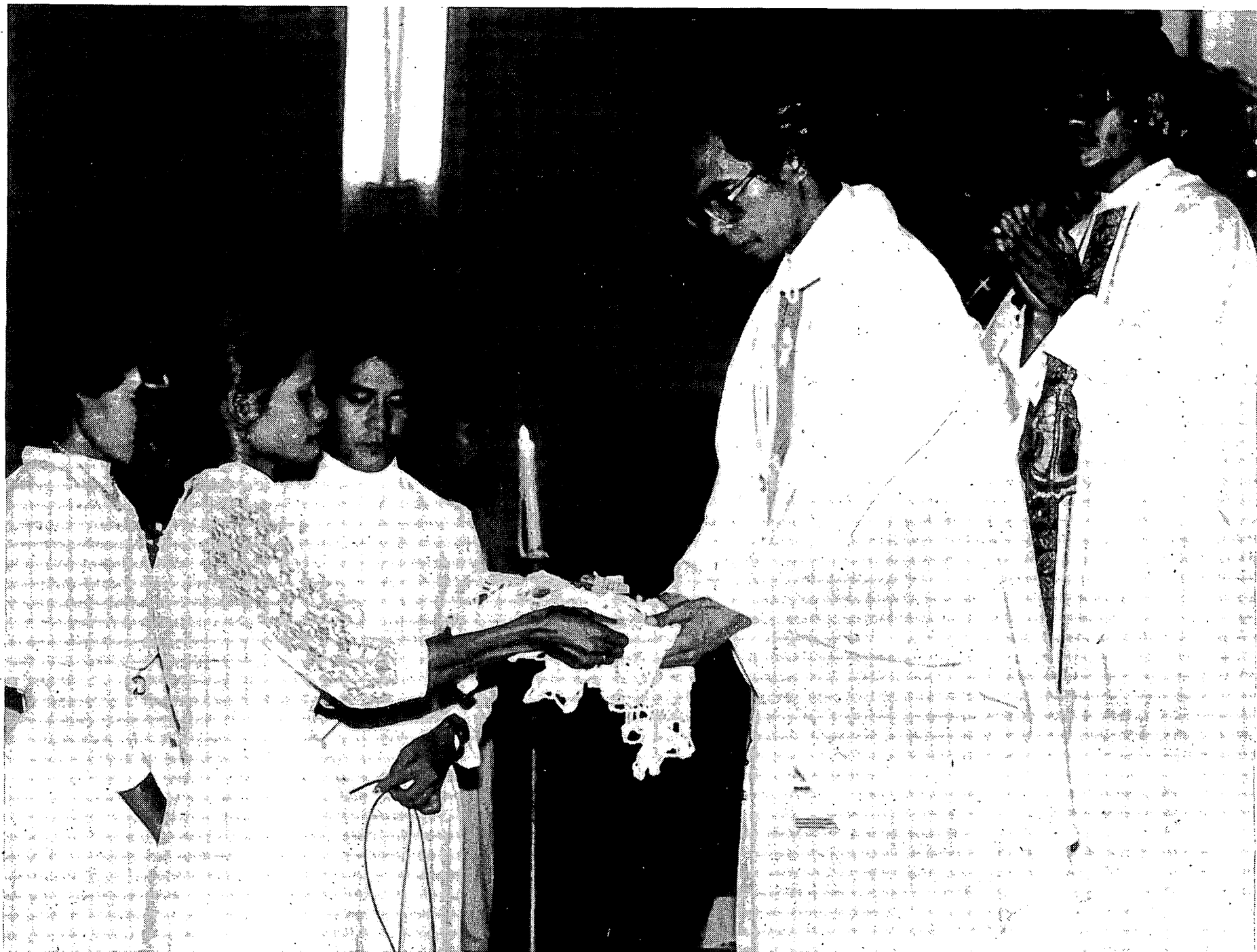
medicus
mundi
catalunya

Elisa, 14 / 08023 BARCELONA
Tels.: (93) 418 47 62 / Fax: (93) 418 48 66

• Ajuts: "La Caixa". Oficina n.º 1010. N.º de compte 354-90 de Barcelona

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU

AL TERCER MÓN, prop de 89.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També s'ajuda els noviciats femenins i masculins de Missions.

Aquest any, **els nostres donatius van dirigits especialment a cinc Seminaris majors:**

- «Sant Josep» - Ikot Ekpene (Nigèria) - 580 alumnes.
- «Interdiocesà» - Taegu (Corea del Sud) - 268 alumnes.
- «Sant Pau» - Tabora (Tanzània) - 215 alumnes.
- «Sant Antoni» - de Sao Luis do Maranhao (Brasil) - 73 alumnes.
- «Sant Francesc de Sales» - Huaraz (Perú) - 64 alumnes.

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN.

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita tres anys d'estudi.
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/. Bisbe, 5

17004 Girona
C/. Albareda, 15

43003 Tarragona
Pla del Palau, 2

25280 Solsona
Bisbat

25002 Lleida
Plaça de Sant Josep

25007 Seu d'Urgell
Bisbat

08500 Vic
C/. Santa Maria, 1

43500 Tortosa
Bisbat

afinant

Llindar

L'humanisme radical de Kenzaburo Oe

Manuel Valls i Serra
 director

Kenzaburo Oe, el Nobel de Literatura d'enguany, és una figura admirable no solament per la seva obra sinó també com a persona. Ell s'autodefineix com a «humanista radical». I ho és, a jutjar per les seves actituds vitals i, sobretot, per la manera com ha sabut lluitar, contra tota esperança, per la vida i l'educació del seu fill Hikari, afectat d'un tumor cerebral des del naixement. Els metges aleshores varen aconsellar a la família Oe que deixés morir el nadó, però els seus pares decidiren, per contra, d'educar-lo com una persona normal. «L'estat físic d'Hikari —diu Oe pare— fou un cas fortuït, però tinc la convicció que viure al seu costat m'ha forjat el caràcter. He après moltes coses d'ell... i també de la meua dona. D'ella, sobretot, la fortalesa».

Molt aviat els pares d'Hikari descobriren que aquell infant, aparentment desconnectat del món exterior, reaccionava al cant dels ocells. I començaren a estimular-lo amb tot tipus de composicions i efectes musicals en els quals apareixien sons d'ocells. Així, als tretze anys Hikari començà a compondre música i fa només unes poques setmanes que ha acabat el seu segon disc, amb peces per a piano i flauta, la venda del qual ha estat un èxit. «Hikari ho expressa tot a través de la música —diu Oe— i ens permet així de penetrar en les regions més íntimes i recòndi-

tes del seu cor». L'experiència viscuda amb el seu fill autista ha estat determinant en l'obra literària de Kenzaburo Oe. La seva novel·la més coneguda, *Kojintekina Taiken (Una qüestió personal)*, l'única traduïda al castellà, publicada el 1964, refereix l'angoixosa experiència d'un pare que sap que li naixerà un fill amb un tumor cerebral. Des d'una actitud inicial negativa, Oe descriu el procés que el condueix finalment a prendre una actitud positiva i una plena responsabilitat.

Un altre fet determinant en la vida del Nobel Kenzaburo Oe fou una visita realitzada a Hiroshima i la comprovació *in situ* dels efectes causats sobre la població per la bomba atòmica. Aquella visita el convertí en un actiu advocat per a la pau, radicalment en contra de la proliferació d'armes nuclears. Fou en aquella ocasió que Kenzaburo, acompanyat del seu fill Hikari, conegué un metge que havia dedicat la seva vida a tractar les víctimes de les radiacions nuclears. «L'encontre amb aquest metge em va fer comprendre que la meua missió en el món era el meu fill», ha declarat en una recent entrevista. Un encontre que li obrí de sobte unes noves perspectives que atorgaven un sentit profund a la tasca d'educació del seu fill autista.

El crític Antonio Mèlich, comentant l'obra del nou Nobel japonès, escriu: «Ell pertany a un corrent més nou, el qual es caracteritza per transcendir el que és propi del sentiment japonès, i donar un salt a l'universal. L'obra

d'Oe té sempre com a punt de partida una experiència personal que, a través d'una introspecció, li planteja qüestions de valor absolut: preguntes importants sobre el sentit de la vida, la mort i la resurrecció». Preguntes que avui, la majoria dels escriptors occidentals no solament eviten, sinó que ignoren. La naturalesa, de la qual Oe és un gran amant, esdevé el marc dins el qual es desenvolupen les profundes reflexions dels seus personatges.

Es tracta de reflexions en les quals sovint apareixen el pessimisme i el desordre d'un món desbaratat per falta de valors ètics, la foscor i l'angoixa de sentir-se impotent o alienat. En l'obra d'Oe, però, aquesta introspecció no acaba en la resignació o el conformisme. Els personatges de les seves novel·les reflexionen sobre els mals espirituals o físics que els afecten, però cerquen una llum, tal com ell mateix ha posat de manifest en alguna entrevista. Mèlich, en el seu comentari crític, cita aquest passatge que Oe posa en llavis del personatge central de la seva darrera novel·la, encara no publicada: «Dec haver resat una pregària primitiva dedicada a algú que jo sé que existeix darrere la boira

espessa, però de la identitat del qual no vaig poder cerciorar-me. Només vaig saber dir en un sospir: "Déu"; sense saber definir el que "Déu" és».

El seu fill Hikari ha estat el personatge emblemàtic de totes les seves novel·les, però ara que Hikari és capaç d'expressar els sentiments de tristesa i alegria amb la seva pròpia veu, Oe pare creu que ha arribat el moment d'acabar amb el seu paper de ventríloc del fill i deixar d'escriure obres de ficció. Per aquesta raó, celebrant aquesta seva profunda satisfacció pel deure acomplert, com a darrera paraula del darrer capítol de la seva darrera novel·la *Moegaru midori-no ki (A Green Tree in Flames)*, escriu la paraula anglesa «Rejoice»: Alegra't. Una alegria que s'ha vist finalment coronada amb la concessió del premi Nobel de Literatura, del qual també se sent receptor Hikari: «El meu fill pensa a vegades que ha estat ell qui ha obtingut el premi, però la meua vida, la meua obra literària, la meua concepció del món i les meves inquietuds humanistes estan essencialment influenciades per la relació amb el meu fill, o sigui, que si ell creu que ell és el guardonat, jo opino el mateix que ell».

«Ell pertany a un corrent més nou, el qual es caracteritza per transcendir el que és propi del sentiment japonès, i donar un salt a l'universal. L'obra d'Oe té sempre com a punt de partida una experiència personal que, a través d'una introspecció, li planteja qüestions de valor absolut: preguntes importants sobre el sentit de la vida, la mort i la resurrecció»

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Sota les birretes...

Potser el cardenalat és la figura eclesiàstica que ha sofert en la nostra tradició un tractament més sofisticat. Podríem dir, fins i tot, més mundà. L'expressió, tirant a vàcua, de *prínceps de l'Església*, l'abillament sumptuós, la memòria històrica renaixentista... han configurat una imatge que ha temptat fins i tot la novel·la i el cinema. En aquest context, tenen un valor remarcable les paraules i els gests amb què el Papa ha investit els últims Cardenals, i algunes característiques d'aquests. Però ni una cosa ni l'altra no han estat prou recollides en els reportatges de premsa que, generalment, no han anat gaire més enllà de les birretes.

El consistori per a la creació dels nous Cardenals va tenir lloc en el marc d'una celebració de la Paraula, impregnada de l'esperit de l'Advent. Els dos textos escollits per a les lectures van ser, significativament, la primera carta de Pere, 5,1-11, i l'Evangeli de Marc, 10,42-45. Tots dos van explícitament en la direcció contrària de la imatge cardenalícia a la qual he fet referència. El primer conté la següent exhortació: «pastureu el ramat de Déu que teniu confiat... no com els qui regeixen despòticament la pròpia hisenda, sinó fent-vos models del ramat». Pertanyen al segon aquestes paraules de Jesús: «Ja sabeu que els qui figuren com a governants de les nacions les dominen... Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor».

En l'homília, el Papa posà en relleu no tant la dignitat com la missió del Cardenal, que concretà en tres serveis pastorals. Contribuir, amb el seu lligam amb l'Església romana, a realitzar la missió peculiar que aquesta, amb el seu pastor, el Papa, té respecte de tot el poble cristià. Assegurar, quan sigui convocat el conclave, la continuïtat de la successió apostòlica de la seu de Roma, essencial per a l'Església i per a la seva

«Ja sabeu que els qui figuren com a governants de les nacions les dominen... Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor»

marxa a través dels segles al servei de l'Evangeli. Expressar i exercir la comunió eclesial i, en particular, la col·legialitat episcopal. El Papa recordà l'envigoriment del Sínode dels Bisbes, gràcies al Vaticà II i a Pau VI, i situà els Consistoris ordinaris i extraordinaris en la mateixa línia de «desenvolupament de la sinodalitat a l'Església». Tot plegat forma part, amb paraules del Sant Pare, del «servei d'amor» al qual el Senyor crida tots els batejats i que als Cardenals els és proposat d'una manera molt singular. «Un servei exigent —va afegir— que cal prestar amb la màxima donació, *usque ad effusionem sanguinis*, com diu la fórmula d'imposició de la birreta i com expressa el color vermell lligat a la dignitat cardenalícia».

Restava molt a fer encara —tot i que alguna cosa ja ha estat feta— perquè aquest esperit, que feliçment és real, sigui expressat i no velat per les formes que l'embolcallen... Deixo per un altre article la ressenya dels trets, poc coneguts, d'alguns dels nous Cardenals.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Un salm per als pares

El salm 78 (77) és deliciós. Mostra la panoràmica de tota la història d'Israel, suma dels beneficis i de la misericòrdia de Déu. Lliçó admirable! Cal considerar-la per a reviure-la, per a saber quina és la pròpia identitat. Ha de ser transmesa de generació en generació. Perquè la cadena dels qui formen el poble de Déu senti l'ardor i la seguretat que donen la paraula i l'obrar de l'Altíssim.

En efecte, aquest cant és didàctic, és a dir, vol gravar en el cor l'actuació de Déu envers els israelites. No és altra cosa que la manifestació de l'immens amor diví per als creats-redimits. El seu objectiu: ensenyar obertament les lliçons de la història religiosa del poble, transmesa de pares a fills.

M'han cridat l'atenció aquests versets: «El que vam sentir i aprendre, / el que els pares ens van contar, / no podem amagar-ho als nostres fills, / i que ells ho contin als qui vindran». Mots que recorden, aplicats a l'avui, el deure gojós dels pares envers la catequesi dels seus fills. Heus aquí, doncs, un salm per als pares. Allò que els va ser contat —la seva fe en Jesucrist— no poden pas amagar-ho als seus plançons; els ho han d'explicar per tal que ho interioritzin, estiguin a l'alçada de la seva vocació cristiana i, a la vegada, es preparin per a la transmissió del *Credo* als qui recolliran el seu relleu.

Impromptu

Oriol Camps

Ja s'acaba l'Advent...

Ja resta poc d'aquest temps de preparació que és l'Advent. Que moltes vegades se'ns escola amb la preocupació d'on celebrarem el Nadal, com, i amb qui ens acompanyaran. Potser una mica, o del tot, absents de la veritable realitat de la celebració.

Si féssim una mena d'enquesta sobre la gran diada, potser quedaríem sorpresos de les respostes. ¿Quants ens dirien obertament que celebren el naixement del Salvador, nascut de Maria Verge en un humil estable de Betlem? ¿Quants no sabrien què respondre'ns? Tanmateix, tothom celebra el Nadal perquè, malgrat les coses externes, tothom hi pressent una tendresa infinita curulla d'esperança.

I encara que sembla que ja s'hagi dit tot sobre la qüestió, que ja no calen explicacions, sempre resta l'íntim agulló que ens manté a les portes del misteri, reclamant-nos, només, mantenir-nos fidels a imatge d'Aquell que per fidelitat va acceptar l'amarg camí que, començant a Betlem, s'acabaria al Calvari.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Dos criteris sobre Ràdio Vaticà

Els quatre compassos de *Christus vincit* de Ràdio Vaticà són coneguts arreu del món des de l'any 1949. Igualment la fórmula «*Laudate Iesus Christus*», al començament i al final de totes les seves emissions. Des del primer de gener del 1933, l'emissora de la Santa Seu s'ha deixondit immensament i és captada directament a Europa i l'Àfrica del Nord, gràcies al satèl·lit Eutelsa II-F1.

La benedicció «*Urbi et Orbi*» per Pasqua, i la felicitació pronunciada en 50 llengües diferents —alguna vegada, encara que poques, en català— són formes ja tradicionals de l'emissora. Com també ho és el rés del rosari del primer dissabte de cada mes dirigit pel Papa, o les retransmissions de les grans cerimònies des de la basílica de Sant Pere de Roma. Unes instal·lacions permanents permeten difondre les audiències setmanals de les aules del Vaticà, així com les de la residència del Sant Pare a Castelgandolfo.

Ràdio Vaticà, des de la primera emissora de Marconi, ha estat sempre capdavantera de la tecnologia. El 1967, Pius XII va inaugurar el centre emissor de *Santa Maria di Galeria*, de gran potència, i avui l'antena emet en onda mitjana, ona curta i freqüència modulada.

Amb les 350 hores d'emissió cada setmana en 41 llengües; els gairebé 400 periodistes i tècnics, i un pressupost de cents de milions de pessetes, Joan Pau II té una audiència de més de quatre milions de persones. El portaveu de la Santa Seu, Joaquín Navarro Valls, considera que Karol Wojtyła es lliura a iniciatives d'aquesta mena «amb l'objectiu d'arribar al màxim de

fidels i llars per difondre la seva doctrina pastoral».

Cal dir, però, que Joan Pau II no té en exclusiva tots els programes; s'emeten espais de cultura religiosa i formació catequètica, també litúrgia amb els diferents ritus, música i nombrosos espais informatius sobre l'activitat de l'Església en el món. Ràdio Vaticà és una plataforma o una eina excepcional per difondre el missatge cristià des de la cúpula de l'Església catòlica.

Ara bé, no compartim l'opinió d'un comentarista de l'*AVUI*, que atribueix els números vermells de l'economia de la Santa Seu a la davallada dels fidels d'arreu del món.

Una de les despeses més fortes que fa trontollar l'economia del Vaticà amb números vermells és l'emissora de ràdio, tot i que segons el cardenal Szoka, president de la Comissió de Finances de la Santa Seu, aquest darrer any han augmentat els donatius, gràcies als fidels de tot el món, a les congregacions religioses i a d'altres institucions anònimes.

Davant, doncs, els problemes econòmics que afecten la cúpula de l'Església, creiem més encertat aquest altre plantejament: ¿Val la pena un pressupost de cents de milions assignats a Ràdio Vaticà per fer arribar el missatge de Crist al món? Uns diran que sí, donat que molt més capital esmercen distintes ideologies polítiques i diverses multinacionals en aconseguir els seus interessos; mentre d'altres en dubtaran, i opinaran que més bo seria esmerçar el capital en tasques testimonials d'obres de promoció social i assistencial al Tercer Món.

El mes de maig d'enguany, el meu bon amic Pau López Castellote, Delegat Episcopal per a la Família de l'arxidiòcesi de Barcelona, em demanà un article que fes referència a la meua família.

Volia que fos publicat amb motiu de l'Any Internacional de la Família; vaig pensar que no era pas jo qui l'havia de fer.

En saber que ens havia deixat per anar a la casa del Pare, l'escric

perquè, com ell, «crec que el lliurament mutu entre l'espòs i l'esposa és tendresa acollidora que els fa font de vida». «Crec que els fills són la fidelitat dels pares feta vida», i també «crec que la família no és solament font de vida biològica, sinó principalment de vida personal».

Pau, amic meu, no dic que pregaré per tu, sinó que tu preguis per mi.

Com les estrelles del cel

Francesc Torrebadella i Esquerda

Moltes persones em feliciten per la meua tasca a favor dels discapacitats psíquics des de fa més de trenta anys.

En efecte; al començament dels anys seixanta, vaig fer una aliança amb Déu; això va ser el que vaig pensar en aquell instant, però aviat em vaig adonar que havia estat el mateix Déu qui em va empenyer a pactar l'esmentada aliança.

Ho recordo com si fos ahir. M'esperava per creuar un carrer de la ciutat de Barcelona i, en el temps que triga un semàfor per canviar de vermell a verd, em vingué a la memòria una pregunta que es feien, i es fan encara molts pares, en veure el seu fill disminuït psíquic: ¿Per què m'ha nascut un fill com aquest?

Diàleg amb el Pare

Alçant el meu pensament, li vaig fer aquesta mateixa pregunta al Pare i, tot seguit, obtingué la resposta.

—«Després el Senyor va fer sortir Abram fora de la tenda i li va dir: —Mira el cel i compta les estrelles, si és que les pots comptar. Doncs així serà la teva descendència». (Gn. 15,5).

—«És perquè et dediquis als fills dels altres», vaig entendre.

—Doncs mira, Déu— li digué: —des d'aquest mateix moment m'hi comprometo. No sé pas com ho faré, perquè no en sé res. Sé quines són les seves necessitats, perquè són les mateixes que les del nostre fill, però no en sé res més. Així doncs, m'hauràs d'ajudar i tots dos ens en sortirem.

Tu seràs el meu guia, Déu, i jo hi posaré el meu esforç. Treballaré amb totes les meves forces, i el temps que calgui perquè aquests fills nostres tinguin un món millor.

—«Després d'aquests fets, Déu va posar a prova Abraham i li digué: —Abraham! Ell li va respondre: —Aquí em tens. Déu li va dir: —Pren Isaac, el teu fill únic, que tant estimes, i vés-te'n al país de Morià. Allà, a dalt de la muntanya que jo t'indicaré, ofereix-me'l en holocaust» (Gn. 22,1-2).

—No donaré preferència al meu fill, Senyor, perquè entenc que això és el que vols. Ell serà un més en el meu pensament i en el meu cor, i sortirà beneficiat de tot allò que jo faci en la mateixa mesura que els altres. Però Tu, Senyor, no em deixis.

La difícil opció

Com és natural, a casa i en família, el meu fill és l'estrella dels meus ulls, però en la meua tasca social i en la meua missió pastoral a favor dels disminuïts psíquics, era i és un més del col·lectiu i en la majoria dels casos, el sacrificat.

—«El Senyor va dir a Abram: —Vés-te'n del teu país, de la teua família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré» (Gn. 12,1).

Des d'aleshores em passo moltes hores fora de casa i separat de la família, per tal d'atendre qüestions referents a la problemàtica de les famílies afectades per tenir llur fill diferent, i per dedicar-me a la catequesi especial. I ho faig així perquè penso que el que Déu vol de mi és precisament que abandoni la comoditat de la llar i l'agradable companyia de la meua família, per ajudar els meus germans més pobres i així, al llarg de la meua vida, se'm van obrir els ulls de l'esperit a unes noves dimensions, a unes

noves necessitats d'un col·lectiu que la societat, en general, no entén.

Nova crida del Senyor

I Déu em cridà altra vegada: —«Francesc! Francesc!» —Sóc aquí, Senyor!—. I vaig començar a preparar-me per al diaconat, al que vaig ser consagrat per a servir Déu i l'església dels marginats.

Poc temps després, en una de les visites que va fer el senyor arquebisbe a la nostra parròquia, un dels sacerdots li preguntà si em coneixia i ell va respondre que sí, que jo era «l'apòstol dels subnormals».

—«Ja no et diràs més Abram; el teu nom serà Abraham, perquè et faré pare d'una multitud de pobles» (Gn. 17,5).

Ara ja no era una tasca, sinó una missió molt més important: catequitzar els disminuïts psíquics i evangelitzar les seves famílies.

La responsabilitat era tan gran que, sentint temor al fra-

càs, vaig alçar altra vegada el meu pensament vers el Pare.

—«No tinguis por, Abram! Jo sóc l'escut que et protegeix. La teva recompensa serà molt gran» (Gn. 15,1b.).

El 30 de novembre de 1993, festivitat de sant Andreu apòstol, em fou concedit un premi municipal i em fou lliurada una carta amb la benedicció del senyor arquebisbe; després em va arribar la dels bisbes auxiliars, per la meua tasca social i pastoral, realitzada durant més de trenta anys a favor dels disminuïts psíquics i les seves famílies.

Tot i que ho considero un honor, no és, ni molt menys, la «recompensa» que el Senyor va prometre a Abram.

Aquests han estat els premis que alguns mitjans de comunicació social comentaren en el seu dia, lloant amb exageració l'obra que he estat realitzant sempre amb l'ajuda d'aquest bon Déu que un dia volgué pactar una aliança amb un pobre home, ignorant i pecador.

I aquest és un dels motius que m'impulsa a escriure aquest article, ja que vull manifestar públicament que mai no he buscat ni esperat aquests ni d'altres premis, perquè penso que no sóc un home tan fort com per sostenir el pes de les medalles.

Els premis que més m'estimo

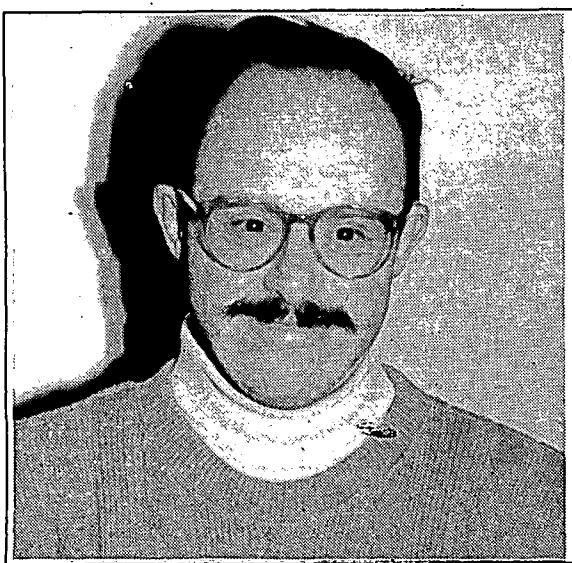
Els premis més importants per la meua tasca social i per la meua missió pastoral són d'altres amb els quals ningú no ha pensat mai, però que per a mi són com aquella «recompensa» de la qual parlem més amunt.

I són aquests petons, aquestes abraçades de tots aquests infants, joves, homes i dones disminuïts psíquics que tant m'estimen; i aquest somriure tan bonic que resplendeix en els seus ulls i, que il·luminen la meua vida i que, com les estrelles del cel, no es poden comptar.

La meua recompensa és també molt gran per aquesta família que Déu m'ha donat: el més petit, un nét amb síndrome de Down que fou adoptat pels meus fills Àngels i Jordi i que és una gran alegria per a tots nosaltres; les dues filles, Montserrat i Núria que sempre m'han ajudat en tot i per tot; i en Manel, que va entrar a la família com un fill més i que ens acceptà a tots tal com som; i na Rosa, aquesta dona tan meravellosa que Déu posà en el meu camí, bona esposa i millor mare.

És per això que dono gràcies al Senyor cada instant de la meua vida perquè un dia, en els seus inescrutables designis, va tocar el meu cor amb el seu dit, mitjançant el meu fill primogènit amb síndrome de Down, nascut a casa nostra com un signe del seu Esperit Sant i com a símbol d'una aliança; i li dono també gràcies perquè, després de mi, la meua descendència guarda l'esmentada aliança.

—«Aquest és el signe de l'aliança que s'ha de mantenir per sempre entre jo i vosaltres, és a dir, amb els teus descendents» (Gn. 17,10a).

Manel Torrebadella, fill de l'autor d'aquest article

Pinzellades

Justo López Melús

L'escriptura dels sants

Els sants canonitzats no van néixer sants. Se'n feren. O més aviat, deixaren que Déu fes en ells. Jesús, en l'Evangeli, crida tothom a la conversió. Però... si penso en mi, si penso en els altres... potser noto alguns arranjaments i petits retocs, però, difícilment, es dona una veritable conversió. I tanmateix, tot és possible per Déu.

Moretti, grafòleg italià, ha publicat un llibre interessant sobre l'escriptura de 58 sants. Només tres —Sant Pius X, Sant Joan Berchmans i Santa Margarita Maria d'Alacoque— mostraven en la seva escriptura una inclinació natural al Bé. En els altres —inclosos Santa Teresa, Assís, Loiola i Borromeu— l'escriptura descobria les seves males inclinacions. Però la seva generosa col·laboració amb la gràcia divina ens proporcionà aquests gegants de la santedat.

Acudit

Entrevista amb Mn. Jaume González-Agápito, delegat episcopal per a la família de la Diòcesis de Barcelona:

«El cristià està abocat a una vida de santificació en l'àmbit familiar»

Mn. Jaume González-Agápito és el nou delegat episcopal per a la família de la diòcesi de Barcelona, en substitució del Dr. Pau López Castellote, que va morir el passat 23 d'octubre. Aporta al seu nou càrrec l'experiència de més de deu anys treballant en els Serveis Diplomàtics de la Santa Seu que li van permetre conèixer models culturals familiars diversos al continent africà i al Brasil. Monsenyor González-Agápito, doncs, arriba a la delegació en un moment molt important, just abans de la gran celebració de la cloenda de l'Any Internacional de la Família que tindrà lloc el 18 de desembre en el Palau Sant Jordi.

Glòria Carrizosa

—¿Quin és el balanç que es fa des de la delegació d'aquest any dedicat a la família?

—Crec que aquí, igual que a la resta de diòcesis del món, aquesta proposta llançada per l'ONU i acollida pel Sant Pare, ha estat com una benedicció. Ningú no podrà negar que una sèrie de problemes i plantejaments cristians de la família s'han fet presents en la consciència dels fidels. Suposo, però, que els fruits, que més que ara, es veuran en els anys successius.

—Avui en dia, ¿la família està en crisi?

—La família darrerament ha rebut agressions fortes i no sols per part dels mitjans de comunicació sinó una mica per la forma de vida que hem tingut. La promoció de la dona en el treball va crear uns certs problemes respecte al rol tradicional que havia tingut a la casa, però també ha estat perquè una sèrie de valors com la fidelitat dels esposos, la prioritat en l'educació dels fills, etc., sembla que estan en decadència. Per tant, jo diria que realment la família pateix una crisi de valors. També cal dir que els partits polítics i els «mass media» no ajuden gens.

El jove en general, com diuen en italià, «un homo qualunque», té la impressió que si forma una família perd la seva llibertat. Els cristians potser havíem exaltat molt la santedat i la pregària en la família. L'Església s'havia preocupat força dels problemes morals, però en canvi no s'havia insistit gaire en una dimensió teològica i filosòfica de la família. L'actual Pontífex és un home filòsof que en la seva joventut va estar en contacte amb un món que els capellans normalment no coneixem, com és el món cultural i intel·lectual. Això li fa tenir en aquest sentit una percepció exquisida i s'adona que una sèrie de valors fonamentals de la família cristiana no són viscuts ni percebuts. Durant aquests dies, he redescobert un llibre de sant Agustí que tradueixo al català, i l'he titulat *La dignitat del matrimoni*. És curiós com un home tan antic, té una percepció de la família, del seu rol, molt més positiva que la d'un quart de segle ençà.

«Els separats i divorciats han de rebre un amor molt especial de Jesucrist i de tots els seus ministres»

Avui en dia s'insisteix molt, i de fet això s'ha redescobert ara, que la família i el matrimoni no és un fet simplement sacramental, sinó que és un fet creacional, parlant una mica teològicament, que forma part de l'ésser de l'home. En els llibres Sagrats ja es parla del mascle i la femella. Podem dir que és una entitat partida en dues possibilitats concretes d'existència humana que es complementen. Aquesta complementarietat va edificat un destí comú, un recinte que és la família i un espai on neix l'home.

—Joan Pau II durant tot el seu pontificat ha defensat molt la unitat i la dignitat de la família.

—Sí, Joan Pau II hi ha posat un subratllat molt fort. Crec que tots, sobretot els capellans, hauríem d'estudiar i rellegir el document «*Familiaris Consortio*» i «*La carta a les famílies*», que per cert repartirem a tots els qui assisteixin a l'acte de clausura de l'Any Internacional de la Família. El Papa recorda que l'amor de Crist a l'Església és sponsal i que aquest és el punt de referència de l'amor dels esposos, però

que al mateix temps l'amor de Crist a l'Església s'explica per una percepció profunda d'aquest fet. Penso que l'Església durant tot aquest any no ha intentat només fer una defensa de posicions per la vida en contra de l'avortament o del divorci, sinó que ha defensat uns valors fonamentals com que el cristià està abocat a una vida de santificació, ja sigui marit o muller, i això es realitza en l'àmbit familiar.

—¿Quines activitats es realitzen des de la delegació de Pastoral per a la Família?

—He trobat el meu antecessor, Pau López Castellote, malgrat estar-hi només nou mesos, va subratllar molt els valors doctrinals de la família. Jo a vegades faig una mica de broma perquè com també sóc delegat d'Ecumenisme, la meua ambició seria que la delegació fos un lloc on tots els preveres de la diòcesi, diaques, seglars, matrimonis de qualsevol tendència, condició social, espiritualitat, s'hi trobessin acollits com a casa seva.

Quan vaig arribar a la delegació vaig trobar 21 comissions creades. Respectem el que s'havia fet però ara ho hem agrupat en 4 àrees que són: una àrea funcional on hi ha

l'administració de la casa, el secretariat i les publicacions; l'àrea de pastoral familiar on es realitza la preparació per al matrimoni, moviments matrimonials, etc. La tercera àrea tracta temes de recerca, estudi i docència, que a més a més de parlar sobre qüestions de bioètica i moral familiar, també ens agradaria que aprofundís la relació interpersonal de la parella i un punt molt important, la formació dels preparadors per al matrimoni. Per últim trobem l'àrea de serveis. La delegació no ha d'intentar substituir ningú sinó fomentar que la diòcesi faci coses. No obstant, hi ha una sèrie de serveis que em sembla que hem d'oferir, com són: l'acolliment dels matrimonis amb problemes psicològics, psiquiàtrics, jurídics i també ens ocuparem de les dificultats del matrimoni en relació amb els fills, la marginació, la contracepció, etc. Cada divendres al matí, un equip de gent atendrà les famílies segons els problemes que tinguin.

Aquestes activitats les farem en col·laboració amb altres institucions del Bisbat. També m'he reunit amb la directora general de Benestar Social i amb Pilar Malla, responsable de Càritas diocesana de Barcelona, per treballar conjuntament amb temes de pobresa i marginació. Una altra qüestió que em preocupa per la seva importància és la preparació remota al matrimoni. Per això m'he posat en contacte amb el Dr. Guiteras, delegat de Catequesi, i amb Rosa Ma. Deulofeu, delegada de Pastoral de Joventut, per tractar aquests temes de forma conjunta. Tanmateix, com a delegat d'Ecumenisme, m'agradaria contactar amb gent d'altres confessions per abordar problemes familiars.

—¿Quin és l'objectiu més important que li agradaria assolir com a delegat episcopal per a la família?

—Fóra bo que arribéssim a desvetllar la consciència dels preveres i mitjançant la predicació, la catequesi, els moviments dels joves, la formació personal, etc., afloressin

amb certa freqüència els problemes relacionats amb la família i el matrimoni. Pel que fa als seglars i laics també fóra bo que tinguessin aquest tema a la seva agenda. Als nens des que són petits se'ls ha de parlar normalment sobre aquests valors.

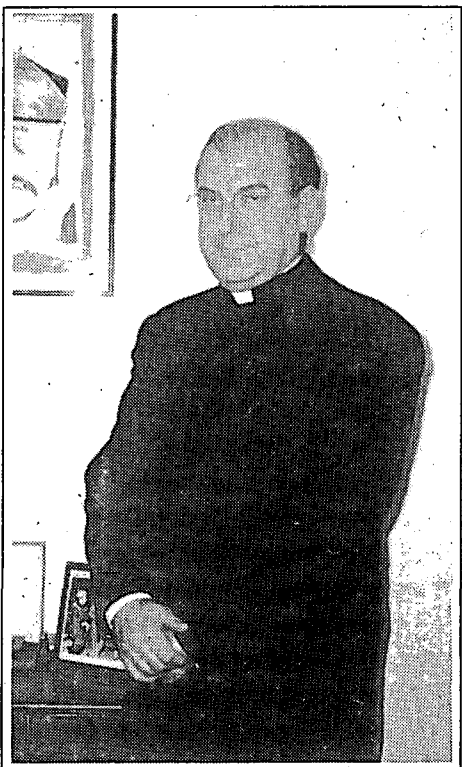
—En la societat actual, on es produeixen tantes separacions i divorcis, parlar d'un matrimoni que funcioni podria semblar una utopia. I en tot cas, ¿quines pensa que són les principals causes de tantes ruptures?

—M'inquieten les separacions, però encara és molt més preocupant els qui opten per

PERFIL

Monsenyor Jaume González-Agápito va néixer a Mataró el 1941. Llicenciat en filosofia i filologia grega a la Universitat de Barcelona, es va doctorar en Teologia a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. També és diplomàtic en Paleografia grega i és professor d'Història del Dret, de Dret Canònic i de Dret Eclesiàstic de l'Estat a la Universitat Autònoma de Barcelona. Durant el temps en què treballà en els serveis diplomàtics de la Santa Seu, va ser secretari de la Nunciatura del Brasil, del Sudan i de la delegació Apostòlica del Mar Roig i per això és *monsenyor*. De retorn a Barcelona va ser rector de Sant Andreu de Llavaneres i actualment és rector de Santa Maria Reina de Barcelona.

Mn. González-Agápito compagina la feina com a fiscal general de l'Arxidiòcesi de Barcelona amb el nou càrrec de delegat Episcopal per a la Família i també és delegat d'Ecumenisme i relacions interconfessionals. Ha dedicat el seu treball d'estudi, recerca, docència i publicació a temes de dret, teologia, filosofia, filologia, història, crítica literària i artística.

«Un home tan antic com sant Agustí té una percepció de la família molt més positiva que la d'un quart de segle ençà»

res models de convivèn-
com és viure no casats o
nt del mateix sexe. Sem-
a com si parlar del matri-
oni fos una utopia una
ca estranya o una opció
nfessional davant d'un
ón que gairebé ens agre-
ix. La meua convicció
rsonal, que comparteixo
b la jerarquia i que és
m ho comenta Joan Pau
en els documents que he
mentat, és que els valors
stians de la família por-
a una pregonia realitza-
ó de l'home i de la dona i

**«Els valors cristi-
ans de la família
porten a una pre-
gonia realització
de l'home i la
dona i a una
felicitat que altres
plantejaments
difícilment hi
porten»**

bretot jo diria que condueixen a una felici-
que altres plantejaments difícilment hi
rten.

Per la meua experiència com a professor
Dret Canònic i Eclesiàstic, he hagut
aconsellar a moltes parelles amb proble-
es matrimonials. I davant la pregunta, ¿per
è no ha funcionat?, evidentment no es pot
neralitzar, però una raó important seria
e no tothom que va al matrimoni posa,
m diuen en castellà, «la carne en el asá-
r», o uns la posen molt i altres poc. A la
nt jove li fa molta por la frase «per tota la
la», i això val tant per al matrimoni com per
a vida consagrada. Per tant, penso que l'Es-
glésia davant aquesta perspectiva no ha de
fensar una sèrie de valors sigui com sigui,
ó que ha d'ofrir una opció matrimonial
activa.

—Davant la realitat d'aquelles parelles
e no es poden reconciliar i malgrat tot
separen, ¿de quina forma han de ser
ollides per l'Església?

—Sospito que aquesta pregunta va a parar
documents recents dels bisbes alemanys
la contesta del Cardenal Ratzinger. Penso
e hi ha un punt en què insisteix la Carta de
Congregació per a la Fe, i és quan parla de
família i del matrimoni com un posiciona-
ent davant la societat d'una forma objecti-
. Jo pertanyo a la generació hippy, un
oviment que recalcava molt el que és la
teriorització de l'amor, l'afecte marital
m una cosa sentida. Hem de pensar que el
matrimoni és una cosa de dos però també és

a aquest tema i estic con-
vençut que cal ajudar
aquests germans nostres
no d'una forma paterna-
lista i tampoc ens hem de
precipitar a cercar soluci-
ons quirúrgiques. Primer
el que hem d'intentar és
descobrir el posicionament
d'un davant l'altre i els va-
lors que els sembla que
s'han trencat però que real-
ment existeixen. Els sacer-
dots en la vida pastoral i
tots els agents de la delega-
ció hauríem de pensar res-
pecte als matrimonis amb

problemes, que existeix una gran virtut cristi-
ana que el prior de Taizé, el pare Roger, ja va
explicar fa molts anys, que és la reconciliació.
Si després d'intentar-ho, continuen existint
incompatibilitats de caràcters, llavors s'ha
d'optar per solucions traumàtiques.

L'Església ha d'acollir aquestes persones
com ha d'acollir tothom, perquè ja diu
Jesucrist que no ha vingut a cercar els justos.
No vull dir amb això que aquests homes i
dones siguin uns grans pecadors, sinó que
justament perquè pateixen una situació crí-
tica, han de rebre un amor molt especial de
Jesús i de tots els seus ministres.

**«La Statio Diocesis se celebrarà cada any
amb un tema diferent»**

**«L'Església ha de ser l'encarnació en els
homes reals i per tant em sembla bé que es
facin actes de massa»**

**L'acte de clausura de l'Any Internacional de la Família pot
aplegar prop de 3.000 famílies al Palau Sant Jordi**

**«L'Aplec Diocesà vol demostrar que l'Església
per sobre de tots els carismes està unida per la
comunió en Crist i l'amor d'uns vers els altres»**

—¿Com va sorgir la idea d'organitzar un acte d'aquestes
característiques?

—Pau López i els seus col·laboradors pensaven fer un gran acte
d'afirmació de la família perquè a la Diòcesi de Barcelona no s'havia
fet cap cosa semblant durant tot l'Any Internacional de la Família.
A partir d'aquí l'acte es reconverteix i es trasllada de dia varies
vegades fins arribar al 18 de desembre. Intentarem a partir d'ara que

almenys una vegada cada any
se celebri un acte que aplegui
tots els catòlics de la diòcesi
per fer una trobada de vivèn-
cia i de comunió, amb el nom
de *Statio Dioecesis*. La tra-
ducció no literal és *Aplec dio-
cesà*. Un aplec que reuneixi
tots els fidels de la Diòcesi al
voltant del seu pastor, el nou
Cardenal, Ricard Maria
Carles. Enguany, el tema és la
clausura de l'Any Internaci-
onal de la Família, però cada
any volem que tots els cristi-
ans s'apleguin al voltant de
l'Arquebisbe: sacerdots dio-
cesans i religiosos, moviments
de dretes i d'esquerres, caris-
mes que es dediquen als po-
bres i altres que preparen diri-

gents de la societat, etc. Volem demostrar que l'Església per sobre
de tots els carismes està unida per la comunió en Crist i l'amor d'uns
vers els altres.

Per altra banda, a vegades sembla com si els catòlics estiguem en
suspensió de pagaments —esglésies buides, manca de presència dels
catòlics en la societat—, per tant penso que és important que ens

reunim molts milers de persones. A més a més, considero que aquest
acte pot comportar un cert tomb per a la diòcesi de Barcelona. Vivim
en una generació on la cultura dels mitjans de comunicació és molt
important, no crec que l'Església hagi d'esdevenir un producte
publicitari, però el que no pot és renunciar a estar present en la
societat. L'Església barcelonina s'havia oblidat una mica d'estar
present al carrer i llavors hi ha el perill de fer una Església molt pura
i santa però que cada vegada esdevé més un fet de catacòmbes.
Jesucrist va rebutjar l'exclusivisme dels corrents doctrinals de la
seua època. Penso que avui en dia els capellans estan massa a les
sagristies. L'Església ha de ser l'encarnació en els homes reals que
són els que van pel carrer i si per això s'han de fer actes de massa o
parlar amb el llenguatge dels mitjans de comunicació, doncs em
sembla molt bé.

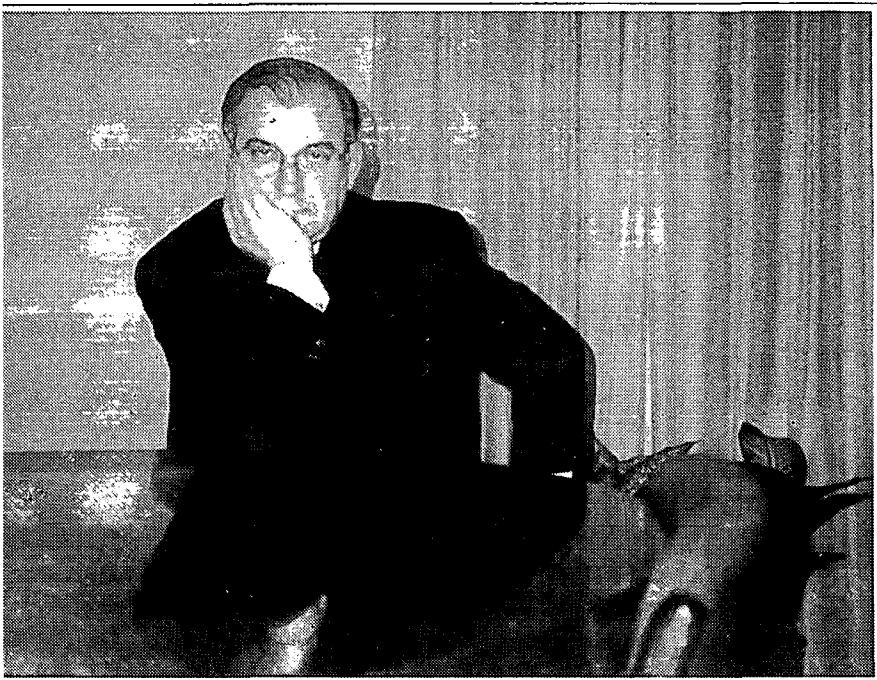
—¿Quin és el programa de l'acte del 18 de desembre?

—L'Arquebisbe ha volgut que fos un acte simple on se subratllés
la dimensió Eucarística. Els laics que ho han preparat, que són
fabulosos i amb molta empena, van pensar d'afegir-hi una festa.
Haig de dir que l'organització ha estat exemplar i això vol dir que en
aquest sentit, els clergues hem d'aprendre molt dels laics. Dins l'acte
festiu actuaran la soprano Victòria dels Àngels, el grup Kairós que
és una coral de Costa Rica, Marta Reyes, cantant nord-americana i
el sacerdot i cantautor català, Xavier Morlans. Enmig d'aquestes
actuacions hi haurà tres o quatre testimonis de matrimonis cristians.

Després s'intentarà connectar amb el Sant Pare a Roma en el
moment de l'Àngelus perquè digui unes paraules en català per a tots
nosaltres. Tot seguit hi haurà la celebració eucarística del quart
diumenge d'Advent, que com que és un acte de comunicació,
esperem que connecti amb les diverses sensibilitats i agradi tothom.

¿Catalunya Cristiana hi serà present d'una forma especial?

—Sí, hi ha la voluntat d'afavorir la difusió de *Catalunya Cristiana*
i de Ràdio Estel. Es donarà a conèixer el setmanari a totes les famílies
que vinguin i se'ls oferirà una butlleta de subscripció. Esperem que
la campanya sigui un èxit i es facin milers de subscripcions.

l fet objectiu perquè normalment hi ha
ls. Per tant, la família ha de ser plantejada
nb aquesta dimensió objectiva.

¿Què hem de fer amb la gent que té proble-
es matrimonials? Jo m'he dedicat bastant

Cartes

◆ Observació contestatària d'una part de catòlics

Sr. Director:

«La doctrina oficial de l'Església és molt severa, no s'ajusta a les necessitats que ha sofert el canvi de vida de la nostra societat. No mostra el rostre de la bondat de Déu». Quina fugida de la santedat el voler acomodar la doctrina a les nostres infidelitats! Sí, la bondat de Déu sempre espera delerosa per perdonar, però perquè Déu hi pugui atorgar el perdó, necessita que se li demani de tot cor. La mateixa bondat de Déu, també espera amb deler la nostra conversió, únic camí en el qual ens pot treure de la vida de pecat. Pecat, no és altra cosa que viure assentint el que és contrari a la voluntat de Déu, inscrita en els Deu Manaments. Coherentment, ¿són adients les requestes que es fan amb el que vol i espera de nosaltres Déu?

Tots els catòlics des del Papa fins a l'últim batejat, som membres de l'Església i res més. La divergència entre els membres, radica només en les seves funcions de servei ministerial. El que compte, és acceptar cadascú el seu lloc i ser més humils; no voler conquerir poder eclesial per imposar els nostres conceptes, d'altra banda, tan allunyats de la santificació del cos místic de Crist. Solament en el camp de la santedat, Crist, confereix als seus membres diferents atributs. Tots hi som cridats a la santedat, sense saber-ne el grau que ens pertoca; a més sant, més preminent lloc.

Sense fer fressa, els qui vulguin eficàcia

en les seves reivindicacions, ja saben en quin camp s'han d'esmerçar: el de la santedat, on s'hi troba el reconeixement més alt.

MARIA ROSA FONTAN I RAULERA
Figueres

◆ Sobre els mètodes de continència periòdica

Sr. Director:

L'experiència de 46 anys d'exercici de la ginecologia —en fa sis que he deixat la professió— i els 48 anys de matrimoni i pare de família nombrosa, fent els possibles i els impossibles per mantenir-me fidel a les ensenyances més estrictes del Magisteri de l'Església, m'obliguen a reconèixer que el que diuen el matrimoni Pont-Montaner, en la carta publicada el 15 de setembre d'enguany, a CC, tenen tota la raó. Que consti que sóc el que se'n podria dir «antipíndola», coincidint amb el parer d'una colla d'associacions de feministes americanes.

Referent als mètodes de continència periòdica, el Professor Juan Jiménez Vargas, catedràtic de Fisiologia, fundador de la Facultat de Medicina de la Universitat de Navarra i co-fundador d'aquesta universitat, a la pàgina 39 del seu llibre *Aborto y contraceptivos* (EUNSA, 1973) diu que s'arriba a la conclusió que «la abstinència en la mita del ciclo, como método contraceptivo es peligrosa y no recomendable» i ho raona en les pàgines següents.

A propòsit del «Billings» podria explicar coses i fer comentaris, però l'extensió d'una «Carta al Director», no m'ho permet.

D'altra banda, Pau VI a *Humanae Vitae*,

16, reconeix (BAC-Madrid 1968, pàg. 40) que amb els mètodes naturals «los cónyuges están de acuerdo en la voluntad positiva de evitar la prole por razones plausibles, buscando la seguridad de que no se seguirá». Això és reconèixer que els que usen mètodes naturals separen voluntàriament les dues finalitats de l'unio conjugal, la unitiva i la procreativa, eliminant aquesta, amb la mateixa intenció dels que usen mitjans artificials. I a H.V. 13 (loc. cit. p. 35) diu que un «acto conyugal impuesto al cónyuge sin considerar su condición actual y sus legítimos deseos, no es un verdadero acto de amor y prescinde, por tanto, de una exigencia del recto orden moral de las relaciones entre los esposos». M'agradaria que em diguessin quina qualificació es pot donar als mètodes que es basen en l'abstinència, quan a la muller pot abellir-li més l'unio conjugal i, en canvi, ha de «manifestar el seu amor» els dies en què pot ser desagradable i, fins i tot, físicament molest; moltes xerrades amb pacients, al meu consultori, m'han ensenyat moltes coses.

MANUEL CUSÍ I RAMON
Doctor en Medicina i Cirurgia
Especialista en Ginecologia

◆ L'experiència de la mort

Sr. Director:

L'article d'En Jordi Bassas i Ribalta (CC núm. 790), que conté conceptes molt positius i encoratjadors i que, ben segur, és plenament ortodoxe, em causa un cert neguit i, per manca d'explicació més acurada, pot

ser font de confusió per a més d'un lector.

¿Són realment els agnòstics els qui diuen que després de la mort no hi ha res, o és aquesta expressió el dogma dels ateu? Per altra part, quan diuen que no hi ha res després de la mort, volen dir que «morta la cuca mort el verí». ¿Els podem donar la raó en això? ¿Creu l'autor que a l'«hora de la mort» pot haver-hi un tot que valgui una eternitat —per la seva grandesa, per la seva intensitat— i després, passada aquella hora, i fora del temps, res?

Diria que el que sembla la confusió és la manca d'explicació del que és la vida «en el temps» i «fora del temps» i també les afirmacions sense comentari, com: «En la pròpia vida del Ressuscitat no hi ha més «cera que la que crema»; res no es pot trobar fora d'allò que ja hi havia en la seva vida mortal». ¿No hi ha ni tan sols un esclat de visió beatífica per a la humanitat de Crist?

L'autor hauria d'explicar també l'aparent contradicció entre les següents expressions del seu escrit: «Després de la mort, s'ha esvaït tot signe de vida» i «Allò que ressuscitarà de nosaltres serà la nostra pròpia existència temporal viscuda —em sembla que Déu afegirà alguna cosa a la nostra pròpia vida temporal viscuda, altrament estem ben planxats—, revestida d'intemporalitat encara no viscuda». ¿Com quedem? ¿Després de la mort, queda alguna cosa de nosaltres o s'esvaeix tot?

Resumint: el Sr. Jordi Bassas ens hauria d'obsequiar amb un altre article deixant ben clar el seu pensament i mirant de lligar tots els caps.

MN. ENRIC PRAT I JORDANA
Sant Julià de Loria (Andorra)

Retalls

Vida Diocesana (4-XII-94)

La classe de religió: qüestió important

(...) La societat, i d'una manera principal els seus governants, ha de tenir present que la religió és part essencial de la nostra civilització i de la nostra cultura. La cultura religiosa forma part de la cultura general. Kant deia que: «la minoria d'edat en qüestions religioses és, entre totes, la més perjudicial i humilant». És el clima de cultiu d'on sorgeixen l'indiferentisme, l'escepticisme, l'individualisme i, per suposat, els fonamentalismes. Però aquesta ignorància religio-

sa i moral té altres conseqüències encara més importants per a la vida de les persones i de la societat. Els pares que no desitgen res de cultura religiosa per als seus fills, es poden preguntar seriosament ¿quin mal els poden fer aquests coneixements religiosos? I es poden preguntar també, ¿com s'ha escrit, si l'atracció de la joventut vers l'espe-

terisme i les sectes no sigui una conseqüència d'haver ocultat en excés això tan normal i humà com és l'experiència religiosa?

La religió a l'escola és una resposta a la formació humanista que l'escola ha d'oferir i promoure. Pau VI afirmà amb molta objectivitat que «un humanisme tancat, impenetrable als valors de l'espe-

rit i a Déu, podria aparentment triomfar. L'home pot organitzar la terra sense Déu, però, a la fi, sense Déu no pot menys que organitzar-la contra l'home. L'humanisme exclusiu és un humanisme inhumà».

Els pares tenen dret a demanar l'ensenyament de la religió i moral catòlica per als seus fills. Els alum-

nes joves també. Això, amb realisme, demana que aquesta matèria tingui una *alternativa sèria* pels altres alumnes. Aquesta alternativa, atesa la crisi de valors i l'analfabetisme religiós, hauria de ser l'ètica o la cultura religiosa.

■ Lluís Martínez i Sistach,
Bisbe de Tortosa

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Catalunya Cristiana arriba cada setmana i és una finestra que deixa veure una mica l'Església de Catalunya que és una part de l'Església del món." **Albert Jou. ÍNDIA**

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

GUSTAVO PÉREZ BARQUISIMETO 1011 A- CARACAS VENEZUELA.....	24.804 Ptes.
P. JOAN M. VILA CANAL PADRES CARMELITAS ED. ARAGUA VENEZUELA.....	24.804 Ptes.
M. ÀNGELS MASSIP SANT THOMAS CONVENT. STELLA MARIS 600004 MYLAPORE MADRAS ÍNDIA.....	35.724 Ptes.
JOSEP M. VIÑAS MISSIONERS CLARETIANS MALABO GUINEA EQUATORIAL.....	24.804 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....	Tel.....
Direcció.....	Província.....
Població.....	D.P.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner..... (nom i cognoms)	
L'import el faré efectiu mitjançant:	
☐ taló que adjunto	☐ gr postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:	
Domiciliació: Banc / Caixa.....	Sucursal n.º.....
N.º compte corrent.....	Província.....
Població.....	Data.....
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.	
Signatura.....	
"CATALUNYA CRISTIANA" c/. Puiggarí, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel.: 490 59 88	

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convalscent. Poches places.
Tel. 427 44 53.

El naixement de la pau

Pere Tena

bisbe auxiliar de Barcelona

Els dies de Nadal s'omplen de la paraula «pau». És difícil no enviar una felicitació, o no rebre'n una que no contingui, en el text, aquest terme. Les cançons nadalenques més populars no l'ometen. Hi ha un fonament perquè sigui així: les paraules del càntic angèlic segons l'evangelí de Lluc. «A la terra pau als homes que estima el Senyor», «que Ell (Déu) estima» (Lluc 2, 14).

La pau és Crist

Sant Lleó el Gran ho digué amb una de les seves frases concises i plenes de contingut: «el naixement del Senyor és el naixement de la pau». Així feia ressonar les altres paraules de sant Pau: «Crist és la nostra Pau».

És cert, doncs, que amb Crist ha vingut la pau als homes. Els àngels tenien raó quan ho anunciaven... Com en tantes altres ocasions, en l'evangelí de la infància tal com el descriu Lluc, hi ha en aquest cas una combi-

nació entre el moment històric del naixement de Jesús i la contemplació pasqual del misteri del Senyor mort i ressuscitat. La presència de Jesús entre els homes és, sens dubte, la presència del «príncep de la pau» (ho escoltem, amb tanta emoció, a la primera lectura de la missa de mitjanit de Nadal!); però la pau que Crist és i porta és la de la reconciliació entre Déu i els homes per la sang de la seva creu. No és pas perquè sí que la primera salutació del Ressuscitat als deixebles, plens de por i tancats dins la casa de Jerusalem aquell vespre del dia ple d'anuncis desconcertants, foren les paraules: «Pau a vosaltres!».

La pau de Crist, o la pau que és Crist, està per tant lluny d'ésser la pau de tranquil·litat humana entesa en el sentit de l'absència de dificultats i de lluites espirituals. És la pau de Nadal i de Pasqua alhora, perquè és la pau que ve de la victòria sobre el pecat i la mort, i, en definitiva la pau que és fruit de l'Esperit en els cors dels homes: «els fruits de l'Esperit són la caritat, el goig, la pau...» (Gal 5, 22).

«Als homes que estima el Senyor»

La versió llatina del text de sant

Lluc tradueix tradicionalment la frase original dient: *et in terra pax hominibus bonae voluntatis*. D'aquí ha vingut la versió més antiga, i àdhuc la comprensió de la frase en aquest sentit: «a la terra pau als homes de bona voluntat». El significat d'aquesta «bona voluntat» ha estat aplicat gairebé sempre als homes: hi ha persones de bona voluntat, i n'hi ha que no en tenen, en el sentit que no són persones que pensin en els altres, disposades a ajudar-los, a comprendre'ls, etc. Segons aquesta interpretació, la pau de Déu seria per als primers.

Tanmateix, el text original no refereix pas la «bona voluntat» als homes com a qualitat pròpia, sinó a Déu, que fa objecte els homes de la seva «bona voluntat», és a dir, del seu amor. Aleshores, el text de l'himne angèlic és molt més ample: la pau de Déu és per a tothom, no pas només per aquells que tenen un *bon cor*. Això és el que indica la traducció actual: «a la terra pau als homes que estima el Senyor». ¿Qui són, aquests? Tots. Tothom és estimat per part de Déu.

Entrar en el sentit d'aquesta afirmació és molt important per copsar l'originalitat de la fe cristiana. Aquesta

no parteix pas d'una mirada nostra sobre les persones, les coses, el món; no comença per fer un judici sobre el bé i el mal, per tal de realitzar un esforç de purificació, d'allunyament i de buidat de tot el que en nosaltres pot haver-hi, i hi ha, de sentit negatiu, etc. Ni, menys encara, espera la salvació a través de la pràctica d'uns rituals que els homes mateixos han inventat.

La fe cristiana no comença per l'home, sinó per Déu. Explico: arrela en la «bona voluntat» de Déu envers nosaltres, manifestada en Jesucrist, i comunicada per Ell a tots els qui creuen que és Senyor i Salvador. La fe cristiana no porta a *autoregular* la salvació, a través de pràctiques ascètiques, encara que aquestes són una ajuda benvinguda per moderar el nostre esperit i mantenir-lo vigilant. La fe cristiana comença per la fe en l'Emmanuel, Déu-és-amb-nosaltres, i, per tant, en la confessió que el cel —si podem parlar així— no és impermeable, que els homes no estem sols, ni les realitats d'aquest món són radicalment dolentes. Déu les estima. «Déu estima tant el món, que li ha donat el seu Fill Unigènit...» (Joan 3, 16).

Lectures Bíbliques

Diumenge, IV d'Advent

Lectura primera

De tu en sortirà el qui ha de regir Israel

Lectura de la profecia de Miquees

5: 1 Això diu el Senyor: «Bet-Lèhem Efrata, petita per a figurar entre les famílies de Judà, de tu en sortirà el qui ha de regir Israel.» Els seus orígens són llunyans, des dels temps eters. 2 Els tindrà abandonats fins que la mare haurà tingut un fill; aleshores la resta dels germans tomarà cap al poble d'Israel. 3 Es presentarà a fer de pastor amb la majestat del seu Déu, amb la glòria del nom del Senyor. I viuran en pau, perquè ara serà gran d'un cap a l'altre de la terra. 4a Ell serà la pau.

Paraula de Déu.

Salm responsorial 79 (R. v. 4)

2 Pastor d'Israel, escolteu-nos,
«Vós que teniu querubins per carrossa,
3b desvetlleu el vostre poder,
«veniu a salvar-nos.
R. Déu de l'univers, renoveu-nos,
feu-nos veure la claror de la vostra mirada,
i serem salvats.
15 Déu de l'univers,
gireu des del cel els vostres ulls,
veniu i visiteu aquesta vinya,

16 que la vostra mà havia plantat
i havia fet robusta i forta. R.

18 Que la vostra mà reposi
sobre l'home que serà el vostre braç dret,
el fill de l'home a qui vós doneu la força.

19 No ens apartarem mai més de vós;
gardeu-nos vós la vida
perquè invoquem el vostre nom. R.

Lectura segona

Vinc a fer la vostra voluntat

Lectura de la carta als cristians hebreus

10: Germans, 5 Crist deia a Déu quan entrà al món: «No volem oblacions ni sacrificis, però m'heu format un cos; 6 no exigiu l'holocaust i l'expiació. 7 Per això us dic: Com està escrit de mi en el llibre, Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat.» 8 Primer ha dit: «Les oblacions i els sacrificis, l'holocaust i l'expiació, no els volem ni els exigiu.» Encara que totes aquestes ofrenes són precisament les que la llei prescrivia. 9 Després afegeix: «Vinc a fer la vostra voluntat.» Adoneu-vos com supprimeix tot el que deia abans, i ho substitueix pel que diu després. 10 A nosaltres ens ha santificat l'ofrena del cos de Jesucrist, feta una vegada per sempre per complir aquesta «vo-

luntat» de Déu.

Paraula de Déu.

Al·leluia (Lc 1:38)

Sóc l'esclava del Senyor:
que es compleixin en mi les teves paraules.

Evangelí

¿Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me?

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

1: 39 Per aquells dies, Maria se n'anà decididament a la Muntanya, a la província de Judà, 40 entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet. 41 Tan bon punt Elisabet va sentir la salutació de Maria el nen saltà dins les seves entranyes, i Elisabet, plena de l'Esperit Sant, 42 cridà amb totes les seves forces: «Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes. 43 ¿Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor vingui a visitar-me? 44 Mira: tan bon punt he sentit la teva salutació, el nen ha saltat d'entusiasme dins les meves entranyes. 45 Feliç tu que has cregut! Allò que el Senyor t'ha fet saber es complirà.»

Paraula del Senyor.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

Cicle dominical: C; ferial: I

TEMPS D'ADVENT

OCTAVARI DE PREPARACIÓ DEL NADAL

(salteri: setmana 4)

DESEMBRE:

18. Diumenge 4t d'Advent: *morat*. Lectures: Mi 5:1-4a (Salm 79) / He 10:5-10 / Lc 1:39-45.

CELEBRACIONS PRIVADES: Mare de Déu de l'Esperança, o bé: Expectació del part, anomenada popularment «de la O»; sant Gracià, bisbe; sant Adjutori, màrtir.

Festes majors: la Batllòria, Cadaqués, Figuerola del Camp i Sant Feliu de Pallerols.

19. Dilluns. Propi del dia: *morat*. Lectures: Jt 13:2-7.24-25a (Salm 70) / Lc 1:5-25.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Nemesi, màrtir; sant Anastasi I, papa i màrtir; beat Urbà V, papa; santa Fausta, màrtir (mare de família); santa Eva, mare dels humans; sant Benjamí, patriarca.

20. Dimarts. Propi del dia: *morat*. Lectures: Is 7:10-14 (Salm 23) / Lc 1:26-38.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Domènec (Domingo) de Silos, abat (benedictí); sant Macari, prevere i màrtir.

21. Dimecres. Propi del dia: *morat*. Lectures: Ct 2:8-14, o bé So 3:14-18a (Salm 32) / Mt 1:39-45.

COMMEMORACIÓ POSSIBLE: Sant Pere Canisi, prevere i doctor de l'Església (jesuïta, nat a Nímega).

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Severí, bisbe i màrtir; sant Glicerí, prevere i màrtir; sant Temístocles, màrtir.

22. Dijous. Propi del dia: *morat*. Lectures: 1S 1:24-28 (1S 2) / Lc 1:46-56.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Zenó o Zenon, màrtir; santa Helena, verge (clarissa); santa Francesca-Xaviera Cabrini, verge (fundadora de les Missioneres del sagrat Cor).

23. Divendres. Propi del dia: *morat*. Lectures: Mi 3:1-4.23-24 (Salm 24) / Lc 1:57-66.

COMMEMORACIÓ POSSIBLE: Sant Joan de Kety, prevere (de Cracòvia).

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Sèrvul el Paralític; santa Victòria, verge i màrtir.

24. Dissabte. Propi del dia: *morat*. Lectures: 2S 7:1-5.8b-12.14a.16 (Salm 88) / Lc 1:67-79. Vespres de demà.

CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Delfí, bisbe; santa Adela, abadessa; santa Irmina, verge (princesa).

El pòrtic de Nadal

(Mi: 1-4a)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Miquees i el seu temps

Miquees —«¿Qui-és-com-el-Senyor?»— va ser contemporani d'Osees i d'Isaïes. Va exercir el seu ministeri profètic a Jerusalem a finals del s. VIII a.C., en els regnats de Jotam (751-735), de l'impiadós Acas (735-719) i d'Ezequies (719-699), el rei reformador, que va saber escoltar l'oracle del profeta, segons conta Jeremies (26:18-19). Eren temps difícils, aquells. Hi havia molta corrupció a tot arreu. Sobretot a les ciutats es palpava la densíssima pol·lució de l'egoisme més refinat, el servilisme envilidor, l'arribisme i, com sol passar, l'opressió més descarada dels pobles. Miquees era originari de Morèixet, un poblet fronterer del sud de Judà, a la regió de la Xefelà, habitat per pagesos, maltractats per la cobdícia dels poderosos de casa i exposats a la rapinya i expoliació dels estrangers. No és estrany que Miquees alci la veu contra els poderosos i les classes dirigents, governants, sacerdots i profetes oficials de la cort, denunciant amb paraules duríssimes els abusos socials. Avui seria tingut per agitador i revolucionari. I realment ho era, segons el sentit més genuí dels mots —agitava les consciències dels instal·lats bo i predicant el capgirament dels mals costums socials—, des de la seva profunda religiositat, il·luminada per una fe convençuda.

La nostra perícopa

El nostre text és un oracle de consolació i esperança. La monarquia davídica no acabava de rutllar. Ni els governants ni les classes dirigents de les ciutats aportaven res de positiu a l'alliberament dels pobres. Malgrat això el poble espera que el Senyor envii el seu Ungit, el Messies: «Ell serà la pau» (v. 4a). El Messies, però, els sortirà de trascantó. Tots se l'imaginaven com un rei fort i poderós. Un home il·lustre. Descendent del rei David, com el proclamaven les profecies, el més escaient hauria estat que nasqués, fos educat i portés a terme la seva acció a la capital del regne. Però els plans de Déu no porten els nostres ridículs aires de grandesa. La glòria de Déu és una altra cosa, que no té res a veure amb la nostra vanitat. Per això diu el Senyor: «Tu, Bet-lehem Efrata, petita per a figurar entre les famílies de Judà, de tu sortirà el qui ha de regir Israel» (v. 1a). Com si digués: farà sortir la salvació d'un racó de món. L'acció de Déu és sempre gratuïta. No es deu a res ni a ningú. D'Ell únicament és la iniciativa i la realització. No necessita que ningú li manlevi l'honor. És Ell el qui honora. El profeta de pagès recorda als orgullosos de ciutat que Déu ha anat a cercar el seu Ungit a un poble de mala mort. Sap que

aquest Ungit, sortit de Betlem, és el rei David. ¿També entenia que el Messies futur naixeria físicament a Betlem? El text no ho afirma ni ho nega: diu simplement que el Messies *sortirà* —serà descendent—, de la gent de Betlem, l'antic poble cananeu ocupat pel clan d'Efrat. En temps de Jesús, però, la profecia ja s'entenia com una localització geogràfica (Cf. Mt 2:5ss). El v.2 crida fortament l'atenció: influenciat per la lectura del final del v.1 —«Els seus orígens són llunyans, des dels temps eters» (v. 1b)— sembla que vulgui dir-nos l'origen diví del futur Messies. Més encara, fins i tot sembla que la perícopa ens parli de la seva concepció virginal. La idea d'un Messies-Déu, en el sentit que l'entendem nosaltres, era impensable en temps de Miquees. Que el futur Messies seria alhora Déu i home no entrava en la seva teologia. Per altra banda pot molt ben ser que l'expressió «fins que la mare haurà tingut un fill» (v. 2a) sigui deutora d'Isaïes 7:14, on se'n parla del futur Emmanuel. Per a Miquees *els orígens llunyans*, perduts en els temps antics, del Messies, són els dies històrics de la recerca d'un vertader rei per a Israel, els dies de la vocació de David. Fins que el Messies no restauri en Ell la desgavellada monarquia, Jahveh tindria com abandonat el seu poble. Es tracta, doncs, com d'un nou infantament, el fruit venturós del qual tornaria a portar els fills d'Israel a la unitat i a la pau.

En el v.3 se'n presenten les característiques del Messies promès i dels seus temps. Serà el cap-pastor que necessita el poble: «Es presentarà a fer de pastor amb la majestat del seu Déu, amb la glòria del nom del Senyor» (v. 3a). La seva majestat i la seva glòria li vindran de part de Jahveh, car Ell en serà el servent-fidelíssim. Per Ell —*Ell serà la pau*— el poble tindrà i viurà aquells dies la pau i serà gran, ben considerat a tot arreu.

Contemplació d'Advent

En fer-nos proclamar avui aquest text, la litúrgia ens l'ofereix com una introducció a la contemplació del misteri de Nadal. Tot és a punt *des dels temps eters*. La voluntat salvadora de Déu ha fet història entre els homes. Nosaltres en diríem una cadena de coincidències. De fet, però, és el desenvolupament de la seva providència en el temps. El text de la segona lectura d'avui ens presenta el Messies «en el moment d'entrar en el món» (He 10:5a). L'encarnació del Verb és la realització plena de la voluntat de Déu. El Fill es fa servent: «Vinc a fer la vostra voluntat» (v. 7b). L'evangelí segueix en aquesta mateixa línia: el Servent encarnat mena la seva mare pel camí del servei a Déu i als homes. Som al punt més resplendent del pòrtic de Nadal. Uns dies només i les portes s'obriran per mostrar-nos el misteri: «Ens ha nascut un noi» (Is 9:5). La fe s'agenolla. «Feliç tu que has cregut! Allò que el teu Senyor t'ha fet saber, es complirà» (Lc 1:45).

Maria, la Mare del Fill de Déu

Juan Taulero

Sermó per a l'Anunciació

Maria, abans de tot, va concebre Déu i el va infentar en el seu esperit. Va agradar a Déu d'una manera extraordinària. Per la seva puresa, per la seva humilitat, li va preparar un lloc. Pel seu amor el va fer violència perquè davallés al fons del seu esperit, en aquest buit on regna el descans i la pau, on també regna un gran silenci, i allí el va obligar que s'unís

amb el seu esperit, a dir-li el seu verb ocult, i engendrar en el seu Esperit el seu Fill únic, amb un gaudi i un amor inefables.

Aquí hi ha veritablement, en aquesta benaventurada Verge, l'etern nadal: aquí en l'esperit la nit fosca i tenebrosa en la qual la intel·ligència queda cega. Perquè allí on penetra la llum increada ha de desaparèixer tota llum creada. La nit es converteix en dia, és a dir, la llum creada de l'ànima es transforma en la llum de l'eternitat...

Alhora, el Pare demanava a Maria, sempre en l'esperit, que li donés el seu consentiment perquè el seu Fill únic hi

revestís la naturalesa humana, perquè hi nasqués corporalment per obra de l'Esperit Sant. La Santíssima Verge, havent comprès el misteri, humilment es va esglaïar. «Em reconec indigna de ser Mare d'aquest Fill, únicament desitjaria ser l'esclava d'aquesta Mare privilegiada». Però estava decretat per Déu que seria la seva Mare. Davant aquesta perspectiva encara va quedar més bocabadada. Llavors li va ser concedit comprendre encara més bé que era l'escollida de Déu. La destinada a convertir-se en la Mare del seu Fill. Llavors, de sobte, la Santíssima Trinitat la va rodejar i la va il·luminar amb una claredat enlluernadora i permanent. Un raig diví, és a dir, un dard inflammat en el diví amor s'endinsà en el més profund del seu ésser, i humilment, amorosament va consentir ser la Mare del Fill de Déu.

1994 és l'any de la família. Al capdavant dels valors preferits per la major part dels països, aquesta font d'amor i de felicitat que és la família es troba, ara com ara, amenaçada. ¿Quina és la perspectiva cristiana envers la família, a la llum de la Bíblia i dels ensenyaments de l'Església?

La família cristiana

Any Internacional de la Família

El projecte d'amor de Déu

Al llarg dels temps, a tot arreu han reconegut els homes la força dels llargs familiars i la importància primordial de la família, tant si es presentava, segons les diferents cultures, èpoques i pobles, amb uns aspectes o amb uns altres: família patriarcal, nuclear, etc.

A la Bíblia, el Gènesi explica els orígens de la humanitat. Déu creà l'home i la dona a imatge seva. Iguals, però diferents. I els va dir: "L'home deixarà el pare i la mare, i s'unirà a la seva dona, i tots dos no seran més que un". I encara: "Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i sotmeteu-la".

Aquest projecte de Déu sobre una comunitat humana d'amor, s'ha deteriorat per la presència del mal en l'ésser humà. No s'ha destruït del tot, però.

L'aliança amb un poble

La història del poble hebreu, escollit per Déu com a poble seu en una societat patriarcal força rústega, mostra prou bé les conseqüències, en el terreny familiar, d'allò de malvat que hi ha en l'ésser humà: adulteris, prostitució, querelles entre germans...

Ara bé, aquesta història ens ensenya també que els fills són considerats sempre una benedicció de Déu; que tothom ha d'honrar el pare i la mare; que Josep, el fill de Jacob, perdonà els seus germans, els quals l'havien venut com a esclau; que el llibre de Tobies mostra uns models de matrimoni i de família que es podrien considerar "cristians" i tot, avançats al seu temps. I sobretot, que els profetes Osees, Jeremies i Isaïes revelen que l'amor apassionat i indefectible de Déu per aquell poble amb el qual ha fet l'aliança —malgrat les infidelitats d'aquest poble—, és el model perfecte de l'amor, de la fidelitat i del perdó entre els esposos. Els poemes d'amor del Càntic dels cànctics desprenen aquest mateix missatge, d'una manera magnífica.

La família de Jesús

Jesús va voler néixer al si d'una família, i en va conèixer les alegries

Sant Pau i la família

Són coneguts els enraonaments d'aquest apòstol sobre la submissió de la dona al marit. Però sant Pau exigeix al marit que sigui el cap de la seva dona i que se l'estimi, tal com Crist és el cap de l'Església i s'estima l'Església: "S'ha entregat per ella". És, doncs, una relació d'amor i de servei. I després de citar el text fonamental de la creació, sant Pau afegeix: "És un gran misteri, i ho dic pensant en Crist i en l'Església". Demana així a l'espòs que es comporti davant l'esposa com el Crist amb el seu cos, que és l'Església.

I quan parla de l'educació dels infants, sant Pau recorda els costums de l'època, però afegint: "això és el que espera el Senyor".

i les penes: naixement en la pobresa de Betlem, presentació al Temple de Jerusalem, exili a Egipte, vida corrent a Natzaret amb Maria, la seva Mare, i Josep, el fuster, que li feia de pare. En un pelegrinatge a Jerusalem, d'adolescent, féu veure clarament als seus pares que la seva vida no era pròpiament seva, ni tampocs d'ells, sinó que era per al seu Pare Déu i per als altres.

En acabat, però, Jesús "els estava sotmès", continua dient l'Evangeli: sotmès a un pare que l'ajudarà a pujar la seva personalitat, i a una mare que, amb discreció i no sense patiments, acceptarà l'autonomia del fill a l'hora d'acomplir el seu destí, mentre tots dos continuen molt units, ja que no serà fins que ella es trobi al peu de la creu que Jesús la confiarà a Joan. Així, al començament de la vida pública, Jesús es mostra content de participar en un casament a Canà, on transformarà l'aigua en vi, no sols per la petició de la mare ans també perquè aquella fou la voluntat de Déu.

Per Déu

Jesús convidà també els seus contemporanis a viure el matrimoni segons el projecte d'amor volgut per Déu des de la creació. I afegia: "Allò que Déu ha unit, que no ho separi l'home". I va retreure a la samaritana els seus sis marits, i quan va perdonar la dona adúltera, també li digué: "Vés-te'n, i no pequis més".

Jesús es mostrà igualment comprensiu amb els sofiments que atenyen les famílies: guarí la filla de Jaire, el fill del centurió, malats i invàlids; ressuscità Llàtzer... Tot ho va fer, però, pel Regne de Déu.

A la pregunta: "¿Qui són la meua mare i els meus germans?", respon: "Són aquells que escolten la paraula de Déu", bo i demanant ensems als qui cridava o als qui volien posar-se al seu servei, que trenquessin, si calia, els lligams familiars més forts. I quan acull els infants al seu voltant, diu que ho fa perquè "el Regne del cel és per als qui s'assemblen a ells".

Una comunitat de germans

Així doncs, per a Jesús, la petita cèl·lula familiar vinculada per l'afecte, no ha de viure pas reclosa en si mateixa, sinó que ha de participar activament a la vida de tota la família humana, per tal de construir la comunitat d'amor volguda per Déu des de la creació. Una comunitat de germans, en la qual Déu és el Pare.

L'Església i la família

En aprofundir la Paraula de Déu, l'Església ha anat prenent consciència a poc a poc de totes les dimensions del matrimoni, i confirmà el seu caràcter de sagrament al concili de Trento.

Festa de la Sagrada Família

Ara bé, ha estat sobretot al segle XX, davant el qüestionament d'alguns valors familiars, que l'Església ha endegat una reflexió i una acció pregoneres per promoure i defensar els drets de la família.

La festa de la Sagrada Família de Natzaret —Jesús, Maria i Josep—

se celebrava ja al Canadà des del segle XVII. El 1921, Benet XV la va estendre a l'Església universal, situant-la el diumenge anterior a l'Epifania. Després, el 1930, Pius XI publicava l'encíclica *Casti connubii* (la castedat de la unió conjugal): una síntesi de la doctrina del matrimoni "instituit per Déu", posant en guàrdia davant determinats errors.

Obertura i fecunditat

El Vaticà II, l'any 1965, consagrà un capítol de la Constitució pastoral sobre "L'Església davant el món contemporani" a la "dignitat del matrimoni i la família". El Concili afirmava clarament que el matrimoni no era solament per portar fills al món i educar-los, sinó també un àmbit d'obertura mútua per als esposos.

Paternitat responsable

Pau VI publicà l'encíclica *Humanae vitae* l'any 68. A més de desenvolupar-hi una concepció molt positiva de l'amor conjugal i de la paternitat responsable, el Papa es pronunciava contra els mètodes artificials de regulació dels naixements, ja que en ells es dissocien dos aspectes del "llenguatge" sexual que cal considerar indissociables: la unió amorosa i l'obertura a la vida. Allò no fou entès per molts, tampoc per un cert nombre de cristians, però Pau VI insistí que calia aconseguir una millora dels mètodes naturals, els únics que respectaven la dignitat de l'home i de la dona, perquè preserven la seva naturalesa.

L'amor, vocació de l'home

El 1981, a partir de les proposicions fetes pel Sínode dels bisbes de l'any anterior, el Papa Joan Pau II exposa, a l'exhortació *Familiaris consortio*, "les tasques de la família cristiana en el món d'avui". Hi havia tres idees-força:

1. Una crida a viure d'amor: la "vocació fonamental" de l'home és l'amor.
 2. És en la família on cal viure aquesta vocació. "El futur de la humanitat passa per la família".
 3. Aquesta visió de l'ésser humà i de la família es fonamenta en la fe cristiana, que creu que Déu, que és Amor, ha creat l'home a la seva imatge.
- L'any 1983, la Santa Seu publicava una Carta dels drets de la família (vegeu requadre).

Escola de pau

Joan Pau II, en el seu missatge de l'1 de gener de 1994 per a la Jornada mundial de la pau, recordava que "la família és el veritable fonament de la pau", ja que en ella es viuen la fidelitat, el respecte a la vida, la paciència, el sentit del perdó, etc., i això fa que sigui la primera escola de la pau.

La civilització de l'amor

La calorosa *Carta a les famílies* de Joan Pau II, el febrer de 1994, posa en evidència que "la família és el cor i el centre de la civilització de l'amor", al mateix temps que "el santuari de la vida".

Carta dels Drets de la Família

Aquests són, en resum, els principals drets enumerats en aquesta Carta, publicada pel Vaticà el 1983:

- La gent ha de poder casar-se i fundar una família, lliurement i sense entrebancs de cap mena (ni familiars, ni religiosos...). Els esposos són iguals en dignitat i han de poder pujar el nombre d'infants que creguin convenient, sense pressions i amb ajudes de la societat.
- La vida humana ha de ser respectada absolutament, i protegida des de la concepció. Tota manipulació experimental o amb l'embrió s'ha d'excloure. Tots els infants gaudeixen del mateix dret a la protecció social. Els pares són els primers i els principals educadors dels seus fills, amb totes les conseqüències que això comporta.
- La família ha de poder existir i progressar com a família; viure i compartir la seva fe; exercir la seva funció social i política en la construcció de la societat, en les associacions, etc.; comptar amb una política familiar adequada per part dels poders públics, i amb una organització del treball que la respecti; disposar d'un habitatge decent i adaptat a les seves necessitats.
- Les persones grans tenen el dret de trobar en el si de les seves famílies o, si això és impossible, en institucions adients, el marc on puguin viure la seva vellesa amb serenor. Per acabar, les famílies dels emigrants tenen dret a la mateixa protecció social que tenen les altres famílies.

Una família unida: és possible!

Sí, un amor durador i fidel, una família unida i sòlida, són realitats possibles! O, com deien els bisbes francesos l'any 1992 a Lourdes: "Les famílies segons Crist i segons l'Església són l'alegria del món, són confiança en la persona, són camí de futur".

La fe cristiana està marcada per un optimisme fonamental, que surt de l'amor de Déu. Amb el Crist ressuscitat, l'esperança cristiana és més forta que els fracassos i que la mort. La resurrecció anuncia també aquesta "Bona Nova": la sexualitat, l'amor, la parella, són realitats humanes riques, bones, volgudes pel Creador. I troben el seu acompliment en el matrimoni i la família.

El matrimoni cristià

A través dels esdeveniments de la vida familiar, els esposos viuen una veritable "història sagrada". I, al seu torn, ells mateixos acullen i transmeten la vida, esdevenen "pro-creadors", a imatge de Déu: Creador, Pare i educador pacient, amant fidel del seu poble.

Els cristians tenen una altíssima concepció de l'amor i de la parella, que descansa en els quatre "pilars" que fonamenten el matrimoni: la llibertat de contreure'l, la indissolubilitat, la fidelitat i l'obertura a la fecunditat.

Amb aquestes bases, fortificades per la gràcia del sagrament del matrimoni i pels altres sagraments, l'amor de la parella pot engrandir-se en la veritat, alimentar-se dia rera dia amb el diàleg, l'escolta, el perdó, la tendresa, la unió dels cossos, el plaer: i sempre oberts a la generositat, al repartiment de la vida rebuda.

Pares responsables

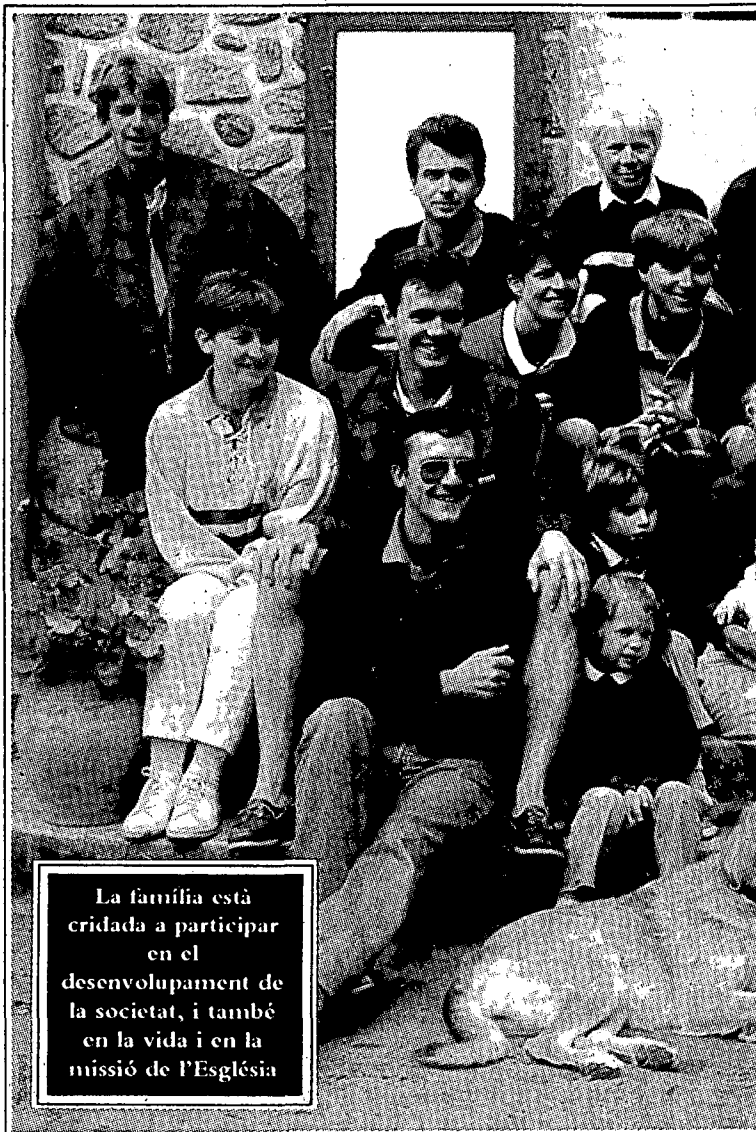
L'Església encoratja els esposos que visquin la "paternitat responsable", al mateix temps que posa l'accent en "aquell lligam indissoluble, que Déu ha volgut i que l'home no pot pas trencar per iniciativa pròpia, entre els dos significats de l'acte conjugal: la unió i la procreació" (Pau VI).

Així doncs, no és favorable a la contracepció, i confia a la consciència de la parella el deure de cercar, davant possibles conflictes d'interessos entre l'obertura a la vida que tota unió conjugal ha de comportar i la salvaguarda del matrimoni, quins deures, en cada cas, són més importants de cara a Déu. L'Església defensa que, en qualsevol cas, no es pot anar més enllà dels procediments naturals, els quals comporten un coneixement pregon de la fertilitat femenina, una actitud de diàleg entre els esposos i un domini personal de cadascun d'ells. És a dir, l'Església no deixa de recordar el respecte absolut que mereix la vida humana, i refusa de manera especialment vigorosa l'avortament.

L'acollida d'un nombre alt de fills és, d'altra banda, considerada en si mateixa com una opció que enriqueix tots i cadascun dels membres de la família, i també tota la societat i l'Església.

La formació dels infants

El paper dels pares no s'acaba pas amb la procreació. L'educació dels

infants compromet la seva responsabilitat: és una tasca immensa, apassionant, de vegades difícil. La família és la primera escola de la vida social, de l'amor, del do de si mateix, de la justa llibertat que cal tenir davant les coses materials, de l'educació afectiva i sexual; també ho és de la pregària i de la vida en l'Església, que és "la família de Déu". Per als pares, tot plegat consisteix en el fet de saber donar punts de referència i alhora de crear un clima familiar adient.

Al costat dels parents, els catequistes, mestres i responsables d'entitats juvenils, participen també en el desvetllament i la maduració física, psíquica i espiritual dels nens.

Etapas especials de la vida

Es podrien distingir tres etapes especialment significatives pel que fa a la vida familiar:

—*Els adolescents*: convé que els pares no dramatitzin gaire aquest període. Cal que provin d'escoltar i d'entendre els fills, serenament, amb atenció i amb bon humor.

—*Quan marxen de casa*: es tracta d'una ruptura necessària, que és llei de vida. Els pares han de respectar l'autonomia dels fills, i renunciar a tenir-los sempre sota la pròpia influència.

— *Vellesa*: els esposos han d'aprendre a envellir plegats, a aprofundir tots dos en la comunicació i en l'amor, mitjançant la tendresa mútua, i a descobrir la joia de ser avis.

Obertura a la societat

La família és una cèl·lula fonamental de la societat. Per als cristians, no es pot tancar de cap manera en una esfera privada. A més de l'àmbit de formació d'una comunitat de persones i del servei que fa a la vida, la família està cridada a participar en el desenvolupament de la societat, i també en la vida i en la missió de l'Església. I també l'edat de la jubilació ha de ser ocasió de fecundes iniciatives.

La família davant les dificultats

Avui, com ahir, la família travessa dies de goig i dies de pena, proves i desafiaments. Ara bé, la família pateix avui, més que no pas ahir, una batzegada en els seus fonaments.

El matrimoni trontolla

Paral·lelament a la disminució del nombre de matrimonis, la

La família cristiana

cohabitació juvenil i les unions lliures no han deixat de créixer en els darrers vint anys. I aquestes parelles de fet "són greument contràries al disseny diví sobre l'amor humà, perquè es deixen portar per la incertesa i la vaguetat, mentre que l'amor vertader no defuig responsabilitats, i sap comprometre's", tal com diuen els bisbes francesos. Per a l'Església, la sexualitat no ateny una dimensió realment humana si no és dintre l'amor, un amor que comporti compromís total i definitiu, del qual la societat és testimoni.

Conflictes i perdó

El matrimoni i la vida cristiana no suprimeixen, és clar, els conflictes conjugals. L'essencial és no tallar mai el fil de la comunicació. I per això, és molt útil, fins i tot indispensable, demanar ajut a tercers: un amic de la parella, un conseller espiritual, etc. L'Església encoratja també la feina que fan els organismes familiars.

Per als cristians, l'Aliança d'amor que Déu, a la Bíblia, féu amb els homes i mantingué malgrat la infidelitat d'aquests, és el model de l'aliança conjugal. Aquest model ajuda els matrimonis a travessar les crisis, i a creure que el perdó i la reconciliació són sempre possibles.

El divorci: fracàs i ferida

El divorci constitueix un fracàs i una ferida per a tots els membres de la família, però també per a la societat sencera i per a l'Església. Per això, l'Església demana als qui se separen o són víctimes d'un abandonó, que no es comprometin en una nova unió. Als cristians divorciats i tornats a casar, se'ls demana que no combreguin en la celebració eucarística, ja que l'Eucaristia és senyal del do total i irrevocable de Crist a la humanitat, però els convida alhora a pregar, a assistir a missa i a participar en activitats diverses amb la comunitat cristiana, perquè encara en són membres.

Famílies trencades

Sovint, la família apareix avui desfigurada respecte al ideal cristià: llars monoparentals, parelles recompostes, avortaments... L'Església pateix, per aquesta desintegració en cadena del sentit veritable de la sexualitat, de l'amor, de la unió conjugal i de la família. I, com a part de la seva missió, denuncia aquests mals, bo i acollint ensems els homes i dones afectats per aquestes ferides.

La prova de l'esterilitat

Una de les proves que, certament, resulta més dolorosa per a una parella és l'esterilitat. Ara bé, l'Església no pot acceptar el desig de tenir fills al preu que sigui, ni el dret a l'infant, justament per respecte als fills, que no són quelcom degut, sinó un do.

L'Església apel·la al discerniment ètic davant els progressos de la fecundació artificial. Insisteix en el lligam indissoluble que hi ha d'haver entre l'amor conjugal, la sexualitat i la procreació, i alerta dels riscos que comporten separar-los, alhora que s'inquieta per la tendència a considerar

El celibat

Cada cop que l'Església parla de la família, reafirma ensem el valor de la virginitat i del celibat, que no volen dir de cap manera absència d'amor, sinó que signifiquen sovint un gran amor a Déu i als homes, i especialment a aquells que l'Evangeli anomena "els més menuts". Aquesta és l'opció que han fet de manera positiva les religioses i religiosos, o els preveres, per exemple.

A tots aquells celibataris que ho són malgrat ells mateixos, l'Església els diu que la sexualitat no és pas la darrera paraula de l'amor, que no és una condició 'sine qua non' de la pròpia realització. L'essencial és estimar, és obrir-se a aquells que es troben al costat de cadascú. El celibat pot també esdevenir una oportunitat per estimar de debò, sense afany de possessió, desplegant els fruits d'aquest amor desinteressat en el camp social, eclesial, professional o polític.

la procreació des d'un punt de vista exclusivament mèdic i tècnic (com si els infants es "fabriquessin"), bo i denunciant els seus efectes deshumanitzadors envers l'amor conjugal i envers la vida mateixa. També rebutja les tècniques de procreació artificial mitjançant donants, fins i tot si aquesta procreació artificial s'esdevé entre els mateixos esposos, per bé que això ho ha dit de manera menys terminant, segons un cert nombre de teòlegs poc convençuts.

Handicaps i malalties

La dignitat de l'ésser humà és un do total i irreductible de Déu, des de la concepció. No pot ser, doncs, que hom la consideri en funció del rendiment social, o del benestar i la salut del cos. La família és el lloc on cadascú pot descobrir aquest misteri, i l'alegria d'estimar aquells patiments incomprensibles, com ara les minusvàlues d'alguns infants.

La família és també l'àmbit on es viuen les proves de la malaltia i de la mort: d'un cònjuge, d'un fill... Jesús va alleugerir el dolor de les famílies: ell mateix el va patir. La solidaritat, l'esperança, la lluita per la dignitat, l'amor, troben en ell el millor suport.

La vida quotidiana

Per als cristians, l'home i la dona tenen la mateixa dignitat i han de poder tenir accés a les mateixes responsabilitats en la vida social, professional i pública. Ara bé, "la vertadera promoció de la dona exigeix que sigui reconegut clarament el valor del seu paper maternal i familiar" (Joan Pau II). I el repartiment de tasques encara ha de millorar en les parelles, per tal que les dones no hagin de fer dues jornades en el temps d'una, amb detriment de tota la família. I hi ha també actualment tot un seguit de reptes nous per a la família, que la cohesió familiar pot afrontar amb més facilitat: l'atur d'un o dels dos cònjuges, o dels fills, el sosteniment degut dels avis, etc.

Organismes catalans al servei de les famílies

Amb motiu de l'Any Internacional de la Família, una bona part d'associacions i entitats que treballen en camps relacionats amb l'àmbit familiar, a Catalunya, es van decidir a crear una plataforma conjunta, que aplegués institucions, famílies i persones interessades en el tema, a fi de portar a terme activitats a favor de la família i de promoció dels valors familiars, seguint la iniciativa i les recomanacions marcades per l'ONU. Amb aquesta finalitat, s'ha creat el "Grup d'Entitats Catalanes per a l'Any Internacional de la Família" (GEC), que ha nascut, segons un dels seus impulsors i actual president, el periodista Daniel Arasa, amb el propòsit de transcendir la data de 1994 i constituir-se en una força d'influència en la societat catalana de cara al futur.

Què és el GEC

El GEC és una "associació d'associacions" que reuneix més de 300 entitats o federacions d'entitats, relacionades de manera directa o

Les llars "mixtes"

Abans i després del matrimoni, les parelles interconfessionals (entre catòlic i protestant o entre catòlic i ortodox) tenen el deure de manifestar-se externament, amb l'ajuda d'un prevere o pastor, mitjançant la participació en celebracions eucarístiques, en activitats d'ajuda als altres, en moviments, en una o en una altra parròquia. Després, han de veure la manera de respectar el compromís contret pel cònjuge catòlic: fer tots els possibles per educar els fills en l'Església catòlica. I tot plegat, cal fer-ho respectant i estimant alhora la creença de l'altra part.

indirecta amb la família. Hi ha entre aquestes entitats associacions de pares d'alumnes (APAs) de centres privats i públics, associacions de pares amb fills minusvàlids físics o psíquics, grups de matrimonis, entitats interessades en l'impacte dels mitjans de comunicació en el col·lectiu familiar, promotores de cursos d'orientació familiar, escoles de pares, associacions d'amics d'organismes de l'ONU, organitzacions dedicades a l'atenció de la tercera edat o a l'ajuda de matrimonis en dificultats, entitats d'esplai per al jovent, associacions de consumidors i de mestresses de casa, associacions de defensa de la vida, grups que defensen diversos drets humans, entitats dedicades a la promoció d'habitatges econòmics, i d'altres. També es poden adherir al GEC persones individuals i famílies o nuclis familiars.

Sense vinculacions polítiques ni religioses concretes

Aquesta agrupació d'entitats és pluralista, no és confessional i no està vinculada a cap grup polític. No interfereix en les conviccions religioses o idees polítiques dels seus membres.

Això no vol dir que no hi hagi un bon nombre de participants en aquest grup que es declaren obertament creients (la majoria catòlics). Però el Grup d'Entitats Catalanes, com a tal, resta al marge de les idees i conviccions personals dels seus adherits.

Informació dels representants polítics

Al llarg d'aquest any 94, el GEC ha organitzat un seguit d'activitats públiques per donar a conèixer els seus objectius. Entre aquestes activitats, destaca la invitació que s'ha fet a tres líders polítics per tal que expliquin públicament quin és el programa que desenvolupen actualment (o que desenvoluparien, si ara no governen) en matèria de família. Aquests tres polítics són Felipe González, José María Aznar i

Algunes entitats catalanes de la família

Algunes de les entitats que han estat Promotores del GEC són les següents:

- Associació de dones del Medi Rural (AFAMER)
- Ajuda a Matrimonis en Crisi (AMAC)
- Amics de la UNESCO
- Associació de Famílies Nombroses de Catalunya
- Associació de Centres Autònoms d'Ensenyament de

Barcelona

- Associació de Pares amb Fills d'Espina Bífida
- Associació Esclerosi Múltiple
- Confederació del Comerç de Catalunya
- Coordinadora d'Entitats no Governamentals per a la

Família

- Desenvolupament Integral de la Família (DIF)
- Federació Catalana Pro Persones amb Disminució Psíquica
- Fundació Família i Benestar Social
- Institució Familiar d'Educació
- Organització de Consumidors i Usuaris de Catalunya

(OCUC)

• Organització Internacional per al Desenvolupament de la Llibertat d'Ensenyament (OIDEI)

- SOS Família
- Special Olympics
- Telespectadors Associats de Catalunya (TAC)
- Unió Cívica de Consumidors i Mestresses de Casa de Barcelona (UNAE)

Jordi Pujol. D'altres polítics destacats —per exemple, bastants consellers de la Generalitat i regidors de l'Ajuntament de Barcelona o d'altres consistoris de Catalunya— han participat o participaran en conferències, taules rodones i reunions organitzades pel Grup.

Algunes activitats han estat: Jornada sobre "Família i atur" (Barcelona, 26 de maig); Jornades sobre "Família Rural" (Les Masies de Voltregà, 3 a 5 de juny); Taula rodona sobre el tema "Com gasten i com obtenen diners els joves" (Barcelona, 20 de juny); "Ajuda a famílies en crisi" (Barcelona, 30 de juny); etc.

Grups d'estudi i concurs de poesia

A banda de les activitats de més projecció externa, s'han creat grups de treball d'experts, per estudiar diversos àmbits importants de la família, com ara la fiscalitat de la família, altres aspectes jurídics familiars, etc.

El Grup d'Entitats Catalanes ha convocat també un certamen de poesia, sobre el tema de la família. Les poesies seleccionades es publicaran en un volum conjunt.

Moviments d'Espiritualitat Matrimonial

- Associació A.C.I.T.
- Centre de Preparació al Matrimoni (C.P.M.)
- Equips d'Espiritualitat Conjugal
- Equips de la Mare de Déu (E.M.D.)
- Equips Parroquials de Matrimonis de Santa Agnès
- Llars Don Bosco
- Moviment Apostòlic de Schönstatt
- Moviment Familiar Cristià (M.F.C.)

Associacions i organismes familiars

- Associació de Vídues de Barcelona
- Encontre Matrimonial
- Encontres Conjugals
- Fe i Llum
- Federació d'Associacions Cristianes de Pares d'Alumnes
- Oferta d'Amistat i Acolliment
- S.O.F. - Servei d'Orientació Familiar
- Vida Creixent

Entitats al servei de la família

- Serveis d'Orientació i de Planificació Familiar
 - Codiplan
 - Fundació Pro-Vida de Catalunya
 - Hospital de Sant Joan de Déu

El G.E.C. organitza activitats per
promocionar els valors familiars

- Serveis per a Drogodependents
 - Estrep
 - O.B.I.N.S.O (Obra d'Integració Social)
- Serveis per a la Tercera Edat
 - Amics de la Gent Gran
 - SIATE
- Altres serveis
 - A.C.I.S.J.F. (Associació Catòlica Internacional de Serveis a la Joventut Femenina)
- Cases d'Acollida
- Fundació Tutelar Aspanias
- Maci - Catalunya (Moviment d'Atenció a Certs Infants)
- Maternal «Santa Eulàlia»
- Pro-Vida
- Salus
- Servei Assistència per Ancians a Domicili (S.A.D.)
- Telèfon de l'Esperança

(Aquest Informe sobre la Família ha estat preparat amb documentació de "Pèlerin Magazine" (París), de la Delegació Diocesana de Pastoral Familiar de Barcelona i del Grup d'Entitats Catalanes per a l'Any Internacional de la Família. Coordinació: Pere Saumell).